

19 Aralık'tan 17 Aralık'a

Katlederek, kaybederek, infazlarla, işkencelerle,
F tipleriyle, kanıtladılar kendilerini emperyalistlere...

Kan dökerek "kredi" pazarlıkları yaptılar.
Zulmederek "müzakere tarihi" alıyorlar...

Satılan bizim ÜLKEMİZ Pazarlanan bizim EMEĞİMİZ

Emekçiler, Vatanseverler;

Sömürge bir ülkenin kurtulduğu, sömürge bir halkın
refaha, özgürlüğe kavuştuğu görülmemiştir!

Yapacağımız tek şey bağımsızlık bayrağını yükseltmektir

NE AMERİKA, NE AVRUPA BAĞIMSIZ TÜRKİYE

**Ekmek ve
Adalet**

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 137 / Tarih: 19 Aralık 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net Mail: info@ekmekveadalet.net

19-22 Aralık;

'diri diri yaktılar'

Diri Diri Yakanlar Ve Yaktıranlar Er Ya Da Geç Hesap Verecek

“Düzenlemeler AB tavsiyelerine uygun!” Uygulama da Nazi zihniyetine...

Ceza Infaz Kanunu Tasarısı, iktidarın Nazi zihniyetini açığa çıkaran tartışmaların ardından TBMM’de kabul edilerek yasalaştı. Önceki sayımızda “Hücreleri Yıkacağız” sayfamızda bu tartışmalara ayrıntılarıyla değinilmişti. Ama AKP’liler sanki ısrarla “ne demok-

ratı, ne islamcısı, biz buguz” demek istencesine faşist yüzlerini sergilemeye devam ettiler.

Bu tartışmalardan daha ilginç olanı ise, Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in, AKP’nin Nazi kafasını ortaya çıkaran her tartışmanın ardından, tartışmaları “AB’ye uygun” diyerek kapatmaya çalışmasıydı. Çiçek, karşısındaki CHP muhalefetinin zayıf noktasını biliyordu. Bu ülkede “AB’ye uygun” denilince akan sular duruyordu. Bir şey “AB’ye uygunsa”, artık o eleştirilemez, yanlış olduğu iddia edilemezdi!

Yeşil Kuşak islamcısı Haluk İpek!

Burjuva basına “Mecliste F Tipi Tartışması” diye yansıyan görüşmelerde AKP’li Haluk İpek, F tiplerine ve tecriti eleştiren CHP’lileri “Konusan arkadaşları tanıyorum, belli yerlere mesaj vermek için yapıldığını düşünüyorum” diyerek sindirmek istedi.

CHP’lilerin “kime mesaj veriyormuşuz?” sorusuna İpek’in verdiği cevap “komünizme karşı cihad” ideolojisiyle şekillenmiş “yeşil kuşak” kafasının ürünüydü. İpek, “F tipine kim karşı çıkıyorsa oraya mesaj veriyorsunuz. Eskişehir Özel Tip Cezaevi zamanında kapatıldığı için Türkiye çok ağır bedeller ödedi, cezaevleri örgütlerin eline geçti” diye konuştu.

Sindirmenin, susturmanın kolay yolu; muhalif her düşünce, “terör örgütleriyle” ilişkili! Muhalif herkes

komünist! AKP’liler, ABD’nin “yeşil kuşak” politikasını sürdürüyorlar. “İlmli islam” diye pazarladıklarının kökeni de ABD emperyalizminin her türlü muhalefeti “terör” diyerek sindirme politikasının hizmetinde olmak değil mi zaten! AKP’li islamcılığın 1970-80’lerdeki rolleriyle, bugünkü rolleri arasında bir fark yok.

Tartışma, muhtemelen fazla teşhir olduklarını farkedene Cemil Çiçek’in yanında oturan İpek’e, “Bu kadar yeter artık, kes bu tartışmayı” diye fışkırdasıyla sona erdi.

Çürüterek öldürme politikasının kanıtı: Ölüm döşeginde tahliye!

Kanunun “sağlık nedenleriyle tahliye”yi düzenleyen maddesinin görüşülmesi sırasında, işkencecileri korumakla ünlü Adli Tıp Kurumu İstanbul 3’üncü İhtisas Kurulu Başkanı **Doktor Nur Birgen**, düzenlemeyi “ölüm döşegindeki hükümlü olarak” anladıklarını belirtti.

CHP’li Yüksel Çorbacıoğlu, Adli Tıp’ın, tedavisi imkansız Korsakofflular aleyhine bile rapor düzenleyerek onların hapishaneye konulmasına yol açtıklarını hatırlatarak bu yoruma karşı çıktı. Cemil Çiçek ise “İçerideyken hasta dışarı çıkınca eylem koyuyor. Tabiatıyla devletimiz de bunları takip ediyor” sözleriyle Nur Birgen’e destek verdi.

Zindancı kafa işte böyle düşünüyor. Bu kafanın elinde bugün bir de tecrit silahı var. Bu kafaya göre, mesela kendi başına yaşamını sürdüremez duruma gelmiş, hapishanede tedavisi imkansız bir hastalığa yakalanmış olanlar, şayet henüz ayakta durabiliyorlarsa, “ölüm döşeginde” sayılmayacakları için tahliye edilemezler... Sonra ne olur ne olmaz, gidip dışarıda bir “eyleme” katılırlar...

Apaçık faşist zihniyetin ürünü olan tüm bu yasal düzenlemeler, “AB’ye uyum” adına yapılıyor. AB de bütün bunlara onay veriyor.

Tartışmalar gözler önünde cereyan ediyor; insanların “en uygun” biçimde katletmenin yasaları yapılıyor... Ama işte öyle de olsa herşey AB’ye uygun!

24 Aralık 1978; Kahramanmaraş Katliamı

Yukarıdaki fotoğraf, 26 yıl öncesinin bir gazetesine ait. “Kahramanmaraş’ın içler acısı hali” diye özetlemiş durumu. Maraş yakılıp yıkılmış. Yakılıp yıkılmasını seyreden de yine enkazın başına asker diken ordudan ve polisten başkası değildi.

Bu ülkede akan her damla halkın kanından oligarşinin devleti sorumludur. Ya kendileri katlettiler, ya da faşistlere, islamcılara katlettirdiler. Maraş’ta MHP’li faşistleri saldıran halkın üzerine, Sivas’ta islamcılar... Gazi’de, 19 Aralık’ta ise doğrudan devletin ölüm mangaları kullandılar.

Maraş’ta oligarşinin “maşa”ları işbaşındaydı.

Faşistler ve gericiler, dört gün boyunca yakıp yıktılar Maraş’ı. Yüzlercesini yaralayıp, işkence den geçirip yüzün üzerinde insanı öldürdüler. Dört gün boyunca polis katliamcılarının yardımcısıydı

zaten, ordu ise, katliamın tamamlanmasını bekledi.

Başbakanlık koltuğunda Ecevit vardı. Sivas’ta olduğu gibi, CHP’nin bu saldırıyı durduracağını beklemişti Alevi halkı. Oysa, Maraş’ta yakılıp yıkılan yerler içinde CHP binası ve CHP’lilere ait evler ve işyerleri de vardı ve iktidardaki CHP, katliamı durdurmak için kılını kıpırdatmadı.

Katliamın hemen öncesindeki Maraş Valisi, bugünkü AKP hükümetinin İçişleri Bakanı **Abdülkadir Aksu**’ydu. Bugünkü **AKP** kadrolarının bir çoğu, o gün ABD’nin politikaları doğrultusunda sürdürdükleri “komünizme karşı cihad”ın başındaydılar. “Cihad” adına halkı katlediyorlardı.

AB’ye girmeyi savunan oligarşinin kadroları işte böyle bir politikanın sahipleridir. Ama daha ilginç olan oligarşinin AB’ye karşı olan kesimleri de bu

katiller hala kanımızı dökmeye devam ediyor

katliamın faileri içindedir. AB’yi savunurken de, AB’ye karşı çıkarken de halkı katletmek ve sindirmek, susturmak konusunda hemfikirdirler.

Maraş katliamında 210 ev, 70 işyeri tamamen yakılıp yıkıldı, sol partiler, kitle örgütleri tahrip edildi, resmi ölü sayısı 111 olarak açıklandı. Ancak resmi açıklamadan sonraki günlerde bile tarlalarda, yol kenarlarında onlarca ceset bulunmaya devam ediyordu. Katiller yargılanmadı; onun yerine halka ve devrimcilerle karşı sıkıyönetim ilan edildi.

Bunları unutmamızı istiyorlar; Halk bunları unutsun ki, bu ülkeyi kimin nasıl yönettiğinin farkında olmasın, düzen politikacılarının günü birlik demagogileriyle aldatılabilsin. **Aldanmamak için Maraş’ı unutma!** Düzenin gerçek yüzünü halka anlatmak için **Maraş’ı unutturma!**

ÇAĞRI
DUYURU

ANMA

19-22 Aralık Şehitleri Anması

Yer: Anadolu Kültür
Merkezi - Rotterdam

Tarih: 19 Aralık Pazar

Saat: 14:00

TAYAD Komite -Hollanda

BAYRAMPAŞA HAPİSHANESİ ÖNÜNE ÇAĞRI

Kadınlarımızın diri diri yakıldığı, evlatlarımızın kurşunlarla bombalarla katledildiği Bayrampaşa Hapishanesi önünde katledilen evlatlarımızı anmak, katilleri lanetlemek için toplanacağız.

19-22 Aralık Katliamını Yaşayanlar Anlatıyor...

Gerçeğin Tanığı Olmaya Çağırıyoruz!

Gerçeğe saygısı, zulme öfkesi olanlarla Bayrampaşa Hapishanesi önünde birlikte olalım.

Tarih: 19 Aralık 2004, Saat :12.00

TAYAD’LI AİLELER

Ekmekevin
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmekevin Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışli Müdürü: Pembe Özlem OLGUN
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26
Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuflupasa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yasavcılarag. Florastr. 77 Tel: 0049 221 453 87 60 Faks: 0049 221 453 87 62 E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de	50733 Köln 0049 221 221 87 61	Hopa:Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-Faks: 0 466 351 42 08 İzmir: Milli-H Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi Kocaeli/Kızınir Tel-Faks: 0 232 482 29 54 Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkı Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51 Malatya: Dabakhan Mah. Bakırçılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77 Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Türlüncü Apt. Kat: 1/6 Samsun: 19 Mayıs Mah. Tahirhan Cad. Akbayrak İşhanı NO:24 Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80 Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekçi Yokuşu No: 42 Trabzon Tel-faks: 0 462 321 14 80
--	----------------------------------	--

- 3... 19 Aralık'tan... 17 Aralık'a
5... 17 Aralık bayram değil
8... KATLİAM İÇİN GELDİLER
12... 19 Aralık şehitlerinin
aileleri konuşuyor
14... Direniş Parkı'nın ziyaretçi-
leri
15... 3. Uluslararası Tecritle
Mücadele Sempozyumu
başladı
16... Eğitim-Sen davası da
AB'ye endeksli
17... Faşizmin, suçunu gizleme
oyunu
18... Dava dosyası 'Suç Delili'
oldu
19... Açlık grevindeyiz
20... TAYAD Hapishaneler
Raporu
23... "Değil ömür boyu, assanız
inancımızı yitirmeyiz!"
24... 6 CEVABIMIZ VAR
26... Herşey generallerin bilgisi
dahilinde
28... İstanbul Üniversitesi'nde
faşistler barınamayacak!
31... Topraklarımız Amerikan
üssü
32... Küreselleşmenin ve küre
selleşme savunucularının
iflası
35... Filistin halkı teslimiyete
izin vermez
36... İşbirlikçi "Şii" ittifakı
seçim oyununda
38... 'Felluce halktır halk
yenilmez'
39... Bir ilanını verdiği siyaset
dersi
41... Atılım'ın hayaller dünyası
ve öncülük krizi
44... JİTEM'de İŞKENCE
45... Polis devleti manzaraları
46... 19-22 Aralık şehitlerimiz
49... Kahramanlar ölmez
50... İade politikası faşizmle
işbirliğidir

19 Aralık'tan... 17 Aralık'a

19 Aralık katliamlarıyla gelindi 17 Aralık'ta "müzakere" tarihi almaya. Oligarşinin iktidarı, katliamlarla, IMF programlarını uygulamak, ülkemizi emperyalist talana açmak ve halk muhalefetini ezmek konusundaki "kararlılığını" gösterdi. Emperyalist efendilerine katlederek güven verdi. Eğer bugün emperyalistler Türkiye'yi AB içine alma planını uyguluyorlarsa, bu ülkemizdeki işbirlikçi iktidarların emperyalizme sadakatine ve halk düşmanlığına güven duymalarının sonucudur. AKP iktidarı, esas olarak iki noktadaki politikalarıyla emperyalizme bu güveni vermiştir. Birincisi, emperyalistlerin her istediğini ikiletmeden yapacağı, ikincisi, devrimcileri yok etmek, halkın muhalefetini bastırmak için tüm baskı terör yöntemlerini kullanacağı güvencesidir bu. 19 Aralık olmasaydı, 17 Aralık da olmazdı.

Bu ilişki, sadece 19 Aralık ve 17 Aralık'a özgü de değildir. Emperyalizme bağımlılık sürecinin tümüne bu mantık hakimdir. Emperyalistlerle yapılan tüm kapsamlı ekonomik-siyasi anlaşmaları, devrimcilere karşı saldırı dalgası izlemiştir. 24 Ocak kararlarını 12 Eylül cuntasının takip etmesi bunun en karakteristik örneklerinden biridir. Daha gerilere de gidebiliriz; 1950'li yılların başında Truman Doktrini'nin, Marshall Planı'nın ülkemizde uygulanmaya başlanmasını, emperyalizm işbirlikçisi Bağdat Paktı'nın kurulmasını "büyük komünist tevkifatları" izlemiştir... Yakın tarihimize gelelim; 1994'te IMF'nin isteğiyle alınan "5 Nisan Ekonomik Kararları"nın ilan edilmesiyle, devrimci örgütlenmelere yönelik saldırılar da yoğunlaşmıştır. Çünkü oligarşinin yoksullaştırma politikalarına karşı "Açlığa ve zulme karşı ayağa kalk!" çağrısını yapan, emperyalizme karşı bağımsızlık bayrağını dalgalandıran devrimcilerdir.

Binlerce insanımızı infaz ettiler; AB üyeliği süreci işliyordu. Onbinlerce insan faili meçhullerle, kayıplarla yok edildi; AB süreci yine işliyordu. İşkencehaneler harıl harıl çalışırken, AB süreci yine işliyordu. Meydanlarda coplar inip kalkarken, sendikalı işçiler işten atılırken, gençliğin, gecekonduluların dernekleri kapatılırken, AB süreci hep işliyordu. AB'nin Türkiye'yi "tam üye" olarak içine ne zaman alıp almayaacağı sürekli bir tartışma konusudur. Ama bu tartışma, hep eksik olgularla yapılan bir tartışmadır. Ülkemizin nüfusunun fazlalığı, işsizlik oranının fazlalığı, oligarşik yapının istikrarsızlığı, bütün bunlar AB'nin Türkiye'yi ne zaman "tam üye" yapıp yapmayacağına etkilidirler. Ancak en az bunlar kadar önemli, hatta belirleyici bir diğer faktör, Türkiye'nin "devrime gebe" bir ülke olmaktan çıkarılmasıdır. AB, "devrime gebe" bir Türkiye'yi hiçbir zaman içine almayacaktır. Bir ülkeyi "devrime gebe" olmaktan çıkarmak ise, emperyalist tekeller açısından ekonomik, siyasi istikrarı sağlamak, bunun için de muhalefeti ezmek, düzen içine çekmek, düzen içine çekilmeyi reddedenleri de yok etmekten geçer. 19 Aralık'la, F tipleriyle, hayatın her alanını kuşatan tecrit politikasıyla, sendikaları fiilen tasfiye eden kölelik yasalarıyla yapılmaya çalışılan işte budur.

Emperyalizmin dikte ettiği politikalar, hiçbir yerde halkın direnişi kırılmadan, halkın örgütlülükleri yok edilmeden tam manasıyla uygulanamaz. Bu nedenle biz yıllardır "AB'ye uyum süreci"nin aynı zamanda devrimci örgütlenmelerin yok edilmesi, halk örgütlülüklerinin tasfiyesi süreci olduğunu söyledik. AB'yi "düşünce ve örgütlenme özgürlüğü" olarak görenler, büyük bir yanılğı içindeydiler. Avrupa emperyalist ülkelerinde, düzene karşı alternatif olma iddiasını taşıyan, emper-

yalist politikalara karşı direnen düşünce ve örgütlenmelere özgürlük yoktur. AB'nin "düşünce ve örgütlenme özgürlüğü"nün sınırı, düzen içi düşünce ve örgütlenmeleri kapsar. Düzen dışı düşünce ve örgütlenmelere gelindiğinde o "geniş demokrasi"nin sınırları bitirir. Kendi burjuva demokrasileri içinde bile düzene alternatif düşünce ve örgütlülükler karşısında baskı, yasak politikası izleyen emperyalistlerin, devrim tehlikesinin her zaman daha fazla gündemde olduğu yeni-sömürgelelerinde "burjuva demokrasisini" uygulayacağını beklemek hayalciliktir.

Emperyalizmle oligarşi arasındaki ilişkinin temelinde, oligarşik iktidarın emperyalizme, "devrimi engelleme güvencesi" vermesi vardır. Emperyalistler bu güveni duymadıkları hiçbir iktidarı desteklemezler. Veya bir başka açıdan ifade edersek, emperyalistlerin işbirlikçi iktidarlara verdikleri ekonomik, siyasi, askeri desteğin asıl amacı, devrimi engellemektir. Devrimciler olmayacak! Sosyalizm diye bir alternatif olmayacak! ABD, AB ve oligarşi arasında bu konuda hiçbir ayrım, çelişki yoktur. AB bayrağı altında sosyalistliğini "özgürce" savunabileceğini, özgürce devrimi örgütleyebileceğini umanlar, sananlar, ancak "AB sosyalisti" olabilirler. AB sosyalisti, lafta sosyalisttir; özünde kapitalizmi savunur. Kapitalizmin biraz "sosyalleştirilmesi"nden yanadır, muhalifliği de bununla sınırlıdır. Biz böyle bir sosyalistliği kabul etmediğimiz için katlediliyoruz. Dünya halkları, bu adaletsizliğe, bu yoksulluğa, bu zorbalığa mahkum değildir dediğimiz ve tüm bunların alternatifi olarak bağımsızlık, sosyalizm kavgasını sürdürdüğümüz için katlediliyoruz.

17 Aralık'ta imzalanan belgelerin altında bizim kanımız var. 17 Aralık'a uzanan süreç, onbinlerce devrimcinin,

yurtseverin, demok-ratın ve nihayetinde F tiplerinden çıkan 117 tabutun üzerinde yükselmiştir. Avrupa emperyalizminin liderleriyle Tayyip Erdoğan'ın birlikte verdikleri samimi pozlar, Avrupa emperyalizminin 19-22 Aralık katliamı karşısındaki sessizliğini de, F tiplerindeki tecrite onayını da açıklamaktadır. Si-

niflar gerçeği son derece açıktır bu fotoğraflarda. Bu gerçeğe gözlerini kapayıp hala o samimi pozlarda "Türkiye'nin demokratikleşmesini" görmekte ısrar etmek, siyasi körleşmedir. 17 Aralık metinlerini imzalayanlar arasında halkların ittifak yapabileceği güçler yoktur; tam tersine, o metinleri imzalayarak Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını pekiştirenler, köleliğimizi yeni halkalarla sağlamlaştıranlar, halkların kendi iktidarı için savaşması gereken güçlerdir.

17 Aralık'la birlikte Türkiye devriminin anti-emperyalist niteliği daha da pekişmiştir. Bu ülkede sürdürülecek bir devrim mücadelesi, Amerikan emperyalizmi, Avrupa emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşik iktidar blokuna karşı sürdürülmek zorundadır. Emperyalistler arasındaki, emperyalistlerle oligarşi arasındaki çelişkilerden yararlanılabilir, buna dönük politika ve taktikler geliştirilebilir, fakat bütün bunlar, belirttiğimiz karşı-devrimci bloka karşı savaş gerçeğini değiştirmez. Sömürü ve zulüm bu blok tarafından gerçekleştirilmektedir. Ülkemizdeki ulusal, sınıfsal tüm baskıların, gelir adaletsizliğinin, insan hakları ihlallerinin sosyal temeli, emperyalizm-oligarşi bloğudur. Sömürüye ve zulme karşı olanlar, halktan yana olanlar, mücadelelerinin hedefine bu bloku koymak zorundadırlar. Mücadele işte bu nedenle anti-emperyalist, anti-oligarşik nitelikte olmak zorundadır. Mücadelenin anti-emperyalist niteliğini sadece **anti-ABD** olarak kavramak, artık daha vahim bir yanılgı olacaktır. Halen ülkemizde belirleyici olan Amerikan emperyalizmi olsa da, mücadelenin Avrupa emperyalizmine karşı olan boyutu, ihmal edilemez.

Bu boyutu ihmal edenler, hatta yok sayanlar, reformizm cephesindedir. Bu yok sayış, hayatın her alanında kendini gösterecektir. F tiplerine Avrupa emperyalizminin desteğinin netleşmesiyle beraber F tiplerine karşı mücadleden vazgeçmek, bunun kendini gösterdiği alanlardan sadece birisidir. Anti-emperyalizmi doğru kavramayanlar, giderek emperyalizmin "terör" demagojisinin etkisi altında halkların haklı ve meşru mücadelesine karşı çıkar noktaya gelirler. İşgalleri, katliamları, infazları "meşru" görme anlayışı gelişir. Bu noktaya geliş ise sol olmaktan, halkların cephesinde olmaktan çıkıştır. Türkiye'ye müzakere tarihi verilmesini, Türkiye'nin "tam üyeliğini" alkışlamak işte bu anlamda, 19 Aralık'ı, 19 Aralık'ı, 19 Aralık'ı alkışlamak gibidir. Herkes durduğu yeri gözden geçirmelidir.

17 Aralık'ta imzalanan belgelerin altında bizim kanımız var. 17 Aralık'a uzanan süreç, onbinlerce devrimcinin, yurtseverin, demok-ratın ve nihayetinde F tiplerinden çıkan 117 tabutun üzerinde yükselmiştir. Türkiye'ye müzakere tarihi verilmesini, Türkiye'nin "tam üyeliğini" alkışlamak işte bu anlamda, 19 Aralık'ı, 19 Aralık'ı alkışlamak gibidir. Herkes durduğu yeri gözden geçirmelidir.

Devrimcilerin 30 yıl
önce söyledikleri tekrar
tekrar kanıtlanıyor:
**Avrupa Birliği ORTAK,
biz PAZAR!**

17 Aralık Bayram Değil, Türkiye'ye Vurulmuş Zincire Eklenen Yeni Bir Halkadır

Siz bu satırları okuduğunuzda 17 Aralık'ta AB Zirvesi'nden çıkacak karar netleşmiş, açıklanmış olacak. Dergimiz yayına hazırlanırken, görüşmelerin son etapları yapıyordu. Ancak birkaç nokta dışında, Avrupa emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşi açısından 17 Aralık'ın ne anlamı geldiği, sürecin nasıl gelişeceği bellidir.

Ülkemiz emperyalizm tarafından kuşatılmıştır. Tankıyla topuyla değil ama işbirlikçileri aracılığıyla işgal edilmiştir. Emperyalistlerle her yeni anlaşma, bu işgali derinleştiriyor. 17 Aralık'la başlayacak süreç, ülkemize zincir üstüne zincir vurulacak bir süreçtir. Devrimciler, daha 1980 öncesinde o zaman adı AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) olan emperyalist birliğe girme görüşmeleri yapılırken "AET Ortak, Biz Pazar" sloganıyla gerçeği ortaya koymuşlardır. Süreç, bu gerçekten bir milim sapma olmadan sürmektedir. 17 Aralık öncesinin tartışma konularını tek tek aktardığımızda bu daha da somut görülecektir. Tersini iddia edenler, bunu ülkemiz ve halkımız için bir "gelişme" gibi sunanlar, gelecekte yalnızca mandacılar, vatan hainleri olarak anılacaklardır. Bunların başında da AKP geliyor.

AKP riyakarlığı: AB'ye başka, halka başka

AB'ye: "Ordumuzla, ucuz işgücümüzle hizmetinizdeyiz"

Halka: "Gerekirse ipleri koparıyoruz"

AKP, 17 Aralık'ta emperyalist liderlerin açıklayacağı metin ne olursa olsun, bunu kendisinin bir zaferiymiş gibi sunmaya hazırlanıyor. AKP'nin 17 Aralık öncesi tüm senaryosu buna göre şekillendi. 17 Aralık'ta açıklanacak metinde olmayacağı belli olan konular "şu olursa kabul etmeyiz" denilerek ucuz efelik taslamışlar,

**"Anlaşma" yok, eşit güçlerin
görüşmesi yok... teslimiyet var!**

"kırmızı çizgiler" ilan etmişlerdir.

Senaryonun bu bölümü, Türkiye halkını aldatmak, emperyalistlere teslimiyeti perdelemek içindi.

Senaryonun Avrupa kısmında ise, Tayyip Erdoğan tam tersi şeyler söylüyordu. Avrupa gazetelerine "Avrupalı dostlarıma" başlığıyla verdiği ilanda söyledikleri şunlardı:

"Dün NATO içinde, özgürlük ve demokrasi ilkeleri için evlatlarımızı, Avrupa'nın evlatları ile omuz omuza ölümü göze alarak savaşlara gönderdik..."

"Türkiye'nin genç nüfusunun, ekonomik dinamizminin, AB ekonomileri için bir avantaj haline geleceğinden şüphe duymuyorum."

Bu ilanının tercümeye ihtiyacı yok. Alenen askeri ve ucuz işgücünü pazarlıyor Tayyip. Askerlerimizi sizin çıkarlarınız için savaştırırsınız, genç nüfusumuzu da istediğiniz gibi çalıştırıp sömürün...

Bir hükümet için, bir ülke ve halk için bundan daha büyük bir aşağılanma düşünülemez. Gerektiğinde ipleri koparırsınız diyen biri, böyle mi ilan verir, böyle mi yalvarıp AB emperyalistlerine kendini kabul ettirmeye çalışır? Ya halka, ya AB'ye yalan söyledikleri kesindir.

İşbirlikçilerin "kırmızı çizgisi" olmaz!

AKP MYK toplantısında şu karar alınmış: "Olmazsa olmazlarımız var. Kırmızı çizgilerimizi ihlal eden bir karar çıkması halinde gerekirse ipleri koparıyoruz atarız."

Peki nedir AKP'nin kırmızı çizgileri? Aslında onlar da belli değildir. Kırmızı çizgilerimiz şunlardır diye açıklayabildikleri bir şey yoktur. En "kesin"(!) konuştukları "Kıbrıs Rum Kesimi"nin tanınması konusudur. O konuda da emperyalistlere şu cevabı veriyor Tayyip Erdoğan: "Şu aşamada tanıyamayız..." Bunun anlamı açıktır, bize biraz zaman verin, tanırız...

Şurası kesindir; İşbirlikçilerin "kırmızı çizgisi" olmaz; AKP'nin gerekirse ipleri koparırsınız diye esip gürleyişi fostur. AKP'nin Kuzey Irak'taki kırmızı çizgilerinin nasıl pas pas yapıldığını tüm dünya gördü.

En az 10 yıl, 15 yıl süreceği belirtilen "müza-

kereler” boyunca da benzer çok sahneye tanık olacağız; karşılıklı pazarlıklar ve manevralar yapılacak. Ama işbirlikçi oligarşinin temsilcileri, bir anlığına bile masadan kalkma cüreti göster-seler de, üç gün sonra emperyalizmin onları süklüm püklüm masaya oturtacağı bellidir. Her-şeyiyle bu kadar emperyalizme muhtaç hale gelmiş bir düzenin emperyalizmle “ipleri kopar-ma”sı ihtimaller arasında bile değildir.

AB’li masallar başlamadan bitiyor!

17 Aralık kararının en tartışmalı üç maddesi şunlardı:

1) Müzakere sürecinin ucunun açık olup ol-maması. 2) “Serbest dolaşım, yapısal politikalar ve tarım alanında Türkiye’ye kalıcı kısıtlamalar getirilmesi”. 3) Kıbrıs’ın tanınması.

AB’ye üyelik sürecine paralel olarak ülkemi-ze akacak Euroolar’ın hayalini kuruyordu işbirlik-çiler. Geniş kitleler de, kendilerine bir kuruş bile düşmeyecek bu büyük Euro akışının beklentisi-ne sokularak AB taraftarı yapılmışlardı.

Şu cümle, gazetelerde, televizyonlarda belki binlerce kez yazılıp söylendi; “Yunanistan

AB’ye üye olmuş, AB’den Yunanistan’a milyar-larca Euro akıtılmıştı ve şimdi Yunanistan’ın milli geliri, Türkiye’nin milli gelirinin kaç katı ol-muştu...” Masal buydu.

İş pratiğe gelince, masalın o kadar da pembe olmadığı görüldü. AB bütçesinin yarısı daimi olarak tarıma ayrılmıştır; ve Yunanistan’a aktığı söylenen Euroolar’ın büyük bölümü de bu bütçe-dendir. Oysa AB’nin, serbest dolaşım, yapısal politikalar ve tarım alanında Türkiye’ye kalıcı kısıtlamalar getirmesi demek, “Euroolar’a boğu-lacağız” masalının da sonudur. Daha önceki AB üyelerine belli ölçülerde verilen tarım kredi-leri, Türkiye’ye verilmeyecektir.

Emperyalistler bu oyunu iyi bilirler. Oyalar, oyalar ve sonunda sadece alır, bir şey vermez-ler.

Alıp başını istediğin Avrupa ülkesine gitme masalı da “kötü son”la bitiyor! Türkiye’ye ko-nulan kısıtlamaların en önemli başlıklarından bi-ri de “serbest dolaşım” a getirilen kısıtlama.

10 milyona yakın işsiz olan bir ülkeye “ser-best dolaşım” hakkını kim sağlar? Bunun sağ-

IMF’yle Yeni Stand-by Anlaşması Hazır

Abdullah Gül: “Türkiye’nin AB’de elini güçlendirmek için IMF’yle anlaşmayı 17 Aralık’tan önce açıkladık.”

IMF, Amerikan ve Avrupa Emperyalizmidir

Devlet Bakanı Ali Babacan ve IMF Türkiye Ma-sası Şefi Rıza Moghadam, IMF ile 3 yıllık yeni Stand-by için yapılan görüşmelerin mutabakatla tamamlandığını açıkladılar.

Bu mutabakata göre, üç yıl için Türkiye IMF’den 10 milyar dolar borç verilecek. Ama bu borcun şartı ise, IMF’nin vereceği paranın sadece “dış borç ödemelerinde kullanılması.”

2005 yılında 17.5 milyar dolar, 2006 yılında ise 11 milyar dolar dış borç ödemesi yapılacak.

Yani IMF’den alınacak para, hiçbir biçimde kul-lanılmadan tekrar IMF’ye verilecek.

Kıskaç, işte böyle bir kıskaç.

IMF’nin şartları, sadece paranın borç ödeme için kullanılması da değil; ayrıca Sosyal Güvenlik ve Bankacılık Kanunları’nın da istedikleri gibi çık-

masını istiyorlar. IMF yönetimi yeni anlaşmaya, ancak o takdirde onay verecek.

IMF, belirleyici olarak ABD’dir; ama aynı za-manda Avrupa emperyalizmidir.

AKP tükürdüklerini yalamaya devam ediyor. Seçimler boyunca IMF’yle pazarlık yapacağız, mevcut anlaşma bitince yenisini yapmayacağız diyen AKP, üç yılı daha ipotek etti. Anlaşmayı ha-zırlayan Babacan, "AAmacımız, 3 yılın sonunda yeniden IMF kaynaklarına başvurma ihtiyacı ol-mamasıdır" diyordu. Bu sözü Türkiye halkı, her IMF anlaşmasından sonra duymuştur. Daha da çok duyacaktır.

Soyguncunun bir ayağı Avrupa. Abdullah Gül’ün hemen Stand-by Anlaşması’nın 17 Aralık öncesine yetiştirilmesi konusundaki demeci, IMF aracılığıyla uygulanan soygun politikasında AB emperyalistlerinin rolünü de gösteriyor.

IMFnin halkımızdan çaldıklarının bir kısmı Ame-rikan emperyalizmine, öteki kısmı da Avrupa em-peryalizmine gidiyor. AB liderleri, 17 Aralık’ta iş-kencelerin, infazların durup durmadığına bakmıyor, ama Stand-by’ın hazır olup olmadığına bakıyor.

Aslında sadece bu gerçek bile, AB üyeliğiyle “refah, iş” bekleyenlerin ne büyük bir yanılgı için-de olduğunu da gösteriyor. Özelleştirmeyi isteyen, kölelik yasalarını çıkarttıran, ülkemizi talan eden, bizi soyan, yoksullaştıran AB’den başkası değil ki!

lanmayacağı baştan beri belliydi. On yıl önce Gümrük Birliği Anlaşması'na imza konulduğunda kısa sürede serbest dolaşımın sağlanacağı propagandası yapılıyordu... İktidarlar ve burjuva medya, bu konuda da bile bile aldatmışlardır halkı. Türkiye halkı içinde **"AB'ye girmekten yana olanların oranı"** işte bu yalanlarla artırılmıştır.

Tezgahının başındaki seyyar satıcının, **"AB'yi istiyor musunuz?"** sorusuyla uzatılan mikrofona **"tabii girelim, bizim de bir işimiz olur hiç değilse"** demesini sağlayan büyük bir yalan propaganda dönemi yaşadık. Bu propaganda halen de sürüyor. Fakat masalın da sonu geliyor.

"AB'ye üyelik" süreci, demokratikleşme değil, bağımlılaşma sürecidir

Emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmalarda olduğu gibi, 17 Aralık'ın sonucu da bir "tiyatro"yla sunulacaktır halka. "İstediğimizi aldık" denilecektir. Üç ay önce açıklanan rapor karşısında Türkiye'de hükümetin ve medyanın pompaladığı "sevinç" havası, AB'de bile şaşkınlıkla karşılanmıştı. Mesele emperyalizme teslimiyeti ve işbirlikçiliklerini gizlemektir. 17 Aralık sonrası oynanacak tiyatroyu M. Ali Birand oldukça açık tasvir etmiştir:

"Karar kesinleştikten sonra, işin en önemli yanı (bunu ben aktörlüğe de benzetirim), yani sonucu kamu oyuna satma süreci başlayacak. Başbakanın basın merkezindeki açıklaması, hayati derecede önemli olacak. Umarım, işin içeriği kadar tiyatro yönüne de gereken ihtimam gösterilir. Zira unutmayalım ki, Uluslararası ilişkilerde tiyatronun yeri, bazen içerikten dahi önemlidir." (Posta, 16 Aralık 2004)

Gümrük Birliği Anlaşması imzalandığında da Çiller hükümeti, neredeyse o günü bayram ilan ettirecekti. Şimdi tekeli burjuvazi bile, Gümrük Birliği Anlaşması'nın "tek yanlı" imzalanmasının Türkiye'nin aleyhine olduğunu söylüyor.

Ama tiyatro bitmiyor.

17 Aralık'la **"demokratikleşme eşiğini aştık"**, **"cumhuriyetin demokratikleşmesi süreci başlamıştır"** diye düşünenler, yanıltıklarını halkın akan kanıyla, büyüyecek sefaletle göreceklerdir.

AB'yi ABD'ye karşı **"daha demokratik"** bir güç olarak gördüğü için AB'yi destekleyenler, emperyalizmi tanımıyorlar. ABD'nin kendi **"aleyhine"** olacak bir gelişmeyi desteklemesi düşünülebilir mi? Oysa bilindiği gibi ABD, Türkiye'nin AB'ye üyeliğini hep desteklemiştir.

ABD'nin gerekçesi bellidir. Atlantik Konseyi adına, Morton Abramowitz tarafından hazırlanan

Gençlik uyarıyor: "boş hayaller peşinde sürüklenmeyin!"

Onlar 1968'de **"Yaşasın Tam Bağımsız Demokratik Türkiye"** sloganıyla yürüyen, 1970'li yıllar boyunca anti-emperyalizm bayrağını dalgalandıran devrimci gençliğin mirasçısıydılar.

Ankara Gençlik Derneği, 15 Aralık'ta **"Kahrolsun Avrupa Emperyalizmi"**, **"Bağımsız Türkiye"** sloganıyla AB Türkiye Temsilciliği önündeydiler.

Dernek üyeleri adına konuşan Didem Akman **"yıllardır burjuva ideologlarının, işbirlikçi tekelin demokratikleşiyoruz yaygaralarıyla bir AB hayali yaratıldığını, halkın o hayalin peşinden sürüklendiğini"** belirterek, çözümün AB'de değil, bağımsızlıkta, halklarımızın birliğinde ve örgütlü mücadelesinde olduğunu vurguladı.

bir raporda **"AB üyeliğinin alternatifinin, Türkiye'nin Batı'dan uzaklaşması, iç ve bölgesel nedenlerle istikrarsızlığa sürüklenmesi olduğu, bunun da ne AB'nin, ne ABD'nin yararna olmadığı"** belirtiliyor ve sonuç olarak şöyle deniyordu:

"AB ve ABD'nin 'Büyük Ortadoğu Projesi' kapsamında Türkiye aracılığıyla ortak çalışması gereklidir..." Yani ABD, AB'ye diyor ki, sen kendine iyice bağla, birlikte kullanırız.

"İyi kötü bir demokratikleşme oldu, olacak" diyerek bu süreci meşrulaştıranlar, en az AKP kadar emperyalizme bağımlılaşmanın gizlenmesinden, bunun **"olumlu"** bir şey gibi sunulması aldatmacasından sorumludurlar. O, **"iyi kötü demokratikleşme"** dedikleri yasalar da, faşizmin hizmetinde olacaktır, kimse bunu unutmamasın. Demokrasiyi, halkın çıkarlarını düşünenlerin yapacağı tek çağrı, bağımsızlığa çağrıdır.

Sayı 137

7

19 Aralık
2004

Katliamcılar yargılansın Tecrite son

19 Aralık katliam saldırısına ilişkin belgeler, anlatımlar, operasyonun yapılış biçimi ve daha birçok gelişme, bu operasyonların “F tiplerine sevk” amacından önce, katliam amacı taşıdığını ortaya koymaktadır. Elbette bununla, “sevk bahaneydi” demiyoruz. Ancak aslolan katliamla yapılacak bir sevkti. Buna göre hazırlandılar ve operasyonu da buna uygun yaptılar. Çünkü tek başına F tiplerine sevk, oligarşinin o günkü koşullarda vermek istediği mesajı doğrudan vermiyordu. Böyle büyük bir katliamla hem halka hem de devrimcilere gözdağı verilmek istendi.

19 Aralık, hukukla değil, kan dökerek yöneten bir devletin operasyonudur. Burada kısaca hatırlatacağımız belgeler bu gerçeği kanıtlamaktadır. Ve bugünkü iktidar tüm “demokrasi, hukuk” söylemlerine karşın işte bu katliamı sahiplenmekte ve sürdürmektedir. Planlı katliamın üzerine örtmek için söyledikleri yalanların, terör demagogilerinin üzerine büyük bir gürültüyle çöken gerçekleri yeniden hatırlatalım.

19-22 Aralık 2000

KATLIAM İÇİN GELDİLER

19 Aralık katliamının hemen ardından ambulans indirilen Birsen Kars, dökülen etleri, yanlış yüzüyle haykırmıştı:

“BİZİ, ALTI KADINI DİRİ DİRİ YAKTILAR”

Burjuva basın olayı çarpıtıp “kendi arkadaşlarını kast ediyor” diye yazdı. İnanmak istemedi kimse, “o kadar olamaz” diyenler oldu, devletin her söylediğine inanmayı tercih edenler kuşkuyla baktılar. Devlet ise bu haykırışın yalanların üzerine çökeceğini biliyordu, bir yandan duymazdan gelirken, öte yandan yayınlattığı haberler ve görüntülerle gerçeği saptırmaya çalıştı. Ve tam da bugünlerde, dava dosyasında yer alan bir belge, -Adli Tıp Bilirkişi Heyeti Raporu- 2 Temmuz 2001 tarihli Radikal Gazetesi’nde “Gerçeğe Dönüşü” manşeti ile yayınlandı. Birsen’in haykırışı belgeliydi artık. Daha önce yaralı kurtulan bir çok tutsağın anlattıkları resmen doğrulanmıştı.

1 “İnsan Olan Sahaya Atılmaması” Gereken 20 Bini Aşkın Bomba Tutsakların Üzerine Atıldı

“C-1 koşusunda öldürücü dozun çok üzerinde göz yaşartıcı gaz etkisi açığa çıkmış olduğu... 2. a) ... Gaz bombalarının patlamayla yayıldığı... üzerinde ‘kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gereklidir... Bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat’ yazısı ... bilindiğine...”

Bayrampaşa Hapishanesi bayanlar koğuşunda 6 kadının nasıl diri diri yakıldığı Bilirkişi Raporu’ndaki bu ifadelerde resmiyet kazandı. Üzerinde “insan olmayan sahaya fırlat” yazılı bir bomba neden tam 37 bayan tutsağın olduğu ve üstelik

lik kullanılmaması gereken “kapalı alana” atılır? Tek cevabı vardır bu sorunun: **KATLIAM YAPMA NİYETİYLE HAREKET ETMEK.**

Bu bombalar sadece Bayrampaşa’da kullanılmadı. **20 binden fazla** bomba tüm hapishaneleri gaza boğdu. Hatta ölüm mangalarının depolarında bitince Ümraniye için polisten ek bomba alındı. Ümraniye’de yüzlerce tutsak dar bir alana sıkışmak zorunda kalmışken içeriye yoğun gaz sıkıldı ve bombalar atıldı. Tutsaklar ayakta omuz omuza ancak durabiliyorken, jandarma tutanağında “gazı yoğun olarak sıkıttık” deniliyor ve bunu da, “tutukluların kendine zarar vermesini engellemek için yaptık” diye halkla alay edercesine gerekçelendiriyorlardı. Umut Gedik bu gaz odasında “gaz zehirlenmesi” sonucu öldü. Ve o hala dışarı çıkarmak için yaptık diyordu. Dışarı çıkanı ise kurşunluyorlardı. Alp Ata Akçayöz keskin nişancılar tarafından böyle katledildi.

Tam 8 bin 48 adet kullanılan Çanakkale’de de aynı şeyler yaşandı. Jandarma, utanıp sıkılmadan, önce kullanıp sonra da “gazdan boğulmalarını önlemek için duvarları yıktıklarını” söyledi. Yani attıkları bombaların boğarak öldüreceğini biliyor. Bilerek, isteyerek katliam tertibi budur. Ve yine aynı şekilde, dışarı çıkanı katlettiler.

Operasyonun sonu gelmiş, tutsaklar dışarı çıkıyorlardı, o esnada İlker Babacan’ın kafasına tavandaki delikten bomba atıp katlettiler. Katletme kastı, Adli Tıp Raporu’yla da belgelendi. Sultan Sarı’nın göğsü de bu bombalarla parçalandı.

Düşünün, dışarı çıkan tutsağın kafası bombalarla parçalanıyor. Madem senin derdin, ölüm orucunu bitirmektir, diyelim ki F tiplerini açmak... O zaman dışarı çıkan birinin tepesine bomba

Sayı 137

8

19 Aralık
2004

yağdırmanın, nişan alıp katletmenin anlamı ne?

Anlamı; direndiler, zulme boyun eğmediler. Bu nedenle katliamla tüm halka gözdağı verilme istendi.

2 “Çatışma” Diye Yalan Söylediler Kurşun Yağmuruna Tuttular

Bayrampaşa Adli Tıp Bilirkişi Raporu katletmek için yapılan hazırlığı ve operasyonun yürütülüş biçimini net olarak ortaya koyuyordu:

“3- a) C-Blok maltası boyunca tespit edilen tüm mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, 19.01.2001 tarihli keşif tutanağında da belirtildiği üzere, idari kısım tarafından maltanın sonu olan 19. Koğuş yönüne doğru yapılmış olduğu, ters yöne doğru yapılmış atış veya atışlara ait herhangi bir bulgu saptanmadığı,

b) Koğuşlar arasındaki avlularda yapılan incelemelerde duvarlar ile pencerelerde ve koğuş içlerinde tespit edilen mermi çekirdeği deliklerini oluşturan atışların, karşı koğuş çatıları ve/veya avlu iç cephe duvarlarındaki mazgal deliklerinin yapılmış olduğunu bildirir rapordur.”

Bayrampaşa erkekler ve bayanlar koğuşlarının da hem Bilirkişi Raporu hem de Eyüp Savcılığı'nın raporu TÜM KURŞUNLARIN TUTSAKLARA DOĞRU ATILDIĞINI söylerken, Jandarma “havaya ateş açtık” diye tüm katliamcılar gibi en kaba şekilde yalan söylediler. Onlar “birbirine ateş ettikleri duyuldu” diye tutanak tutarken, 5 tutsağın jandarma kurşunuyla katledildiği belgelendi. Aynı şekilde Ümraniye Bilirkişi Raporu'nda da bütün silah atışlarının tutsakların bulunduğu yöne doğru olduğu tespit edildi.

Tüm hapishanelerde hiçbir uyarı yapmadan aniden maltalara dalarak ateş açmaya başladıkları birçok tutsağın anlatımları ile sabittir. Bayrampaşa'da katliamın ilerleyen saatlerinde, artık her yer yanmış yıkılmış durumdayken tutsaklar yaralılarını da alarak havalandırmaya çıktılar ve üzerlerine doğrultulmuş namluların altında halaya durdular. Ama katliam talimatı öyle netti ki, böyle bir anda bile kurşun yağmuruna tutmayı ihmal etmediler. Murat Ördəkçi birçok insanın yaralandığı bu kurşunlamalar sırasında katledildi. Halaya kurşunla cevap!!!

3 Her Şey Diri Diri Yakmak İçin Kimyasal Gaz Kullanıldı Ve Nefes Almalarına Dahi İzin Verilmedi

Belirttiğimiz gibi, Bayrampaşa'da katliamın hemen ardından sağ kurtulan tutsaklar, “6 kadını diri diri yaktılar” sözlerinin yankısı dinmeden, gerçekleri açıklamışlardır:

KATLIAMIN TANIĞI

Ümraniye'deki katliamın tanıklarından o sırada gardiyan olan Yıldız Ercan anlatıyor:

“... Askerler, herhangi bir uyarı ya da ‘teslim ol’ çağrısı yapmadan koğuşlara doğru ateş ederek içeri girdiler...”

“Tanık olduğum, ismini dahi bilmediğim ağır silahlar, içeriye giriş yaptı. Bunların tarifini yapmak istiyorum: Uzun bir askeri aracın üzerine yerleştirilmiş 2 ayrı silah. Bunlar tek kişinin kullanamayacağı ağır silah olarak tabir edilen silahlardı. ... Bir vincin ucunda asılı olarak gördüğüm bir silah daha vardı. Dış yüzü cam ya da mika gibi saydamdı. İçinde mutfak tüplerine benzeyen ama tam mutfak tüpü de değil, bir tüp vardı.

“Sağlık muayenelerinde bizzat bulundum. Gördüğüm manzara ürkütücü ve korkunçtu: Yanmışlardı ama bu yanan yerlere denk gelen elbiseleri yanmamıştı.”

“Deldikleri yerden üst üste bombalar atıldı. Yatak, yastık, her şeyi ıslatıp kullanarak bombaları etkisizleştirmeye çalıştık. Deliklerden demir kafesler sarkıtıp bombayı bunun içinde yakmaya başladılar. Böylece bizim dışarı atmamızı engellemeyi planlamış olmalılar.”

“Camlara yaklaşım nefes almamızı engellemek için koğuşu tarıyorlardı.”

“Ellerinde itfaiye hortumları vardı isteseler yangını söndürebilirlerdi, seyretiler.”

“Biz içeride yaralılarımızı tedavi etmeye çalışırken bu kez de bulunduğumuz yere gaz bombaları atıldılar.”

Katletmeye gelmişlerdi. Nefes aldırma istemiyor, kapıdan çıkmak istiyorlar orayı yakıyor, gaz bombalarının etkisini azaltmasınlar diye kafes içine koyup atıyor... Üstelik, Bilirkişi Raporu'nda belirtildiği gibi, bu bombaların “ortamda ki kişiler tarafından geriye atılma olasılığının yok denecek kadar az olduğunu” da çok iyi biliyorlar. Bilirkişi Raporu, tutsakların etkisiz hale getirebilmek, yani diri diri yanmamak için nasıl çırpındıklarını da zaten belgelemiş durumda.

Katliamcılar bu yüzden düzenledikleri raporda “kendilerini yaktılar” dediler. Ama kimseyi inandıramadılar. Hatta Başsavcı Ferzan Çitici dahi, kendi jandarmalarının tutanağına imza atmadı. Aynı şekilde Ümraniye savcısı da jandarma tutanağını imzalamadı. Çünkü biliyorlardı ki; üzerini örtmeyecekleri bir katliam yaşanmıştı. “Çatışma çıktı, kaleşnikofları vardı” gibi yalanlar da bunun içindi. Ve Bilirkişi Raporu, tutsakların “silahları”nın, “... el yapımı, 2 adet mızrak ile pet şi-

Sayı 137

9

19 Aralık
2004

Eyüp Savcılığı Tutanağı

'Hukuk' dedi, sürgün edildi

Bayrampaşa operasyonunu soruşturan Eyüp Savcısı Cafer Koman'ın önünde, operasyona ilişkin iki belge vardı. Biri, katliamı belgeleyen Adli Tıp Bilirkişi Raporu, diğeri ise jandarmanın yalanlarla döşeli tutanağı. Bizzat kendisi de gidip olay yerinde inceleme yapma gereği duydu. Jandarma "olay yeri tutanağı" ile tüm gerçekleri çarpıtmış, resmen ve alenen yalan belge düzenlemişti. Fırat Tavuk'un yanan bedenini hem kurşuna tutmuş, hem de "kendini yaktıktan sonra kendi arkadaşları tarafından vurulduğunu" söylemişti. İşte savcı Koman bu iddiayı da araştırmak için ikinci kez 19 Ocak 2001'de yeniden Bayrampaşa'ya, yanına bilirkişi heyetini de alarak gitti, inceleme yaptı ve 2000/21034 hazırlık nolu "Keşif Tutanağı"na şunları yazdı:

"...Jandarma tarafından düzenlenen operasyon tutanağındaki iddiaların gerçeklik derecesi araştırılması bakımından C Bloğun ilk şebekesinden içeriye girildi... Duvarlardaki bazı mermi deliklerinin daha önceden müdahaleye uğrayıp duvar ve sıva içindeki mermi çekirdeklerinin alınmış izlenimine varıldığı, yapılan mermi çekirdeği aramasında orada olması gerekirken, orada bulunmaması anlaşıldı...

Yukarıda adı geçen adli tıp uzmanları ile koridor boyunca görülen tüm mermi çekirdeği izlerinin **idari kısım tarafından** koridorun sonu olan 19. koğuş yönüne doğru olduğu, hiçbir mermi çekirdeği atış izinin idari bölüme doğru olmadığı dolayısıyla koridorda kendini yakarak operasyon yapan jandarmalara doğru gittiği ve kendi arkadaşları tarafından ateş edilmek sonucu vurulduğu jandarma operasyon tutanağında belirtilen bu durumun **GERÇEK OLAMAYACAĞI**, çünkü, tutukluların olduğu yerden jandarmaların bulunduğu yöne atış yapıldığına ilişkin hiçbir belirti, iz bulunmamasından anlaşılmıştır.

Bomba kutusu üstünde, "bombayı insan veya yanabilecek malzeme olmayan sahaya fırlat, kapalı yerde kullanmayın, yeterli hava akımı olması gerekir" gibi uyarı yazıları olduğu görüldü."

Resmen jandarmaya 'yalan söylüyor-sun' diyordu tutanak. Peki Savcı Cafer Koman ne oldu? Sakarya'ya sürgün edildi. Ardından, Bayrampaşa'nın katliamın gerçekleştirdiği koğuşları Adalet Bakanı Sami Türk'ün kararıyla incelemelere kapatıldı.

şe, naylon torba, bez parçaları ve benzeri materyalden üretilmiş iptidai 1 adet gaz maskesi" olarak tarif ediyordu. İlkel bir mızrak, bir gaz maskesiydi günlerce medyanın "cephanelik" diye pazarladığı.

"... Ne olduğu tespit edilemeyen kimyasal madde" (Bilirkişi raporundan) de kullanmışlardı katliamda.

Tutsaklar şöyle anlatıyorlardı bu gazları:

"...Normal bir yangında... bir yer önce tutuşur, tutuşa tutuşa alev olur. İşte öyle değildi. Bir anda oldu alev. Ben yandığımda elbiselerim sağlandı. Benim sırtım, ellerim yüzüm yandı ama giyindiğim şeyler yanmadı. Kazağım yanmamıştı. Ama vücudum yanmıştı. Çok ilginç bir şey. Yani ben tutuşmadım, alev almadım ama yandım."

"... Mazgal pencerelerinden ve çatıdan açılan deliklerden ne olduğunu anlayamadığımız yanıcı sıvı hortumlarla üzerimize, koğuşun içine sıkılıyordu...."

4 Ölüm Mangaları Suçlarının Farkındaydı; Delilleri Yok Etmek İstediler

Katliamcılar, gerçekleri uzun süre gizleyemeyeceklerini biliyorlardı, bu yüzden delilleri karartmaya çalıştılar. Bayrampaşa Hapishanesi'ne ilişkin Bilirkişi Raporu'nda bu gerçek şu ifadelerle belgelendi:

"... Olay yerinin orijinalitesinin bozulmuş olduğu tarafımızca tespit edilmiştir.... C-14 girişinde çok büyük bir gazete, dergi, kitap yığını görüldü. Görevliler bu yığının yeni oluşturulduğunu ve altında kalan yerde bol miktarda kan lekesi bulunduğunu bildirdi.... C-15: Merdiven girişinde üzeri daha sonra çimento ile kısmen kapanmış, yoğun kan lekesi bulunduğu görüldü."

Ümraniye Bilirkişi Raporu'nda da aynı suçun işlendiği "Olay yerinin orijinalitesinin bozulmuş olduğu..." ifadeleriyle sabit hale gelirken, (C-9) "Koğuşunda yoğun gaz koku alındığı, ancak göz yaşartıcı gaz bombası veya kalıntısına rastlanmadığı... C-8 ve C-9 koğuşları arasındaki tavanda açılmış çok sayıda delik, göz yaşartıcı gaz bombasına ait olması muhtemel koku tespitine rağmen göz yaşartıcı gaz bombası veya kalıntısına rastlanmadığı... söyleniyordu. Çünkü, "Cezaevi görevlileri, operasyonu yapan ekibin çok sayıda kullanılmış gaz bombasını toplayıp götürdüğünü ifade emişti" Yine Üsküdar Savcısı'nın 2000/35073 hazırlık nolu belgesi de buna dikkat çekti.

Her şey ortada. Delil bırakmıyor. Profesyonel katil, bunun eğitimini aldılar. Tam bir yıl hazırlığı yapılmıştı operasyonun. Bu hazırlık içinde katletmek kadar, katliamın delillerini mümkün olduğunca karartmakta vardı elbette.

Sadece olay yerinde değil, katlettikleri insanların üzerinde de aynı şeyi yaptılar. Bayrampaşa'da katlettikleri Murat Ördemci'nin otopsisinde, "ölüme neden olan merminin bulunamadığı ve mermi yarasının çevresinin kesilerek genişletildiği" kaydedildi. Mustafa Yılmaz'ın cesedine otopsi öncesi müdahale edilerek yaranın etrafında kesikler oluşturulduğu ve mermilerden birinin çıkarılıp alındığı kaydedildi. Cengiz Çalıkoparan'ın ise vücuduna isa-

bet eden üç mermiden birinin ortada olmadığı tespit edildi. Üçünün cesedine de Adli Tıp'a götürülmeden önce, 20 Aralık'ta müdahale edilmiş ve bu belgelere geçirilmemişti.

Bir başka karartılmak istenen gerçek ise, Mustafa Yılmaz'ın vücuda girdikten sonra parçalanmış **özel bir mermi** türüyle katledildiği idi. Adli Tıp Raporu'nun bu tespiti uzmanlar tarafından, bu tür mermilerin "*hedefe isabet ettikten sonra fişeklerin parçalanıp böylece kesin sonuç alındığı, yani öldürdüğü*" şeklinde değerlendirildi. Bu tür mermilerin, daha çok İsrail, Amerika gibi terörist devletler tarafından imal edilip kullanılan silahlara ait olduğu da verilen bilgiler arasındaydı. Katliamcıların başka dostları mı vardı zaten?

5 19-22 Aralık Davaları

Katliam politikası, 'olay yerinde' bitmez. Mahkemeler de bir aşamasıdır.

En fazla tutsağın katledildiği Bayrampaşa, Ümraniye ve Çanakkale ile ilgili dava açmaktan kaçınmadılar. Bu davalar halen sürüyor.

Tüm bu gelişmeler, Anadolu Yayıncılık tarafından yayınlanan ve 19 Aralık katliamının tüm hapishanelerde nasıl yaşandığının ayrıntılarıyla anlatıldığı "**Hapishanelerde Katliam**" adlı kitabın girişindeki şu sözleri doğruluyor:

"19-22 Aralık saldırısıyla ilgili açılmış ve açılacak davaları izleyin. Göreceksiniz ki, bu düzen katilleri cezalandırmaz. İzleyin, bu düzende adalet olmadığına bir kez daha tanık olacaksınız. Bugüne kadar ki tüm işkence, infaz, katliam davalarında tanık olduk... İzleyin, adalet için direnmekten ve zulmün saltanatını yıkmaktan başka yol olmadığını göreceksiniz."

Diri diri yaktıkları, kurşunladıkları artık birçok belgeyle ortaya çıkmışken tek bir ölüm mangası elemanı tutuklanmadı. Bırakın tutuklamayı, Bayrampaşa katliamı için vali önce soruşturma izni vermedi. Bir savcının uğraşları ile açılan davada senelerce operasyon ekibinin isimleri Jandarma Genel Komutanlığınca bildirilmedi.

Her şey, katilleri aklamak için. Oyalama ve zaman aşımı da bunun bir yolu. Nitekim bugünlerde, 1996 yılında gerçekleştirilen ve 10 tutsağın katledildiği katliam davasının zaman aşımıyla düşmesi savcılık tarafından resmen istendi.

Katliam devlet politikası olduğu içindir ki, bu düzen katilleri cezalandırmayacaktır. Ama başta 19 Aralık şehitlerinin aileleri ve yoldaşları olmak üzere, "insanım" diyen herkes "katliamcılar yargılansın, tecrite son" demeye devam edecekler.

Çünkü; tarih göstermiştir ki, hiçbir halk adaletsiz kalamaz, adaletsiz yaşayamaz!

Belgeli Katliamcılık:

GERÇEK: Devlet 28 insanı katlettiği operasyonlarda, Bayrampaşa'da 6 kadını **DIRİ DIRİ YAKTI**

GERÇEK: Jandarma katliamı durdurmak için kendini tutuşturan direnişçileri kurşunlayarak katletti.

GERÇEK: Jandarma, üzerinde "insan bulunan yere atmayın" yazan bombaları insanların bulunduğu yere bilerek, katletme amacıyla attı, katletti...

GERÇEK: 'Çatışma' yalandı; Tüm silah atışları jandarma tarafından yapıldı.

Bu gerçekler, AKP iktidarının önceki hükümetin "en iyi işi" dediği katliamın gerçekleridir. Bu gerçekler Türkiye'de devlet ve ordu gerçeğinin resmidir.

Sayı 137

11

19 Aralık
2004

Ve Katliamın Sorumluları

SUÇLUSUNUZ: Operasyon kararını alan MGK üyeleri, dönemin başbakanı Bülent Ecevit ve koalisyon ortakları Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz, Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı ve başta Jandarma olmak üzere kuvvet komutanları.

SUÇLUSUNUZ: Adalet Bakanı Sami Türk, İçişleri Bakanı Saadettin Tantan, Sağlık Bakanı Osman Durmuş...

SUÇLUSUNUZ: Operasyon emir belgelerini imzalayan; Adalet Bakanlığı Müsteşarı İhsan Erbaş, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdür Ali Suat Ertosun ve Hrk.Bşk Tümgeneral Osman Özbek. Tüm hapishanelerde operasyona katılan ölüm mangaları ve komutanları...

SUÇLUSUNUZ: Katliama zemin hazılayan, katliam sonrasında aklama görevini üstlenen medya...

SUÇLUSUNUZ: Katliama onay veren ve sonrasında "anlayışla karşılayan" Avrupa Birliği ve beyinlerini onlara satmış olan Avrupa Birlikçileri... Suçlusunuz; susanlar, izleyenler...

19 Aralık şehitlerinin aileleri konuşuyor

19 Aralık katliamının yıldönümünde; katliamda şehit düşen devrimcilerin aileleri ile görüştük. Acıları, onurla, öfkeleri ile adalet isteklerini haykırdılar. Katiller cezalandırılmadıkça bu haykırışlar hiç dinmeyecek...

Sorularımızı aradan çıkarak, evlatları, kardeşleri yakılan, kurşunlanan kahramanlarımızın ailelerinin sesini ulaştırıyoruz okurlarımıza...

Sayı 137

12

19 Aralık
2004

Fırat Tavuk'un Annesi: 'ÖFKEM HİÇ BİTMEMEYCEK KATİLLERİN BULUNMASI İÇİN CANIMI FEDA EDERİM'

Huriye Tavuk:
Katliam sırasında
oğlum Bayrampaşa Cezaevi'ndeydi.

Bir gün cezaevine gittim. Dedi ki, "anne biz ölüm orucuna yatacağız, kendi isteğimle ya-tıyorum. Bu devle-te teslim olmamak için öleceğiz. Ben ölürsem cesedimi devletin askerleri-ne, polisine kaçırt-

tırmayın, yoksa gözüm arkada gider" dedi. Ve de "benim mücadelemi gözün yumulana kadar bırakma" dedi. Böyle konuştuk en son.

Eve geldim. O an saldırmışlardı. Cezaevinin morgunun önüne gittik. 4 gün aradım yavrumun cesedini, bulamadım. 4 gün sonra girdiğimde yanmış, kül olmuş bir ceset vardı. Hiç benzemiyordu Fırat'a. Seyhan Doğan, Nilüfer Alcan, Şefinur Tezgel hep yanmış, kül olmuş çene dişleri

vardı. Öyle bir cesetle karşılaştım. Ben böyle bir yiğit var mı sizde deyince polisin birisi bana orada çirkin hakaretler yaptı.

Fırat kendi isteğiyle yatıyordu ölüm orucunda. Devletin askerlerinin kurşunlarından gitti çocuğum. Devlet saldırınca Fırat çağrı yapıyor; "ben 1. Ölüm Orucu Ekibi'nin Direnişçisi Fırat Tavuk. Yakarım kendimi, gelmeyin üzerimize" diye bağıyor. O ara Fırat'ı biraz dinleyip saldırıyı kesiyorlar. Sonra geri başlıyorlar operasyona, kurşunları yağdırmaya. Orada Güldede diye bir gencimiz nöbetçiymiş. Onun kafasına bir kurşun geliyor. Bayılıp kalmış orada. Benim oğlum onu öldü sanıyor. Eğiliyor, yüzünü öpüyor. Sonra kendini yakarak onların üzerine doğru yürüyor. Oraya "hayat kurtarıyorum" diye gittiler. Helikopterlerle, bombalarla, dozerlerle. Sadece kızların koğuşuna 600 gaz bombası atıyorlar. Hayat kurtarıyorsa yanan insana bir su tutsaydı. Hayat kurtarma bombalarla, kurşunlarla mı oluyor ki be evladım. Oraya öldürmeye geldiler ve öldürdüler zaten.

Yatak Odaları Kan Dolu

Benim çocuğumun katili bulunsun istiyorum. Ben bir anneyim. Benim ciğerim yanıyor. Benim çocuğum bir simidini bin kişiyle yerdi. Arkadaşlarına düşkün, seven, yani yaşamı seven bir kişiydi. Öldürmek için gittiler. İçişleri Bakanı dedi ki "biz bunu bir senedir hazırlıyorduk". Adalet Bakanı bilmem kaç tane ölüyü göze aldık dedi. Şimdi onun yatak odası kan gölü, nasıl yatıyor? Kan içiyor şimdi evinde, kan içiyor. Evladı yok zürriyetsizin, evladı yok. Evladı olsa acısını bilir. Evladı yok.

Benim çocuğuma öldü mü diyecektim ben. Çocuğum tek kişilik hücreye girmeyeceğim, devletin, askerin, gardiyanların tecavüzlerine

Halil Önder'in Kardeşi 'KATİLLER YARGILANSIN'

Şerife Önder: Ceyhan Cezaevi'ndeydi abim. Ölüm orucu ekibinde ve 19 Aralık'ta öldürüldü.

Süreç içerisinde toplumsal eylemlere katıldım, kişisel olarak dava açmak istedik ama avukatlar toplu dava açılacağını söylediler.

Katillerin bulunmasını, yargılanmasını istiyorum. Gerçi katilin kim olduğu belli, göstermelik de olsa birileri cezalandırılmadı.

Aradan 4 yıl geçmesine rağmen olay sıcaklığını koruyor. Elleri kolları bağlı insanları öldürüyorlar

maruz kalmayacağım diye yattı ölüme. Benim çocuğumun bir görüşü var, düşünce suçlusu. Sol görüşlü diye öldürdüler. Katillerin bulunması için ben canımı feda ederim. Elimden geleni yapıyorum. Çocuklarımızın kanları yerde kalmayacak. Ben her yerde bunu konuşuyorum. Çünkü diyemem ki benim çocuğumu devlet öldürmedi.

Çocuğumun acısıyla nasıl yaşadığımı gel de bana sor. Bunlara öfkem hiç bitmeyecek. Bunlara içim nefret dolu. Biz bu katillerin bulunmasını istiyoruz. Bunların yerini adalet bakanı, devlet biliyor. İsimlerini biliyor. Zaten kendileri katletti, devlet öldürttü. O isimleri istiyoruz biz.

Ümidimi kesmedim. Bitti diye bir şey yok. Bugün çocuklarımız biliyor bu katliamları, bu dergiler okunuyor. Bugüne kadar TAYAD'lı Aileler'le birlikte mücadele vermeye çalıştım. Sağlık sorunlarım nedeniyle pek bir yere gidip gelemiyorum. Ama umutluyum. Bir gün katiller bulunacak. Ben ümidimi kaybetmedim hala.

İrfan Ortakçı'nın Ağabeyi-Yengesi: 'KATİLLER CEZALANDIRILIRSA İRFAN'I YENİDEN KAZANMIŞ GİBİ OLACAĞIZ'

Menderes-Nurcihan Ortakçı: İrfan Çankırı'da ölüm orucundaydı. Saldırı olunca arkadaşlarına zarar gelmemesi için kendini yakmış ve saldırının durdurulmasını istemiş. Buna rağmen ateş etmeye devam etmişler.

Biz katliamın olduğu günden bu yana katıldığımız her basın açıklamasında, yürüyüşte katillerin cezalandırılmasını istedik. Katliamdan he-

ondan sonra çıkıp yok silahları vardı, yok direniyorlar diye söylüyorlar. Kaç kişiyi öldürdüler söyleyinler.

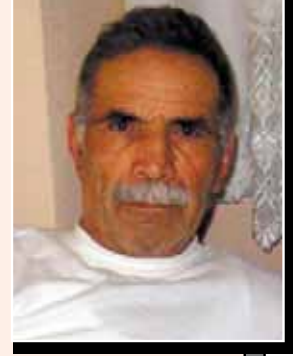
Biz adalet istiyoruz, herkesin eşit şekilde yararlanacağı ve herkese aynı hakların verileceği adalet. Başka bir şey istemiyoruz.

Abim Halil halkı için, özgürlük için, adalet için mücadele etti ve bu uğurda şehit oldu. Ölümünün yıldönümünde sevgiyle kucaklıyor ve bağırma basıyorum.

Mustafa Yılmaz'ın Babası: 'SOLUĞUMUZ KESİLENE KADAR PEŞLERİNDEYİZ'

Mehmet Yılmaz: Oğlum ve bizim çocuklarımız kasten öldürüldüler. Yüzleri maskeli silahlı askerler girmiş içeri. Ateşli silahla öldürdüler oğlum. Hem kurşun yağdırmışlar hem de yakmışlar. Ne suçu vardı evlatlarımızın? Hani hapishaneye almışlardı ne diye öldürdüler?

Katliamdan sonra avukatlar geldi. Biz hepimiz çoluk çocuk onlara vekalet verdik. Dava açıldığı zaman mahkemeye gittik hiç kimseyi içeri almadılar. Mahkeme hala sonuçlanmadı. Avrupa'dan heyet geldi bizimle görüşmeye. Onlara da aynen böyle anlattık. Çocuklarımız nasıl katledildi, hepsi raporlarda vardı.

Biz soluğumuz kesilene kadar bu davanın peşini bırakmayacağız. Sonuna kadar. Yavrumuzun katileri gizli saklı değil. Ellerini kollarını sallaya sallaya geziyorlar. Hala görevleri başındalar, katilliklerine devam ediyorlar. Evlat acısı hiçbir şeye benzemez. Hala ciğerimiz yanıyor.

men sonra özellikle annem ve babamın içinde olduğu bir heyetle ve TAYAD'lı arkadaşların da yardımıyla dava açtık. Ama dava bunca yıl geçtiği halde hala bitmedi.

Elbette ki katillerin cezalandırılmasını istiyoruz, ama şimdiye kadar kendi adamlarını hiç cezalandırmadılar. Bu yüzden davalara da güvenmiyorum. Sivas, Gazi davalarında da aynıysı yaşandı. Ülkenin gündemi sürekli değişiyor, yasalar değişiyor, onları korumak için her şey yapılıyor. Eğer katiller hak ettikleri gibi cezalandırılırsa İrfan'ı yeniden kazanmış gibi olacağız.

Sadece İrfan için değil, hepsinin katilleri ortalıkta geziyor. Katiller belli. Bir an önce cezalandırılmalarını istiyoruz. Bu biz ailelerin en çok istediği şeydir.

Direnış Parkı'nın Ziyaretçileri

TAYAD'lılar direnmeden hiçbir hakkın alınamayacağını öğretiyor

TAYAD'lı Aileler'in Abdi İpekçi direnişini sürüyor. Türban yasasını protesto etmek için parka gelen "Türbana özgürlük yürüyüşçüleri" de, AKP iktidarının çadırlarını sökmek için, parkta kalmaya devam ediyorlar.

Polisin keyfi baskılarına, soğuşa karşı direnenlere destek ziyaretleri de eksik olmuyor. TAYAD'lıları 12 Aralık günü "Ceza İnfaz Yasasına Karşı Ankara Platformu" bileşenleri ziyaret ettiler. Yaklaşık 50 kişilik bir grubun gerçekleştirdiği ziyarette, platform çalışmalarından bahsedildi ve tecrit karşıtı bir mücadelede ilk ziyaret edilmesi gereken mevzinin Abdi İpekçi direnişini olduğu vurgulandı. TAYAD'lılar da bir kez daha direnişin desteklenmesi ve çağrısı yaptılar.

Eski Milletvekili Mehmet Bekaroğlu hem etkinliklerine katıldığı TAYAD'lıları, hem de türban mağdurlarını ziyaret etti. Aynı parkta Felluce katliamını lanetleyen İslamcı kesimin mitingi de

vardı. Mitinge gelen bir grup Mazlum-Der'li TAYAD'lıları ziyaret ederek destek verdi ve gelemedikleri için özür dilediler.

Parkta iki ayrı demokratik talep için eylem yapılması basının da ilgisini çekiyor. TAYAD'lılar, türban mağdurlarına ilişkin haber amacıyla gelen Yeni Şafak Gazetesi ve El Cezire TV muhabiri ile görüşerek tecriti ve gerçeklerin dile getirilmemesi için uygulanan sansürü anlattılar.

Yine değişik kesimlerden ziyaretçiler de TAYAD'lıların yüzlerce gündür neden orada olduklarını öğrendiler. Örneğin; Yeni Şafak'tan Rifat Yörük, Antalya'dan bir çiçekçi, Ankara Dikmen Ülkü Ocağı eski başkanı, Dersimli yerel sanatçı Gülseren Kılıç ve Tunceliler Derneği Başkanı, Af Örgütü Türkiye Temsilciliği'nden bir grup bunlar arasındaydı. Bu arada ekmeğini kazanmak için satıcılık yapan esnaf da, özellikle direnişin ilk günlerinden beri ziyaretini ve sohbetini hiç eksik etmeyen "pideci Tekmile Hanım", direniş parkının konukları arasın-

daydı. Ve elbette tutsak yakınları ve yeni tahliye olan tutsaklar.

9 Aralık günü ise milletvekili parktaydı. Türban mağdurlarını ve TAYAD'lıları ziyaret eden AKP Milletvekili Faruk Ünsal ve İhsan Aslan ile tecrit üzerine bir saat görüşen TAYAD'lılar, tecritin bir an önce kaldırılmasını istedikler. Milletvekillerinin 'neden gelip mecliste anlatmadınız?' cevabı ise, 'acaba hangi milletin vekili bunlar?' diye düşündürdü.

TAYAD'lılar da defalarca geldiklerini, tecriti duymayan bilmeden kalmadığını belirttiler. Milletvekilleri bir heyetle geldiklerinde ilgilenecekleri sözü vererek oradan ayrıldılar.

Park, hak ve özgürlük mücadelesinin bir mevsimine dönüşürken, polisin huzursuzluğu ve tacizleri de yoğunlaştı. Buna rağmen türban mağdurları ile TAYAD'lılar arasındaki doğal dayanışma ve türban mağdurlarının çadırlarının sökülmesine karşı TAYAD'lılar gibi direneceklerini söylemeleri parkta yaratılan geleneğin bir yansıması oldu.

Sayı 137

14

19 Aralık
2004

Türkiye'de 'Kaçacak' Yer Yok Sami Türk!

117 ölümün başsorumlularından olan eski Adalet Bakanı H. Sami Türk, "huzur" bulamıyor. Kan üstünde oturmak, 117 insanın cesedi sırtındayken "insan içinde dolaşmak" kolay değil. 8 Aralık'ta Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'ne gelen Sami Türk, bu gerçeğe bir kez daha tanık oldu.

Ekonomi Kulübü tarafından AB konulu panelde konuşmacı olarak Göbels Sami'nin geldiği-

ni öğrenen devrimci-demokrat öğrenciler, salona girmek istedi. Demokratlıkları kendinden menkul AB'ci Ekonomi Kulübü üyeleri çeşitli bahanelerle öğrencileri engellemek istedi.

Bunun üzerine, aralarında Gençlik Derneklileri'nin de bulunduğu 50 kişi, 'Burası bizim üniversitemiz, gireceğiz' diyerek ısrar ettiler. Öğrencilerin bu meşru tavrına jandarma saldırı ile karşılık verdi. Ne de olsa 19 Aralık'tan suç ortağıydılar.

Saldırı sırasında bir bayan öğrencinin kolunun elektronik kapağı sıkışması üzerine öğrenciler kapağı kırdılar. Jandarma

daha da saldırganlaştı. Öğrenciler de Sami Türk'ü okullarında konuşturamamakta kararlı olduklarını açıklayarak 'Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz' sloganlarını attılar.

Sami Türk dışarıya ancak jandarma korumasında çıktı ve bütün kontracıların bu tür durumlarda yaptığı gibi pişkince sırtmaya çalıştı. Bunun üzerine bir öğrenci elinde kanı simgeleyen şişeyi Türk'e doğru fırlattı. Jandarma tekrar saldırdı. Saldırıya rağmen devrimci-demokrat öğrenciler katliamcıya, bu ülkede kaçabileceği hiçbir yerin olmadığını hatırlattılar.

Eylemin ertesi günü okulda bildiri dağıtan öğrenciler Sami Türk'ü ve saldırıyı teşhir ettiler.

3. Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumu başladı

'Acılarımız ortak, direnişimiz de ortak olacak'

3. Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumu bugün 17 Aralık günü büyük bir coşkuyla başladı. Her yıl Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu 'nun çağrısıyla toplanan uluslararası sempozyum bu sene Berlin'de yapılıyor.

TAYAD Komite temsilcisinin sempozyumun amacı, geçmiş sempozyumların sonuçları ile tecritin etkileri üzerine yaptığı kısa konuşmadan sonra bütün devrim savaşçıları anısına saygı duruşunda bulunuldu.

'Türkiyeli Devrimciler Güç Veriyor'

20 Aralık'ta bir konserle sona erecek olan sempozyumun ilk oturumu, İrlandalı devrimcilerin konuşmalarıyla başladı. İrlandalı devrimci tutsak aileleri, yoldaşları ve eski tutsaklar; tecritin insan yaşamı üzerindeki etkilerini, buna karşı direniş ve İngiltere devletinin uyguladığı zorla müdahale sonucu insanların sakat bırakılmasını anlattılar. Tutsak aileleri sözcüsü "bugüne kadar Baby Sandsler bize güç veriyordu. Ancak bugün Türkiyeli devrimci tutsakların direnişi, yaratılan geleneklere bir kahramanlık halkası ekleyerek bize nasıl direnilmesi gerektiğini göstermektedirler" diyerek sözlerini noktaladı.

'Güvenlik Duvarı' Hücreye Atılmış Bir Filistin'dir

İrlandalı devrimcilerin ardından, yıllardır ölen, öldüren ama yenilmeyen bir direnişin yaşandığı Filistinden bir konuşmacı kürsüye çağrıldı. Konuşmasını Filistin'den görüntülerin yansıtıldığı dia gösterisiyle sunan Filistinli devrimci; özellikle İsrail'in Filistin'i tecrit etmek gayesiyle yaptığı "güvenlik duvarı"na vurgu yaptı. Amerikan emperyalizminin bütün dünyayı hakimiyeti altına alma saldırısında, boyun eğdire-

mediği ülke ve kişileri dünyadan tecrit ederek teslim almaya çalıştığını belirten Filistinli devrimci, duvarı örnek olarak verdi. Tecrit politikasının herkesi ilgilendirdiğini belirten konuşmacı, "ancak gerek intifada, gerekse Türkiye hapishanelerinde 5. yılına giren ölüm orucu, Irak'ta ve dünyanın başka yerlerinde direnen halklar, emperyalizmin bütün planlarını bozmaktadır. Bizler Filistinliler olarak bütün dünyanın direnen halklarını selamlıyoruz." sözleriyle konuşmasını bitirdi. Daha sonra söz alan Filistinli eski bir tutsak ise, İsrail hapishanelerindeki Filistinli tutsakların durumunu anlattı ve bütün dünyadaki devrimci tutsaklara destek olmaya çağırdı.

Öğleden sonra yapılan oturum Irak direnişiydi. 'Canlı kalkan' olarak giden Cihan Keşkek, Filistin ve Iraklı direnişçiler ve Irak'ta uzun süre kalan Alman bir gazetecinin konuşmacı olduğu panelde, konuşmacıların ortak düşüncesi olan "İşgale karşı her türden yöntemle direnmek meşrudur" sözleri alkışlarla karşılandı.

Üçüncü oturumun konuşmacılarının çoğu ise Türkiye'den-

di. Panele; TAYAD Başkanı Niyazi Ağırman, Temel Haklar Başkanı Nazmiye Kaya, Şehit Ailesi Ahmet Kulaksız, TAYAD üyesi Naime Kara ve Almanya PDS Milletvekili, İtalya'dan Kadınların Özgürlüğü için Mücadele grubundan bir temsilci katıldı. Nazmiye Kaya Türkiye'deki genel durum ve sendikal mücadele hakkında konuşurken, Ahmet Kulaksız ölüm orucunun gerekliliği ve kararlılığı üzerine konuştu. Naime Kara, tutsak ailelerinin yaşadığı acıların ortak olduğunu dile getirirken, PDS milletvekili, F tiplerinin anavatanının Avrupa ve Amerika olduğunu ve tecritin insanı insanlıktan çıkardığını, herkesin tecrite karşı çıkması gerektiğini söyledi. İtalya'dan temsilci ise, izolasyona karşı mücadelenin sadece bir grubun veya birilerinin işi değil hepimizin görevi olduğuna vurgu yaptı. Niyazi Ağırman'ın konuşmasında ise, TAYAD'ın tecrite karşı direnen tutsaklara destek olmak amacıyla yaptığı mücadele vardı.

Dört dilde anında çeviri yapılan sempozyumun ilk günü soru-cevap kısmının ardından sona erdi.

Sayı 137

15

19 Aralık
2004

Kocaeli'de Panel: 19 Aralık Katliamının Sorumluları Yargılansın!

Kocaeli HÖC ve Gençlik Derneği, "Hapishaneler ve 19 Aralık" konulu bir panel düzenledi. 15 Aralık günü Eğitim - Sen'de yapılan panele; Petrol İş Kocaeli Şubesi Eski Başkanı Ali Buğdacı ve TAYAD'lı Gamze Ünal panelist olarak katıldılar.

Gençlik Derneği adına yapılan açılış konuşmasının ardından söz alan Ali Buğdacı, geçmişten bugüne hapishane direnişlerinden örnekler verdi ve "tecritle halk ve beyinlerimiz teslim alınmak isteniyor" dedi.

Kendisi eski tutsak olan Gamze Ünal ise, 19 Aralık günü yaşananlara değinerek 19 Aralık'ın sorumlularının yargılanmasını istedi. Saldırının ABD ve AB destekli olduğunu belirten Ünal, yaratılan kahramanlığın altını çizerek, bu direniş bugüne kadar yapılmış en güçlü direniştir ve direniş kazanacak" dedi. Panel soru-cevap bölümüyle sona erdi.

Eğitim-Sen Davası Da AB'ye Endeksli Emekçiler Kapatılmamakta Kararlı

Eğitim-Sen hakkında "Anadilde eğitim hakkını savunduğu" gerekçesiyle açılan kapatma davası 10 Aralık günü Ankara 2. İş Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme, davayı, AB'den tarih alınması hesabı yapılan 17 Aralık sonrasına, 21 Şubat 2005 tarihine erteledi.

Kapatma davasına karşı kampanya yürüten eğitim emekçileri dava günü de mahkeme önündeydiler. Polisin gaz bombalarına, engellemelerine karşı 'Eğitim-Sen Kapatılmaz' şiarını günlerdir haykıran emekçiler, sabah saatlerinde Gençlik Parkı önünde toplandılar. Eğitim-Sen'lilere destek verenler arasında, KESK Ankara Şubeler Platformu, HÖC, TMMOB ve çeşitli demokratik kitle örgütleri pankart ve dövizleri ile yerlerini aldılar.

Adliye'ye gitmeye hazırlanan kitlenin önü yüzlerce çevik kuvvet polisi ve panzerlerle kesildi. Kitle barikata karşı, 'Eğitim-Sen Kapatılmaz, Emekçiye Değil IMF'ye Barikat!' sloganları atarken, polis, Eğitim-Sen'e destek veren öğrenci gençlik gruplarının katılmamasını dayattı. Demokratikleşme bu; hangi eyleme kimler katılabilir, polis belirliyor!

Sendikacılar tarafından bunun reddedilmesinin

ardından, polis kortejin arkasında yer alan BDSP'lilere saldırdı. Buna karşın kararlı sloganlar atılmaya devam etti ve polisin sürekli tacizleri altında Sıhhiye'ye yüründü. Mahkeme boyunca Adliye önünde sloganlarla bekleyen kitle, halaylar çekti, türküler ve marşlar söyledi. Dava sonunda bir açıklama yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, "davanın takipçisi olacaklarını ve sendikalarına yönelen antidemokratik saldırıyı boşa çıkaracaklarını" dile getirdi.

Bu arada Eğitim-Sen, kapatma davasına karşı mücadeleye ederken, "İzinsiz toplantı düzenledikleri" gerekçesiyle, Alaaddin Dinçer'in de aralarında bulunduğu 7 kişi hakkında 3'er yıla kadar hapis istemiyle dava açıldı.

Sayı 137

16

19 Aralık
2004

HÖC Eğitim-Sen'in yanında

Ankara HÖC'lüler 'Yoksulluğa, baskılara ve zulme karşı örgütlenelim' pankartı, "Eğitim-Sen'i değil F Tiplerini kapatın" dövizleri ile emekçilerle birlikteydi. HÖC'lüler yürüyüş sırasında sık sık "Faşizme Karşı Genel Grev Genel Direniş, Baskılar Bizi Yıldıramaz, Eğitim-Sen'i Değil F Tiplerini Kapatın, Eğitim-Sen Kapatılmaz, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Emekçiyiz Haklıyız kazanacağız" sloganları attılar ve "Tecrite Karşı Büyük Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" yazılı binlerce kuşlama yaptılar.

HÖC'lüler bundan önce de; Antalya, Elazığ, İzmir, Sam-sun gibi birçok kentte düzenlenen 'Eğitim-Sen Kapatılmaz' eylemlerinde yerlerini aldılar.

Tekstilde Grev Kararı

TEKSİF ile Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası arasındaki TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından 11 Aralık günü grev kararı alındı. 56 işletmede 20 binden fazla işçi için alınan grev kararıyla ilgili bir açıklama yapan TEKSİF Genel Başkanı Zeki Polat, patronların, "rekabet" koşullarından dert yandığının altını çizerek, "ancak kazanılmış haklardan vazgeçmemiz söz konusu olamaz" dedi. Eski çalışanlarının işlerini kaybetmesine neden olacak bir anlaşmaya evet demeyeceklerini belirten Polat, halen ücret konusunda hiçbir görüşmenin yapılmadığını söyledi.

Adıyaman SES Kongresi Yapıldı

SES Adıyaman şubesi, 11 Aralık günü 7. Olağan Kongresi'ni Ticaret ve Sanayi Odası toplantı salonunda gerçekleştirdi. Adıyaman Temel Haklar, BES, Eğitim-Sen, İHD, DEHAP ve Genel-İş'in davetli olarak katıldığı kongrede, Eski Başkan Ali İhsan Gündoğdu'nun konuşmasının ardından seçimler yapıldı. Yeni yönetim; Ali Asiltürk, Altan Nacar, Aziz Yılmaz, Rıza Gürbüz ve Zeynep Alağöz'den oluştu.

YARGITAY Armutlu davasında 'örgüt üyeliği cezası' nı bozarak 'yardım yataklığa' düşürdü! Ya 4 insanı katledenler???

Faşizmin, Suçunu Gizleme Oyunu!

Orta yerde duran 4 ölü böyle unutturulamaz!

5 ve 13 Kasım 2001'de Armutlu'da gerçekleştirilen katliam saldırılarının ardından tutuklanarak, "örgüt üyeliği cezaları" verilenlerin kararını Yargıtay bozdu! Burjuva basına, "sanki lehine" diye yansıyan karar 15 Aralık'ta açıklandı.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi kararında; 16 kişi hakkında TCY'nin "örgüt üyeliğini" düzenleyen 168/2. maddesi yerine, "örgüte yardım yataklığı" düzenleyen 169. maddesinden hüküm kurulması istendi. Yattıkları süre gözönüne alınarak, Zeki Doğan, Sinan Tökü, Güzin Tolga, Eylem Göktaş, Ahmet Güzel, Gamze Ünal ve Vedat Çelik tahliye edildiler.

Ne olmuştu Armutlu'da?

TAYAD'lılar ve tahliye edilen bir kısım eski tutsağın bedenlerini ölüme yatırdıkları evlere 5 ve 13 Kasım günlerinde saldırılmış, Sultan Yıldız, Barış Kaş, Arzu Güler, Bülent Durgaç ölüm mangaları tarafından katledilmiş, direniş evi yakılmış, gaz bombaları ile görünmez hale getirilen mahallede saatlerce terör estirilmiş ve onlarca insan gözaltına alınarak tutuklanmıştı. Tutuklananlar, **ÖLÜMDEN KURTULANLARDI**. Katledilmekten kurtulmalarının karşılığında 22,5 yıla varan cezalar verildi.

Şimdi YARGITAY diyor ki; fazla verdiniz, düşürüyoruz!

Lütuf mu?

Hayır! Faşizmin çok bildik bir oyunu. Bu oyunun senaryosu her yerde, birçok biçimde karşımıza çıkmıştır.

Önce katleder!

Sonra katliamdan kurtulan-

lar hakkında dava açar, yargılar ve ceza verir. Amaç, katliamı aklamaktır. Yani **SUÇLU olan katledilenlerdir. Öldürüyor, yetmiyor bir de ceza veriyor.** Tıpkı, kitle gösterilerinde, ya da bir hapishaneye yönelik saldırıda, geride onlarca yaralı bırakın jandarma ve polis, el çabukluğu ile "bize saldırdılar" diye suç duyurusunda bulunmasında olduğu gibi...

Faşizmin hukuku halkla alay ediyor; katledilmiş olman, katledilmekten kurtulman da yetmez, cezalandıracağım diyor. Sonra cezayı düşürerek yarattığı havayla asıl katliamı unutturacağını hesaplıyor.

4 ÖLÜ VAR ORTADA!

Hangi alçakça oyun bu gerçeği değiştirebilir? **Katledenler bellidir.** Operasyon emri dönemin hükümeti ve İçişleri Bakanlığı Rüştü Kazım Yücelen tarafından verildi. Operasyon bizzat İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ve yardımcısı, onlarca infaz davası sanığı Şefik

Kul tarafından yönetildi. Operasyona katılan ölüm mangalarının kayıtları Emniyettedir.

Peki bu katiller ne olacak?

Katlettikleri mi kalacak?

Faşizmin hukuku böyle söylüyor. Haklarında hiçbir dava açılmadı. Yargıtay kararı bu suç gizlemenin oyunudur.

"Yardım yataklık" dediğiniz nedir ki zaten? Var mıdır tek bir delili? Hayır! En ucuz cezadır, bilinir ki, polis fezlekesiyle cezalar yağdıran DGM'ler her önüne gelene verir bu cezayı.

Katledilen 4 insan için adalet istiyoruz. Cezalandırılması gerekenler, ölümden dönenler değil, öldürenlerdir.

Sayı 137

17

19 Aralık
2004

'Diskette Adın Var' Hukuksuzluğuna Son!

2 Aralık günü yaşanan Mersin Temel Haklar baskını ve ardından evinden, işyerinden gözaltına alınıp, önce serbest bırakılıp ardından tutuklama kararı çıkarılan 8 kişiden Akil Nergüz, Hüseyin Doğan, İbrahim Saygılı ve Şükran Söyleme 8 Aralık günü tutuklandılar.

Bu duruma tepki gösteren Temel Haklar üyeleri, 14 Aralık günü Taş Bina önünde eylem yaptı. Eylemde konuşan Cihan Güler, sahte belgelerin, disketlerin delil olmadığına bilimsel kurumlar ve mahkemelerce ispatlandığını hatırlattı. Birçok yerde 'diskette adın var' diye tutuklananların serbest bırakıldığını, Mersin'de ise tutuklamaların sürdüğünü dile getiren Güler, "soruyoruz; hukuk her ilde ayrı mı uygulanıyor?" dedi. "Komploları Boşa Çıkaracağız" sloganlarının atıldığı eylemde; "Türkiye'de Hukuk Yok mu? Polis Sahte Belgelerle Tutuklamaya Devam Ediyor" yazılı pankart açıldı. Bu arada Temel Haklar üyeleri polisin yasadışı kamera çekimine tepki gösterdiler.

Dava Dosyası ‘Suç Delili’ Oldu

1 Nisan komplosunun açığa çıkarılmasında, F tiplerindeki baskıların gündeme getirilmesinde rol oynayan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını susturmak için bugüne kadar sayısız kompo, gözaltı, tutuklama gündeme geldi.

Bunlardan sonuncusu ise tam anlamıyla trajikomik bir olay. 15 Kasım 2004 tarihinde, 1 Nisan davasında yargılanan müvekkillerine verilmek üzere hapishane idaresine dava dosyasını teslim eden Av. Taylan Tanay’a ‘yasadışı örgüte yardım ve yataklık’ yaptığından bahisle C. Savcılığınca soruşturma açıldı. Bir açıklama yapan Halkın Hukuk Bürosu, yaptığı açıklamada, 1 Nisan operasyonuna atıf yaparak, “**bu seferki hedef savunmayı üstlenen avukatlar.**” dedi.

Mahkeme “delil” diyerek dosyaya çeşitli belgeler koyuyor. Bu belgelerin avukatlar ve yargılanan insanlar tarafından görülmesi, okunması ve buna göre savunma hazırlaması kadar doğal birşey olabilir mi?

Ama burası Türkiye; bu ülkede Susurluk hukuku var.

Kendilerinin hazırladığı, her sayfasının altında mühürlerinin bulunduğu dosyanın hapishane idaresince zararlı(!) ve tehlikeli (!) olan bölümlerine ‘eğitim çalışması yapılabileceği’ gerekçesiyle el konuluyor.

“İdarenin faşist zihniyetine, cehaletine” yorumlanamayacağı, yargı, bu işlerin, hukuksuzluğun yukarıdan aşağıya olduğunu hatırlatıyor. Hapishane idaresi tarafından el konulan belgeler, bu kez de dosyayı müvekkillerine teslim etmek isteyen avukat hakkında açılan davanın “kanıtları” oluyor.

HHB açıklamasında, asıl amacın savunma hakkının gasbedilmesi olduğunu belirterek, “mütalaa edilecek bir durumda yavuz-hırsız misali avukata soruşturma açmak, avukatı ve onun temsil ettiği bağımsız savunmayı hiçe saymak değil de nedir?” diye sordu.

Bu saldırının, avukatı katledilmiş, avukatları işkenceye uğramış, haklarında onlarca dava açılmış HHB açısından şaşırtıcı olmadığı belirtilen açıklamada, “**15 yıldır tüm bu saldırılara rağmen halkın hukukunu savunduk, savunmaya devam edeceğiz**” denildi.

Cemevleri İçin 600 Bin İmza

Alevi Bektaşî Birlikleri Federasyonu (ABF), “**cemevlerinin cami, mescit, kilise, havra ve sinagog gibi yasal statüye sahip ibadet merkezleri haline getirilmesi**” talebiyle düzenlenen kampanyada toplanan, 105 bini yurtdışında olmak üzere, 600 bin imzayı 15 Aralık günü Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlığa ulaştırdı.

ABF Genel Sekreteri Atilla Erden, gazetecilere yaptığı açıklamada, Türkiye’de çıkar peşinde olan Cem Vakfı, Dünya Ehlibeyt Vakfı gibi kuruluşların gündemde tutulmak istendiğini belirterek medyada kendilerine sansür uygulandığını dile getirdi.

Kampanya hakkında bilgi veren Kamil Ateşoğulları da, yapılan yasal düzenlemelerde cemevlerine yer verilmemesinin 900 yıllık inkarın devamı olduğunu altını çizerek, “Sorunlarımızı Türkiye’deki muhataplarımızla çözmek istiyoruz. Bu olmazsa demokratik tepkimizi ortaya koyacağız” dedi.

Temel Haklar Üyesine Gözaltı

Temel Haklar Yönetim kurulu üyesi Mehmet Göçebe, 14 Aralık sabahı İstanbul Havaalanı’ndan gözaltına alındı. 1 Nisan komplosu çerçevesinde “diskette adın çıktı” gerekçesiyle gözaltına alınan Göçebe konuşmacı olarak, Almanya’da yapılacak olan Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumuna davetliydi. Konuya ilişkin açıklama yapan İstanbul Temel Haklar, yıllarca TMMOB’da yöneticilik yapan Göçebe’nin muhalif kimliğinden dolayı susturulmak istendiği ve İstanbul polisinin 1 Nisan hukuksuzluğunu tüm pervasızlığı ile sürdürdüğü vurgulandı. Göçebe 15 Aralık günü serbest bırakıldı.

MKP Gerillaları Toprağa Verildi

Dersim’in Mazgirt ilçesinde, 9 Aralık günü ordu güçleriyle Maoist Komünist Partisi (MKP) gerillaları arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların, naaşı Elazığ Devlet Hastanesi’nden ailelerine teslim edildi.

Şehit düşen gerillalardan Ebru Arslan (Delal), Pülümür cemevinde yapılan törenin ardından, ailesi, yoldaşları ve Dersim Temel Haklar’ın da yer aldığı 350 kişi tarafından Pülümür Merkez Mezarlığı’nda sloganlarla toprağa verildi. Ecevit Bulut (Alişer) ise Dersim’e bağlı Çemişgezek’in Doğanlı Köyü’nde toprağa verildi.

Ebru Arslan’ın cenazesinden dönülürken, Dersim girişinde, özel tim ve siyasi polis kitleye kimlik araması dayattı. Temel Haklar Başkanı’nın “arama izni” sormasına ise, bir ay öncesine ait bir arama izni gösterildi.

Hiçbir şey, özgür bir vatan için vuruşanlara sahiplenilmesine engel olamaz. Şehit MKP gerillaları bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgamızda yaşayacaklar.

Açlık Grevindeyiz

**direnişimizin
5.
yılındayız**

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

117 şehit, 600 sakat verdik;

YILMADIK

TESLİM OLMADIK!

**Direnişin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Bu bayrak elden ele
neferden nefere
zafere kadar
taşınacak!**

Çeşitli siyasi hareketlerden devrimci tutsaklar, 19-22 Aralık katliamını, Yeni Ceza İnfaz Yasası'nı, F tiplerinin ve tecritin baş destekçisi Avrupa Birliği'ni protesto etmek için... 13-20 Aralık arasındaki günlerde açlık grevinde olacaklarını açıkladılar. Aşağıda bu açıklamanın özetini sunuyoruz:

20 hapisanede yaşadığımız 19 Aralık 2000 katliamının dördüncü yıldönümündeyiz.

28 yoldaşımızı kaybettik bu saldırıda. Yüzlercemiz yaralandık ve istisnasız hepimiz işkenceden geçirilerek F tiplerine atıldık. O günden bu yana da dört yıldır ağır tecrit koşullarında yaşıyoruz.

19-22 Aralık Katliamını Unutmayalım! 19-22 Aralık katliamı, biz devrimci tutsakları teslim almak ve bizi teslim alarak halkımıza gözdağı vermek amaçlıydı. Bunun için ölçsüz bir şiddet uyguladılar. Halkımıza, mücadele ederseniz, örgütlenirseniz “sonunuz” böyle olur mesajı vermek istediler. O gün, kurşun, bomba yağmuru altında zulüm nice vahşi olursa olsun, direnilebileceğini gösterdik. Direnmeliyiz. Binlercemizi katlettiler, yüzbinlercemizi işkencelerden geçirdiler, 70 milyonu yoksul bıraktılar. Zulme ve yoksulluğa karşı mücadele etmeliyiz. Başka yolumuz yoktur.

Katliamla, tecritle teslim alamadılar; yeni baskı yasaları çıkarıyorlar! Demokratikleşme aldatmacasına kanmayalım! Katlettiler, teslim alamadılar. Dört yıldır F tiplerinde tecrit uyguladılar, düşüncelerimizden vazgeçiremediler. TBMM'de harıl harıl yeni yasalar çıkarıyorlar. Bu yasaları “AB'ye uyum, de-

mokratikleşme” olarak sunuyorlar. Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın taşıdığı hükümleri inceleyen herkes, bu yasada “demokratikleşmeyi” değil, faşizmin politikalarının pekiştirilmesini görecektir. Bu yasa, direnme hakkını yoketmeyi, düzene muhalif olmayı cezalandıran faşist mantığın eseridir...

Yaşadığımız yoksullukta ve zulümde Avrupa Birliği'nin rolünü görelim! Meydanlarda hak ve özgürlük isteyen halkın her kesimine karşı terör uygulanırken, hapisanelerden tabutlar çıkarırken, işkence sürerken, Avrupa Birliği “demokratikleşme yolunda olumlu adımlar var” söylemiyle zulme perde olmuştur. F tiplerini isteyen, finanse eden de Avrupa Birliği'ydı. 19-22 Aralık katliamını onaylayan da Avrupa Birliği'ydı. Güya “demokratikleşmeyi” zorlayan Avrupa Birliği; faşizmin pekiştirilerek sürmesini destekleyendir. 17 Aralık'ta “müzakere tarihi”yle bu oyun sürdürülecektir.

İşte bu nedenlerle, 19-22 Aralık katliamını unutmadığımızı ve unutmayacağımızı göstermek, AKP hükümetinin “demokratikleşme” masalıyla çıkardığı faşist Ceza İnfaz Yasası'nı protesto etmek, yaşadığımız tüm bu katliam ve baskılarda birinci dereceden sorumluluğu olan Avrupa Birliği'nin demokrasi riyakarlığını protesto etmek için; bulunduğumuz tüm hapisanelerde 13 Aralık'tan itibaren 20 Aralık'a kadar açlık grevindeyiz.

12 Aralık 2004

**DHKP-C, TKP-ML TİKKO,
TDP, HDÖ, TİKB Davalarının
tutsaklar adına: Ercan
Kartal, Bayram Kama, M.
Aytunç Altay, Tuncay Kurt-
baş, Aysel Gündoğan**

TAYAD Hapishaneler Raporu: 'Tecrit 5. Yılında Artarak Devam Ediyor'

Geçen sayımızda TAYAD'lı Ailelerin, 2004 Ekim-Kasım ayları raporunu açıkladığını duyurmuş ve raporun içeriğine ilişkin kısaca bilgi vermiştik. Rapordan tecrit uygulamaları, hak ihlalleri örneklerinden bir bölümü yayınlıyoruz.

Tecrit içinde tecrit: tek kişilik hücreler

F tipi hapishaneler açılmadan önce; **"İnsan yalnızca mezar-
da yalnız kalabilir", "Tecrit
işkenceli ölümdür!"** diyerek, yaşanacakları anlatmıştık. Daha birkaç hafta önce tecritin yarattığı psikolojik sorunlar bir insanın daha ölümüne neden oldu. Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde **Sezai Karakuş** intihar etti. Sezai Karakuş ne ilkti ne de tecrit sürdükçe son olacak. Bundan önceki intiharlarda olduğu gibi tek kişilik hücreye konulan Sezai Karakuş'un yaşamına son veren de devletin uyguladığı tecrit politikasıdır.

Yıllarca iki-üç kişilik hücrelerde tutulanların fiziki, ruhsal sağlığı ciddi tehdit altındadır. Tek kişilik hücrelerde ise bu tehdit katmerlidir. Tek kişilik hücre tecrit içinde tecrittir. Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde 51 kişi tek kişilik hücrelerde tutulmaktadır. Edirne'de **Ali Osman Köse, Ercan Kartal ve Hacı Demir**, Kandıra'da **Ümit İlter**, Tekirdağ'da **Nurettin Erenler** ve Sincan'da **Hüseyin Özarlan** yıllardır tek kişilik hücrelerde tutulmaktadır. "Bakanlığın özel talimatıyla" denilerek, yıllardır tek tutulan; dahası başka hücrelerdeki arkadaşlarıyla iletişimlerini engellemek amacıyla etraflarındaki hücreler dahi boşaltılan bu insanlar tecrit koşullarında ikinci bir tecrite tabii tutulmaktadır. Devlet bilinçli olarak bu konuda bir statü yaratma çabasıdadır. Kaldı ki, Ali Osman Köse ve Hacı Demir'in ciddi sağlık sorunları bilinmektedir. **Bilerek ölüme** terk edilmektedirler.

İşkence, dayak, saldırı ve ihlaller

Kandıra 1 No'lu F Tipi: 24 Eylül akşamı tekli hücrede kalan **Özcan KEKEÇ**'in hücrelerine kar maskeli, silahlı askerler arama bahanesiyle girmiştir. Daha çok tekli hücrelerde "eroin arıyoruz" bahanesiyle baskın yapılmıştır. Tüm tutuklular bu konuyla ilgili suç duyurusunda bulunmuştur.

Ekim ayı içerisinde ise biri adli, biri İslamcı iki tutuklu idari personelce dövülmüştür. "Merdiven altı" diye tabir edilen, Başgardiyanlık Odası'nda yaşanan bu iki saldırıda da tutuklular; **"Burada her şey bizden sorulur"** denilerek, küfür ve hakaretler eşliğinde tartaklanıp, dövülmüştür.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi: Eylül ayı sonunda hastaneye götürülürken askerin saldırısına uğrayıp, dövülen Serdar KARACELİK'in suç duyurusuna bir ay sonra cevap verildi. Savcılığın bir ay sonra rapor istemesi, ildeki doktorların İstanbul'a sevki ve halen bu sevkini yapılmaması; açıkça olayın kapatılmaya çalışıldığını göstermektedir.

Savunma hakkına yönelik saldırılar

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi; Doğan ÇELİK, 19 Kasım'da İstanbul ACM'deki duruşmasına, 'Celp gelmedi' denilerek götürülmemiştir.

Gebze Hapishanesi; 1 Nisan davasından tutuklu olanlara mahkemeye açılan dosyayı tutsaklara verilmek üzere idareye bırakan Av. Taylan Tanay bir hafta

sonra gittiğinde hala tutuklulara verilmeyişini öğrendi. "Patlayıcı yapımına ilişkin belgeler getiriyorsun, yasal işlem yaptıracağız" denilerek tehdit edildi. İtirazların ardından, dosyadaki tüm evrakların altında, mahkemeye ait evrak olduğunu belgeleyen mühür ve numaralar bulunmasına karşın dosyadan bir bölüm çıkarılarak tutuklulara verildi. Ayrıca avukat Tanay'a da "yardım yataklık" davası açıldı.

Ulucanlar Hapishanesi:

Tutukluların avukatlarına göndermek istediği mektuplar okunarak, savunma hakkı ihlal ediliyor ve "bu mektup avukata gönderilemez" denilerek iade ediliyor. Avukatıyla müvekkil arasındaki yazışmaların yasalarla dahi dokunulmazlığı burada geçersiz.

Haberleşme ve mektup yasağı

Ulucanlar Hapishanesi:

Tutukluların yazmış olduğu, 10 mektuba imha kararı verilmişti. Tutsakların İnfaz Hakimliği'ne yaptığı itiraz reddedildi.

Edirne F Tipi: Kırklar F Tipi'nde Ölüm Orucunda olan M. İnan Işık'ın Veysel Şahin'e gönderdiği mektup, idare tarafından "Açlık grevini övücü sözler bulunduğu" gerekçesiyle "sakıncalı" diye verilmemiştir.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi:

Ekmek ve Adalet Dergisi'nin 128. ve 129. sayıları "toplatıldı" denilerek verilmedi. Toplatma kararının gösterilmesi talebine ise cevap verilmedi. Cumhuriyet, Birgün, Evrensel Gazetelerinin ekleri, "kitap" statüsünde sayılarak verilmemektedir. Sabah verilmesi gereken gazeteler çoğu zaman koridorlarda bekletilerek öğleden sonra veriliyor. Mektuplar ise günlerce idarede bekletildikleri için oldukça geç veriliyor. Benzeri uygu-

lamalar diğer hapishanelerde de söz konusudur.

Kandıra 1 No'lu F Tipi; 20 Ekim 2000'de başlayan ölüm orucunun beşinci yılı dolayısıyla yazılan onlarca mektup, kart ve mesaj "sakıncalı" bulunarak imha edilmiştir. Bu duruma itiraz etmek için dilekçeler veren tutuklu ve hükümlülere aradan iki ay geçmesine rağmen henüz bir cevap verilmemiştir. Ekim ayında Sezgin Çelik'in yurtdışına yazdığı mektup, yine Malik Koparan'ın yurtdışında hapishanede olan ağabeyine yazdığı mektup "sakıncalı" denilerek gönderilmedi.

Ziyaret gaspı ve ailelere yönelik baskılar

Ulucanlar Hapishanesi: Sabah ve öğleden sonra aynı kişi ile görüş yapılabiliyordu. Ekim ayından itibaren yaptırılmamaya başlandı.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi; 11 Ekim günü geldiği şehirler arası otobüs bozulduğu için görüşe zamanında yetişemeyen Mustafa Çapardaşa'nın annesi bu birkaç dakikalık gecikme nedeniyle görüşe alınmadı. Muharrem Cengiz,

Bülent Kemal Yıldırım, Ali Ercan Gökoğlu, Ercan Kutlu, Kaan Kurtuluş, Tekin Dönmez'in çeşitli zamanlarda aldıkları mektup ve görüş yasakları bitmesine rağmen idare keyfi olarak açık görüş haklarını engellemektedir. Tigin Öztürk, 17 Kasım'da yapılan "Bayram Açık Görüşü"ne 45 dakika geç çıkarılmıştır. Zonguldak'tan gelen ailesi, zaten topu topu bir saat olan görüş süresinin 15 dakikasını yapabildi.

Kandıra 1 No'lu F Tipi; 29 Ekim ve Ramazan Bayramı açık görüşlerinde, görüş mahalline asker sokularak, tutuklu ve hükümlülerin aileleriyle görüşmesi engellendi.

Engellenen tedaviler ve sağlık sorunları

Ulucanlar Hapishanesi: Hastane sevkleri uzun süre çıkarılmadığı için ciddi sağlık sorunları yaşanıyor. Sevkler yapıldığında ise kelepçelerin açılmayıp, askerin muayene odasından çıkmayıp ve Numune Hastanesi doktorlarının askerin keyfiliklerine destek vermesi nedeniyle muayene ve tedaviler yaptırılmıyor. Melek Serin,

29 Eylül günü bu uygulamaların tümünü yaşadığı için tedavisi engellendi ve Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı ve Tabipler Odası'na konuyla ilgili suç duyurusunda bulundu.

Edirne F Tipi; Bekir Şimşek'in Wernice-Korsakoff rahatsızlığı, yürüme güçlüğü, yoğunlaşamama, eklem ağrıları, uyku düzensizliği gibi rahatsızlıkları devam etmektedir. Veysel Şahin'in yoğunlaşamama, aşırı yorgunluk hissi gibi rahatsızlıkları devam etmektedir. Hacı Demir ve Ali Osman Köse (daha önce bu konudaki mektubuna dergimizde yer vermiştik) ciddi sağlık sorunlarına rağmen yıllardır tek kişilik hücrelerde tutulmaktadır.

Kandıra 1 No'lu F Tipi; Katliamla açılan F tiplerindeki hücreler, tecritin dışında bir çoğu rutubet ve başka koşulları nedeniyle ek sorun yaratmaktadır. 19 Aralık katliamında bir bacağını kaybetmiş olan Mızrap ATEŞ'in aşırı rutubetten kaynaklı olarak sürekli ağrıları nedeniyle hücresinin değiştirilmesi talebi, "uygun görülmemiştir" denilerek reddedilmiştir. Gece aniden rahatsızlanan Murat KAYA, tüm uğraşlarına

Sayı 137

21

19 Aralık
2004

Bir Mengele: Dr. Adnan Özer

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi'nde işkenceciliği, tutuklu ve hükümlülere karşı tarafı ve saldırgan tutumuyla bilinen, faşist "Doktor" Adnan Özer'in yarattığı sorun ve sıkıntılar devam etmektedir. Hipokrat Yemini yerine "Mengele'ye bağlılık yemini" etmiş olan bu faşist "Doktor", bir çok hastanın tedavisini engellemiş, hakaret ve bilinçli olarak tedavi etmeme politikasıyla onlarca hastanın sağlık sorunlarını arttırmıştır. Bu nedenle görevden alınmasını isteyen tutsakların suç duyurularına herhangi bir cevap verilmemiştir.

Sadece son süreçte astım hastası Barış ATEŞ'in migren hastası Cengiz BAL'ın ve Sedat ÖZTÜRK'ün muayenesini yapmayan, ilaçlarının temin edilmesini engelleyen Dr. Adnan Özer'in son icraatı Marmara TAYAD Başkanı Orhan ESKİ oldu.

Orhan ESKİ'nin 26 Kasım günü yüzüne felç indi. Revire çıkmak için hemen dilekçe verdi. Ancak 29 Kasım'da çıkabildi. 3 gün böyle bekletildi. Dr. Adnan, hastaneye sevkini isteyen Orhan Eski'ye hakaret ederek kovdu. 30 Kasım'da yeniden revire çıkan Eski,

sağlık durumunun ciddiyetini anlatarak, yeniden hastaneye sevkini istedi, ama Dr. Adnan yine sevk etmedi. **Başka bir doktorun** bulunduğu 1 Aralık günü, Orhan Eski **acil olarak hastaneye sevk edildi.**

Hastanedeki doktor, **'neden bu kadar geç geldin'** diye Orhan'a çıkışıyor. O da durumu anlatıyor. Doktor muayene ediyor, yüz felci geçirdiğini, bu felcin kulağına vurarak daha önce yaşadığı orta kulak iltihaplanmasını da tetiklediğini ve çürük dişlerini de vurduğunu söyledi.

Düşünün, felç geçiren bir insanı günlerce hastaneye sevk etmiyor; Salih Sevinel de böyle katledilmişti. Hastane doktorunun verdiği bilgiye göre; Orhan Eski, sağlık işlerinden anlayan tutsakların sağladığı bir antibiyotiği kullanmamış olsa, durumu daha kötü olacaktı.

Tecrit politikası, faşist idarecileri ve mengele artığı doktorlarla böyle katmerleştiriliyor. Yarın ölümcül bir rahatsızlık yaşandığında Dr. Adnan'ın tavrı farklı olmayacaktır, ki şu an muayene ve tedavileri engellenen tutuklu ve hükümlüler yavaş yavaş ölüme sürüklenmektedir.

rağmen 1 saat revire çıkarılmadı, çıktığında da 1 saat doktoru bekledi. Her zaman idarenin karşılaştığı ilaçları karşılanmadı. 6 ay önce hastaneye sevk edilen Levent NEVROZ halen jandarmanın götürmesini bekliyor. Sürekli ve düzenli ilaç kullanması gereken şeker hastası Ufuk KESKİN'in ilaçları bilinçli olarak geciktirilmektedir.

Adalet bakanı her demecinde "F tipleri için trilyonlar harcadık"larını beyan ediyordu. Çoğu kez "ring aracı yok" denilerek hastane sevkleri yapılmıyor. Genel hücre aramalarında vitamin ilaçları "gereksiz" görülerek, bu ilaçlara el konulmaktadır.

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi;

Ciddi psikolojik rahatsızlıkları olduğu için daha önce defalarca kriz geçirip, hücresindeki eşyalara ve kendine zarar veren, hastaneye kaldırılan **Hasan Tahsin Akgün**'ün tedavisi bilinçli olarak engellenmektedir. Keza, böyle bir kriz anında parçaladığı hücredeki ayna, masa, küvet, lamba düğme-

leri, sandalye vb. eşyalar üç aydır değiştirilmediği için, hücrede kalan üç kişinin de yaşamı olumsuz etkilenmektedir.

"Birarada Olmayı Teşvik Eden Resim!"

Sıralayacağımız sorunlar, tüm F tipi hapishanelerde yaşanmaktadır. Biz, Kandıra 1 No'lu F Tipi'ndeki uygulamaları örnek aldık:

Kantinde satılan iç çamaşır, havlu, nevresim vb. dışardan alınmamaya devam edilirken, satılmayan eşyaların getirilmesi de keyfi olarak engellenmektedir.

Yine beş yıldır elektrik parası kesilmesi, maddi açıdan sıkıntılar yaratmaktadır. Fahiş fiyat uygulaması kantin alışverişlerinde olduğu gibi burada da devreye girdiği için üç kişilik bir hücrede TV, buzdolabı, elektronik araçlar vb. olmadığı halde 35-40 milyon fatura gelebilmektedir. Parası olmayanın elektriği kesilmekte, aylarca parası gelmeyenlere yatırılan paralar

"Elektrik faturası için kesildi" denilerek gasp edilmekte, insanlar bir sigarasını dahi alamayacak duruma getirilmektedir.

Musluklardan akan su birer mikrop yuvasıdır. Haftada bir gün bir saat sıcak su akmaktadır. Tüm bunlar insan sağlığını hiçe sayan tecrit politikasının bilinçli uygulamalarıdır. Bu yüzden çözüm bulunmuyor, şikayet, suç duyuruları hiçbir sonuç vermiyor.

Tecrit fotoğraflarla da sürdürülmektedir. Aynı hücredekilerin dahi birlikte resim çekilmesi yasak. Bir örnek: Birlikte fotoğraf çekilemeyen tutukluların ailelerine yolladıkları tek tek fotoğrafları foto-montajla birleştirilerek yenden hapishaneye getirilmiştir. Hapishane idaresi **"bir arada olmayı teşvik ettiğinden"** dolayı "güvenliği riske edici" bularak bu fotoğrafı içeriye vermemiştir. "Sakıncalı" bulunan bu foto-montaj resim, emanette tecrite alınmıştır. Yaşanan bu trajikomik durum bile tecritin ne olduğunu gözler önüne sermektedir.

Tüm bu hastalıklarına rağmen 4 yıl tek kişilik hücrede tutuldu

Hacı Demir, 4 yıldır kaldığı tek kişilik hücrede yaşadığı sağlık sorunlarını 9 Kasım tarihli mektubunda anlattı:

"Unutkanlık ve geçici anlık hafıza kaybı ilerledi. Çünkü burası kervan geçmez, kuş uçmaz..."

Unutkanlık nasıl oluyor? Eğer bir sureti yoksa önceki mektupta ne yazdığımı unutuyorum. Diyelim karşıdaki arkadaşlara gazete atacağım. Seslenmem gerekiyor, isimlerini unutuyorum. Günlük yaşamda böyle tutukluluklar oluyor.

1- Bel, sırt, boyun ağrıları sürüyor. Bel ve boyun fıtığı da. Hangi aşamada bilmiyorum. Uyuşmalara, karıncalanmalara ve hissizleşmelere neden oluyor.

Beldeki ağrı bacaklarıma vuruyor. Kasılmalara, kramplara kadar varıyor. Sağ ayak ucumda uyuşma o dereceye vardı ki ayakkabının içinde ve ayağımın altında taş var sanıyorum. Hissizleşmiş. Siyatik damarının son uç kısmı, ağrının gidip sonuçlandığı o bölgeyi sertleştirmiş, katılaştırmış.

2- Sürekli ve ileri derecede gaz birikimi devam ediyor. Midem sürekli gaz üretiyor.

3- Ring araçlarında baş ağrısı, baş dönmesi, terleme, mide bulantısı.. Kapalı yerlerde boğulacak gibi oluyorum. Adeta işkence... Eğer mahkemeye gittiysem bir hafta kendime gelemiyorum...

4- Gürültüye karşı aşırı derecede hassasiyet. Tuvalet sifonları, su muslukları, TV sesi, anons sesi...

5- Sinirli ve sıkıntılı anlarımda kalp çarpıntılarım da var ama ondan önemlisi Sincan'daki rahatsızlıklarım burada sık sık idrara çıkma ve idrar yapmada zorlanma da eklendi.

6- Halsizlik ve yorgunluk da ayrı bir baş belası. Bunun Hepatit B hastalığından kaynaklandığı söylenmişti. Ankara Numune teşhis koymuştu. Ama ne Sincan'da ne de burada kimse ilgilenmedi. Sadece kan alındı o kadar. Değerler arttı mı, azaldı mı, belli değil. Çünkü bilgi vermediler. Kontrol de olmadı.

7- Dış problemim başta gelen bir diğer rahatsızlığım da bu. Bir kısmını 19 Aralık operasyonunda, geri kalanları da Sincan'da hücre saldırısında kırmışlardı. Çiğneme dişlerim kalmadı.

8- Burada ilaçlar pahalı olduğu ve parça parça verdikleri için kullanmıyorum. İdare karşılamıyor. Bakanlık, tedavi için para alınmıyor demişti güya.. Ama öyle değil."

19 Aralık 2000 Katliamında Bayrampaşa Kadınlar Koğuşu:

6 CEVABIMIZ VAR...

bölüm 2

Sayı 137

24

19 Aralık
2004

Gülseren dile getiriyordu düşüncelerimizi.

- Halkımız duymuştur şimdi... Tayad'lılar bizi yalnız bırakmaz, çoktan gelmişlerdir kapı önüne...

Bomba ve kurşun yağmuru başladı yine. Koğuş tanınmayacak hale geldi. Duvarlar, parmaklıklar, ranzalar, delik deşik oldu kurşunlardan bombalardan. Yatakların, yastıkların pamukları dağıldı her yana. Üzerimizde yoğun bir gaz bulutu oluştu. O kadar çok ve değişik bombalar atılıyordu ki... Koğuşun tavanını birkaç yerden deldiler. Pencere kenarından üzerimize gelecek şekilde...

İşte yine yağmaya başladı bombalar. Verdiği acıyı tarif etmek çok zor. Sanki iç organlarımız parçalanıyor, mengene gibi bir el boğazımızı sıkıp bizi nefessiz bırakmaya çalışıyordu. Ve tarif etmesi zor bir bomba türünün hemen ardından kendimizde değilmiş gibi istemsiz hareketlerle çırpınmaya başladık. Bu sinir gazı olmalıydı. Korkunç bir kasılma, bir titreme... sanki hücre hücre parçalanıyordu bedenlerimiz. Şuursuzca saçlarını yoluyordu bazılarımız. Şuursuz hareketlerle kendini yerden yere atıyordu. Bunun ölüm anı olduğunu düşündüm o an. Demek böyle ölecektik. Birçoğumuz bayılmışız. Kendime geldiğimde dumandan kimseyi göremiyordum. Ses yoktu koğuşta. Çok zayıf inilti duyuluyordu. Arka taraftaki ranzalar tutuşmuştu ve benim hiç mecalim kalmamıştı. Bir cehennem sıcaklığı yayılmıştı etrafa... Koğuşun ısısı o kadar artmıştı ki, hiç bir şeye dokunmak mümkün değildi. Hitler'in gaz odaları! Demek böyle yakıldı insanlar. Demek böyle yanıp kavrulup ateşlere karıştılar. Hitler yeni yüzler, yeni eller, yeni resimler ardına gizlenerek can almaya gelmiş yine.... Cansa can, ölümse ölüm... Ama teslim olmayacağız. Teslim olmak yok.

Kor gibi yanıyordu herşey. Kapıya doğru yöneldim. Sağa sola dağılmış eşyaları kenara iterek kendime yol açmaya çalıştım. O sırada simsiyah bir duman kapladı etrafı. Gözlerim fena halde yanıyordu. Kör olduğumu düşündüm. Yere düştüm, o anda kendimden geçmişim. Kapıdan gelen sesle kendime geldim. Merdivene koştum. Ve bir yoldaşımı gördüm o an. Kim olduğunu bilmiyordum, tanıyamadım, tanıyamazdım da... Vahşeti biliyordum, tanıkl olmuştum, yaşamıştım daha önceleri. İşkence tezgahlarında, sokak ortasında vurulup düşen, kollarımız arasında son nefeslerini veren yoldaşlarımızın onurlu acılarında görmüştüm vahşeti.

Peki ya vahşetin hangi boyutunu tanımlar bu tanıyamadığım yoldaşım? Belki sadece dakikalar önce birlikte nefesimizi toplayıp cellatlarımızın yüzüne umudumuzu haykırdığımız Gülseren'di. Belki Nilüfer? Belki, belki... Can parçalarımın biriydi o... keşke canımı ona verebilsem, keşke o tarifsiz acılarını dindirebilsem... Konuşamıyordum, sesi çıkmıyordu... Ağız, burnu olduğu yerde değildi... Elleri... saçları... Saçları dökülüyormuştu...

Elleri yere doğru sarkmıştı. Yüzü... sanki derisi bedeninin bir parçası değildi de yapıştırılmıştı etine. Ve bu cehennem sıcaklığında yapışkan özelliğini yitirmiş, etlerinden ayrılıp sarkıvermişti yere... Ya da olağanüstü hızlı, olağanüstü usta, küçük, kıvrak, görünmez bir bıçak yoldaşımın derilerinin altına sızıp etlerinden ayırıvermişti saniyeler içinde ve bedenini saran derisi kalıp gibi inivermişti yere... Dehşet bir görüntüyü karşımdaki ve sesi bile çıkmıyordu yoldaşımın. Dehşet ve korku sizi esir alırsa, bütün dengenizi kaybedersiniz. Ve işte o an, kaybettiğiniz andır. Hayır, biz kaybetmedik, kaybetmeyeceğiz. Korkan biz değildik. Evet, dehşetli acılarımıza, dehşet görüntülerine rağmen korku bizden uzaktı. Biz sıradan olanı, sıradan olmayan koşullarda yapıyorduk. Onurumuzu, özgürlüğümüzü, umudumuzu koruyorduk. Devrimciliğin, insan olmanın gereklerini yerine getiriyorduk... Kim korkaktı, kim cesur?

Onlar ellerinde ağır, büyük, öldürücü silahlarıyla, kalkanları, kaskları, çelik yelekleri ardına gizlenmişlerdi. İnançlarından, iradelerinden başka hiç bir silahları olmayan bir avuç kadının karşısına ancak böyle çıkabilmişlerdi... Yoldaşım acı çekiyordu. Alevi olmayan cehennem ateşleri sarmıştı bedenini. Bir anda tanınmaz hale getirmiş, eritmişti onu. Çeşmeyi açıp altına soktum. Sonra hemen yukarı çıktım. Daha bir çok kişi olmalıydı üst katta. Koğuşun büyük bölümü alev almış yanıyordu. Alevlerin içinden çekip çıkardıklarımız tanınmayacak durumdaydı. Bir yandan da ateş altındaydık. Silahlar kapıya doğrultulmuş, yoldaşlarımızı çıkarmamızı engellemeye çalışıyorlardı. Kaybedecek zamanımız yoktu. Bazı yoldaşlarımızı sürükleyerek çekip çıkarmak zorundaydık. Yaralanmışlardı, yanmışlardı, ama biz onları merdivenlerden sürükleyerek indiriyorduk. Kafaları çarpıyordu basamaklara... Başka çaremiz yoktu. Onları orada bırakamazdık. Kendin-

de bile değildi çoğu.

Elleri yüzü tamamen erimiş olan yoldaşlarımızdan biri

- Bırakın, bırakın beni! diyordu onu aşağı indirmeye çalışırken. Yukarı çıkmaya çalışıyordu. Kimseyi kurtaracak, kimseye yardımcı olacak durumda değildi oysa. Birşeyleri tutacak elleri bile yerinde değildi. Ama akli o cehennemde, cehennemin içinde kalan yoldaşlarımızdaydı. Zorla indirdik.

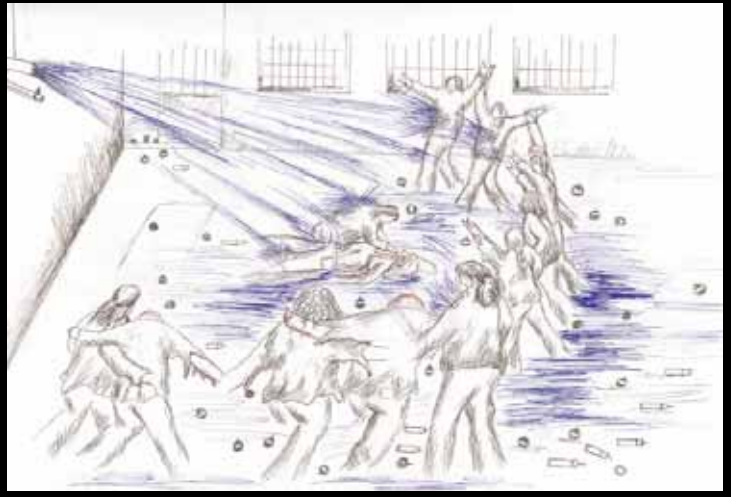
Böyle kaç kere yukarı aşağı gittim geldim, hatırlamıyorum. En son kapının hemen kenarına sıkışmış Gülser'i seçebildim. Çekmeye çalıştık. Olmuyor, gelmiyordu. Cellatlar korkunç kahkahaları eşliğinde kapıyı taramaya devam ediyorlardı. Hadi Gülser, hadi gayret et biraz, kımıl da... En azından kapıdan kurtar kendini, gerisi kolay... Nasıl gayret etsindi Gülser... Kapıya iyice sıkışmış, yakılmış, hiç kıpırdamıyordu... Gülser şehit düşmüştü. Koşuş birden ve tamamen alev aldı. Alevler bir anda etrafımızı sardı. Kalakalmıştım. Bir yoldaşım kolumdan çekti, merdivenlerden aşağı sürükledi beni. Gülser... Gülser orada kaldı, çıkaramadık. Çıkaramadık...

Yaralılarımız çoktu. Ve artık koşuşun bu alt katında kalma imkanı da yoktu. Alevler, kurşunlar, bombalar... Yaralıları havalandırmaya çıkarmalıydık. Ne olursa olsun. Çıkarçıkmar yaralılarımızdan biri, havalandırmada küçük bir gölcük oluşturmuş su birikintisine attı kendini, boylu boyunca yatıverdi suyun içine. Kimdi, hangi yoldaşımızdı, ayırd etmek zordu o an.

27 kişiydik koşuşta. Ve şimdi 21 kalmıştık. Altı yoldaşımız o alevlerin içinde kalmıştı. Çıkaramamıştık onları; Şefinur, Seyhan, Özlem, Nilüfer, Gülseren, Gülser...

Aynı havalandırmayı paylaştığımız diğer soldan arkadaşların kaldığı koşuşa girdik sonra... Yaralılarımızı ilk yardım yapmalıydık. Bizde hiç ilaç yoktu. Belki biraz merhem, ağrı kesici birşeyler... Arkadaşlar da barikat kurmuşlardı kapılarına. Açtılar barikatı, içeri girdik. İlk olarak yanıklara bolca merhem sürdük. Şekerli su hazırlamışlardı, onları içtik... Sonra orayı da taramaya başladılar. Kurşunlar uçuşuyordu sağımızda solumuzda. Havalandırmaya çıkacaktık yine. Çıkacak, kurşunların altında hep beraber halay çekecektik. Ölürsek, halayda, hep birlikte ölecektik. Öyle yaptık.

Onlarsa ateş etmeye, bomba atmaya devam ediyorlardı. Yakınımıza sıkıyorlardı durmadan.. Bacaklarımıza çarpıyordu seken kurşunlar ve şarapnel parçaları. Ve iğrenç kahkahaları hiç eksik olmuyordu. Koşuş yanmaya devam ediyordu. Yoldaşlarımız orada kalmıştı. İtfaiye hortumlarıyla su sıkıyorlardı; ama koşuşa değil, havalandırmanın ortasında toplanmış durumdaki bize... Bedenimizi delip geçecekmişcesine tazyikli su sıkıyorlardı su. Dakikalarca tazyikli suyun altında kaldık. Sonunda maltadan koşuşumuza açılan demir kapıyı kestiler. Soluk soluğa daldılar havalandırmaya. Biz sıkıca birbirimize ke-

netlenmiştik, ortamımızda yaralılarımız... Silahlarını üzerimize doğrultular:

- Teslim olun! Ellerinizi kaldırın! Tek tek ayrılın!

Teslim olmak mı? Ellerimizi havaya kaldırmak mı? Ayrılmak mı? Ne diyordu bunlar?

- Katiller... Asıl siz teslim olun!

Daha sıkı kenetlendik birbirimize.

Havalandırmanın bir ucunda biz, bir ucunda onlar... Tuhaf değil mi! Yaklaşamıyorlardı yanımıza. Ellerinde bombaları, silahları, kafalarında kaskları, üstlerinde çelik yelekleri olan onlardı oysa. Bizimse derilerimiz sarkıyordu ellerimizden, yüzümüzden... Ayakta duramaz haldeydi çoğumuz. O saatten bu yana koşuşumuzu delik deşik eden, cehenneme çeviren onlardı, cehennemde yaşayan ise biz... Bizden bir tek kurşun, bir tek bomba, bırakın bunları, bir tek taş bile gitmemişti onlara... Silahsız, bombasızdık biz. O halde neden korkuyordu bu cellatlar?

Tavşan kendi gölgesinden korkarmış. Bunlar da yarattıkları bu cehennemden, bu vahşetten, bedenlerimizde yarattıkları bu dehşet görüntülerinden mi korkuyorlardı yoksa? Yoksa yüzlerini, gözlerini belirsizleştirdikleri, derilerini etlerinden ayırdıkları bu bir avuç kadının hala karşılarında dimdik duruşlarında kendi korkunç yenilgilerini, bozgunlarını mı görüyorlardı? Bundan mıydı korkuları?

Yavaş yavaş, adım adım gelebildiler yanımıza. Dipçik darbeleriyle, tekmelerle ayırabildiler bizi birbirimizden. Sürükleyerek çıkardılar havalandırmadan. Geçtiğimiz her yerde yarattıkları cehennemin izleri vardı. Hepimize tek tek isimlerimizi soruyorlardı, vahşet belgelerini tamamlamak için.

- Adın ne?

Adımız yoktu. Biz artık onlardık, onlarsa biz.

- Adın ne?

Verebileceğimiz, verdiğimiz altı cevabımız vardı artık sadece:

- Ben Gülser!

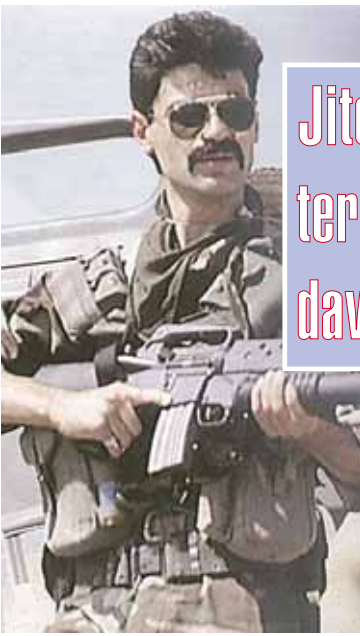
- Ben Şefinur!

- Ben Özlem!

- Ben Gülseren!

- Ben Seyhan!

- Ben Nilüfer!

JİTEM terörü davası

Faili meçhuller, infazlar, kayıplar...

Herşey Generallerin Bilgisi Dahilinde

Bilinen gerçeğin, bir mahkeme dosyasında da aleni şekilde, kanıtları, belgeleri ile yerini almış olduğu ortaya çıktı.

ACM olarak adını değiştiren Diyarbakır DGM Başsavcılığı'nca hazırlanan, 1999 tarihli bir iddianamede; öldürülen

JİTEM kurucusu Binbaşı A. Cem Ersever'in komutasındaki, itirafçı, korucu, subay ve faşistlerden oluşan JİTEM elemanlarının bir çok bombalama, adam kaçırma, suikast, cinayet gibi suçlarının bir kısmı yer aldı. İddianamede açıkça ifade edilen bir başka çarpıcı gerçek ise, tüm bu suçların dönemin **Asayiş Kolordu Komutanı Hulusi Sayın**, asayiş komutanları **İsmail Selen ve Hikmet Köksal** ile JİTEM'in bilgisinde gerçekleştiği. (Radikal, 10 Aralık 2004)

KATİLLERİ VE KOMUTANLARINI TUTUKLAMAYA GEREK YOK!

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davada; itirafçılar; Adil Timurtaş, Recep Tiril ile 'İbrahim Babat' sahte kimlikli Suriye uyruklu Hacı Hasan, jandarma istihbarat elemanları Meh-

met Zahir Karadeniz, Lokman Gündüz ve korucu Faysal Şanlı hakkında 'cürüm işlemek için teşekül oluşturmak' ve 'birden fazla kişiyi öldürmek' suçlarından ömür boyu hapis cezaları isteniyor.

"Gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet etti" diye insanları tutuklayan yargı, böyle "ağır suçlamalar"da tüm katilleri tutuksuz yargılıyor. Üstelik, iddianamede "herşey bilgileri dahilindeydi" dediği generaller hakkında bırakın tutuklamayı dava dahi açılmıyor. Türkçesi, "**bu davayı açmak durumunda kaldık, ama bu davada adalet beklemeyin**" deniliyor.

JİTEM, SUSURLUK'UN KONTRA ÖRGÜTÜ

İddianamede; "çatışmada öldü" diye gösterilen itirafçının Korgeneral Hulusi Sayın'ın bilgi ve onayıyla JİTEM'ci olarak faaliyet yürüttüğü ve asayiş komutanları İsmail Selen ile Hikmet Köksal'ın da durumu bildiği; JİTEM Silopi çetesi içinde, Binbaşı Arif Doğan, Binbaşı Ersever, Yüzbaşı İsmail Öztoprak, Üsteğmen Sinan Yaşar, Astsubay Başçavuş Şaban Bayram ile korucu, asker, MHP'li ve itirafçıların yer aldığı; Güneydoğu'da bir çok bombalı saldırı, suikast, adam kaçırma gibi olayları gerçekleştirdikleri; General Veli Küçük'ün Jandarma İstihbarat Komutanlığı'na getirilmesi üzerine itirafçılara asker kimliği çıkarılarak Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı'nda görev verildiği; burjuva medyanın 'tamburalı paşa' diye pazarladığı orgeneral Hasan Kundakçı'nın itirafçılaştırıp ölüm mangası elemanı olarak kullanma işini bizzat yaptığı; JİTEM elemanlarının halkın kanını döktükten sonra Alay Komutanlıklarına sığındıkları..." gibi, Susurluk'ta karşımıza çıkan bir çok suç ve ilişkiye dair ayrıntılı bilgiler yer alıyor.

AB MASKELİ FAŞİZME UYUMLU JİTEM

Susurluk'ta kim varsa; bu dosyada da onlar var. Çünkü JİTEM Susurluk'un en kanlı kontra örgütlenmelerinin başında yer alır. Yıllarca Genelkurmay tarafından varlığı bile inkar edilmiştir JİTEM'in. Cinayetleri, katliamları, infazları ile varolan bir kontrgerilla kuruluşu, resmen yok sayılmıştır. Son yıllarda ise, faşizmin AB soytanlığı ile maskelenmesinin güvencesi ile resmen varlığı duyurulmuştur. Ama nasıl? Tüm bu suçların altında onların imzası yoktur, hatta "İnsan Hakları

Sayı 137

26

19 Aralık
2004

Aygan da JİTEM dosyasında; İtirafı şimdi dikkate alınacak mı?

Hatırlanacaktır; bundan bir süre önce Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde JİTEM elemanı Abdülkadir Aygan'ın çarşaf çarşaf itirafı yayımlandı. Onlarca belgenin ortaya konduğu bu itiraf bir hukuk düzeni içinde suç duyurusu demektir. Ama bir tek savcı adı geçen kişiler hakkında soruşturma açmadığı gibi, gazete hakkında

"Niye yayınladınız" diye dava açtı. Yukarıda sözünü ettiğimiz JİTEM elemanları içinde, Abdülkadir Aygan'ın da adı açık olarak geçiyor. Hem de katıldığı eylemlerle birlikte. Aygan itiraflarını yine dikkate almayacaklardır.

Dairesi” kuracak kadar sürece uymuştur. Demokrasi aldatmacasının gerçek yüzünün nasıl kanlı olduğunun bir örneğidir JİTEM nezdinde yaşanan. Yıllarca katlediyor, kaybediyor, kendi yasalarına dahi uymuyor, sonra çıkıp “insan hakları” oyunu oynuyor.

Aslında yeni olan hiçbir şey yok davada. Sadece bilinenler resmi devlet belgesi haline getirilmiş. Peki buna rağmen katiller, suçlular cezalandırılır mı? Asla! Susurluk’un sürdüğünün en açık kanıtları böylesi durumlarda ortaya çıkar. Mesela adı geçen generallerin hiçbiri yargılanmazlar, tetikçilerden üçü beşi en fazla komik cezalara çarptırılarak dosya kapatılır.

“Düne ait” gerçekler değil bunlar; bugün de işleyen bir çarktır. Politika olarak süren Susurluk, cinayetleri, infazları, kayıpları ile de kendini gerektiğinde hatırlatacaktır. Şemdinli ve Kızıltepe’deki infazlar küçük birer örnektir. Ve sanmayın ki, AKP bu Susurluk politikalarına karşıdır. Kamuoyu baskısıyla yapılan şovların ardından, Kızıltepe Kaymakamı Engin Durmaz, sanki “cezalandırılıyormuş” havasında, Erzurum vali yardımcılığına terfi ettirilmesi, onun zihniyetini gös-

termektedir. Yine Hakkari’nin Şemdinli ilçesinde infaz edilen çoban Fevzi Can davasına bakan savcının açıklamaları çarpıcıdır. AKP düzeninin savcısı, “jandarma istese çatışma süsü vermek için yanına silah bırakabilirdi” diyebiliyor. Yani “hep böyle yaparız” demeye getiriyor.

JİTEM’İN BÜTÜN SUÇLARINI AÇIKLAYIN!

JİTEM’in suçları öyle bir davada, bir dosyada kapatılamaz. Yıllarca kan döktüler ve dökmeye devam ediyorlar. Herşeyi Genelkurmay biliyor. Susurluk’un suçlarının bilgileri dahilinde olduğunu söyleyen bu ülkenin Genelkurmay Başkanlığı, kuvvet komutanlıkları koltuklarında oturmuş olan generaller değil miydi? Bu ülkede yaşanan hiçbir katliam, kontra örgütlenmesi yoktur ki, onların bilgisi dışında olsun. Düzen, mahkemeleri, medyası, hükümeti ile bir oramiralin yolsuzluk davasını büyük hukuk olayı gibi gösterirken, asıl suçlarının üzerini örtmektedir. Generalerin asıl suçları, halkın dökülen kanıdır.

JİTEM’in faaliyetleri durdurulmalı ve dağıtılmalıdır. Genelkurmay, bugüne kadar JİTEM’in işlediği bütün suçları halka açıklamalıdır.

Düzenin Yargılamadığı İki Generale Ne Olmuştu?

JİTEM iddianamesinde adı geçen ve halk karşı işlenen bütün suçlardan haberdar oldukları açıkça belirtilen iki generalin ismi geçiyor; Hulusi Sayın ve İsmail Selen. Belki bilmeyenler, unutanlar, unutturmak isteyenler, halkın adaletsiz kalacağı umutsuzluğuna düşenler olabilir diye, akibetlerini hatırlatmak istiyoruz.

KORGENERAL İSMAİL SELEN: 24 Mayıs 1991 günü, Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri tarafından ölümlü cezalandırıldı. Devrimci Sol yayınladığı bültende, aynı gün bir başka eylemi de üstleniyordu; Siirt İl Jandarma Alay Komutanlığı yapan Tuğgeneral Temel CİNGÖZ’e yönelik eylem. Cingöz yaralı kurtulmuştu bu eylemde.

“OHAL Bölgesi Asayiş Kolorusu Komutanlığı yapan Korgeneral İsmail SELEN’in kontrgerillanın Kürdistan’daki uzantıları olarak Kürt halkına karşı işlenen sayısız suçtan sorumlu oldukları için” cezalandırıldıkları belirtilen bildiride, **İsmail Selen**’in suçları da sırala-

nyordu. Özetle, görevli olduğu sürede içinde “Kürt halkına yönelik terör ve katliamların, özel timlerin, jandarma güçlerinin saldırılarının artarak sürdüğü” dile getiriliyor ve “Kürdistan’da kontrgerilla onun emir ve komutasında daha etkin kılınmıştır.” ifadelerine yer veriliyordu.

KORGENERAL HULUSİ SAYIN: O da 30 Ocak 1991 günü, Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikleri tarafından ölümlü cezalandırıldı. “Kürt halkına ve ulusal güçlerine karşı yürütülen karşı-devrimci savaşın kurmaylarından Kürdistan Kasabı, Kontrgerilla şefi faşist General Hulusi Sayın’ı cezalandırdık” başlığıyla yayınlanan bildiride, Sayın’ın suçlarının ayrıntılı bir dökümüne yer veriliyordu.

UNUTMAYIN!

Halk adaletsiz kalamaz! Susurluk hukuku, kokuşmuş düzenin bekaası için halka karşı suç işleyenleri yargılamayabilir, dava dahi açmayabilir, ama halk unutmaz. JİTEM iddianamesi devrimcilerin eyleminin ne kadar haklı ve meşru olduğunu bir kez daha kanıtlayan bir belgedir. Hem de, “haberleri vardı.. onayladılar” dedikleri katil generallere dava açmayarak, bu düzende halka adalet olmadığını da bir kez daha anlatmıştır.

İstanbul Üniversitesi'nde Faşistler Barınamayacak!

Faşist saldırılar hız kesmiyor. Başının çarpılarak "sağ-sol çatışması" diye lanse ettiği saldırılar, gençliği baskı ve terörle sindirme ve üniversitelerde faşist örgütlenmelerin önünü açma amaçlı saldırıdır. Bunlardan sonuncusu İstanbul Üniversitesi'nde yaşandı.

Edebiyat Fakültesi'nde Faşist Örgütlenmeye İzin Yok

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde son bir aydır süren faşistlerin provokasyon ve saldırıları 13 Aralık günü yine polis eşliğinde yineleni.

Sabah saatlerinde maskeli ve elleri satırlı bir grup faşist okula girerek devrimci demokrat öğrencilere saldırmaya, afişleri yırtmaya başladı. Öğrencilerin toplanarak faşistlere karşı koymasının ardından, maskeli, satırlı faşistler polis tarafından okul dışına çıkarıldı. Ardından Çevik Kuvvet polislerinin gaz bombaları ve coplarla saldırısı gerçekleşti, okul yüzlerce polis tarafından kuşatıldı.

Saldırıya karşı direnen öğrenciler, üniversite içindeki Hergele Meydanı'nda barikatlar kurdular. Polisin faşist çeteleri okulda varedilmek için gerçekleştirdiği saldırıda, İstanbul Gençlik Derneği üyesi Haydar Mazlum Kılıç'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı. Ancak gözal-

tılar bitmedi.

Okulu kuşatan polis, çıkan devrimci-demokrat öğrencileri tek tek gözaltına almaya başladı. ÇHD ve Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından oluşan bir heyet üniversite önünde öğrencilerin sorunsuz bir şekilde çıkmasını sağlamaya çalıştılar. Ancak, buna rağmen Edebiyat Fakültesi ve Merkez Kampüsü'nü kuşatan polis, toplam 54 öğrenciyi gözaltına aldı.

Polis, alenen maskeli, satırlı faşistleri okula sokuyor, provokasyon yaratıyor, faşist saldırı püskürtülünce kendisi saldırıya geçiyor ve öğrencileri gözaltına alıyor. Saldıranlar ise bir sonraki saldırı için polis tarafından dinlenmeye alınıyor! Alın size oligarşinin "hukuk devleti"nde polis gerçeği.

Adliye Önünde Gözaltı: Faşistler Polisle Kolkola

Gözaltına alınan öğrenciler 14 Aralık'ta Sultanahmet Adliyesi'ne çıkarıldılar. Arkadaşlarına destek için 200'e yakın öğrenci burada toplandı. Basın açıklaması yaparak faşist saldırıları protesto eden öğrenciler, "tüm bu olaylar önceden hazırlanmış bir senaryonun hayata geçirilmesidir. Hedefinde ise devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler vardır" dediler.

Bu sırada Adliye içinden polis korumasında çıkan faşistler tekbir getirerek sataştılar. Öğrenciler "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarıyla cevap verirken, faşistlerin güvenliğini alan polis, bölgeden uzaklaştırdı. Faşistleri "biz hallederiz" diyerek gönderen polis, bu kez destek için gelen öğrenciler arasında bazılarını, "dünkü olaylara karıştıkları" gerekçesiyle gözaltına almaya çalıştı. Orada bulunan öğrenciler buna karşı koyarak birbirlerine ke-

netlendiler ve slogan atmaya başladılar. Kitleye saldıran polis, burada da aralarında Gençlik Federasyonluların da bulunduğu 70 öğrenciyi yaka paça sürükleyerek gözaltına aldı.

Polis tam da kendine yakışır şekilde, komploculuğunu gösterip, "solcu öğrencilerin üzerinden satır, molotof, sopa çıktı" diyerek basına bir takım şeyler gösterdi. Öğrenciler bunun kurmaca olduğunu dile getirdiler.

Göz altına alınan öğrenciler ertesi gün çıkarıldıkları savcılıktan serbest bırakılırken, Gençlik Federasyonlu Günay Dağ "1 Mayıs'ta tek tip elbise giydiği" gerekçesiyle TMSH polisleri tarafından tekrar gözaltına alındı. Günay Dağ 16 Aralık günü çıkarıldığı savcılıktan serbest bırakıldı.

Yargı Faşistlerin Hamisi mi?

Bu sırada 13 Aralık günü üniversiteden gözaltına alınan öğrencilerden 7'si "eğitim ve öğretimi engellemek", "polise mukavemet", "kamu malına zarar vermek" ve "müessir fiil" suçlamaları ile tutuklandılar.

Bu tutuklamalarla; devrimci, demokrat öğrencilerin sindirilmesi, faşist örgütlenmelerin önünün açılması politikasının sahibinin sadece polisler ve faşistler olmadığı görüldü. Satırlarla gençliğe saldıranlar, okulda terör estirenler "eğitim ve öğretimi engellemiyor", kendilerini savunanlar engelliyor! Faşistleri gençliğin üzerine salıp, ardından bombalarla demokrat öğrencilere saldıran polis, bu teröre direnen öğrenciler "en büyük suçlu!"

Protesto Eylemleri

Irak'ta İşgale Hayır Koordinas-

Gençlik, polis destekli faşist saldırılara karşı direnecek ve okullarda faşist örgütlenmelere izin vermeyecek

'Faşizme Karşı Omuz Omuza'

yonu gençliğe yönelik saldırıları yaptığı açıklama ile protesto ederken, gençlik 14 Aralık akşamı Taksim Gezi Parkı'ndaydı. "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" ve "Gözaltılar Serbest Bırakılsın" dövizleri açılan eylemde açıklamayı okuyan Gençlik Dernekli Ulaş Filiz, "baskılar, saldırılar bizi yıldırma-yacak ve mücadelemizi durdurduramayacak." şeklinde konuştu.

15 Aralık günü ise, Edebiyat Fakültesi önünde toplanan devrimci demokrat öğrenciler, "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz, Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganları atıp dövizleri taşıyarak bir eylem gerçekleştirdiler.

Okmeydanı Faşizme Mezar Olacak

**Okmeydanı HÖC'lüler
halka saldıran faşistleri
mahalleden attı**

12 Aralık günü, 20 kişilik faşist bir grup, Okmeydanı Mahmutşevketpaşa Mahallesi'ne gelerek halkı tehdit etmeye başladı. Okmeydanı HÖC'lüler, ilerici, demokrat iki kişiye saldıran faşist gruba müdahale ederek mahalle dışına çıkardılar.

HÖC'lüler, daha sonra Halkevi, YÇKM, Dayanışma evlerinden gelen bir grupla birleşerek Anadolu Kahvesine çıktılar. O sırada caddeden geçmekte olan MHP amblemlili otobüs taşlar ve sopalarla tahrip edildi. Kitle dönerek Mahmutşevketpaşa Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Fuat Soylu İlköğretimokulu önüne gelen kitlenin önü çevik kuvvet barikatıyla karşılaştı. Kitleye saldıran polise karşı direnen devrimciler, taşlarla karşılık vererek ara sokaklara dağıldılar.

Yeniden Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda toplanılarak mahalle içinde bir yürüyüş yapıldı. "Okmeydanı Faşizme Mezar Olacak, Faşizme Karşı Omuz Omuza, Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız, Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganlarının atıldığı yürüyüşte mahalle halkı da katılarak faşizme öfkelerini haykırdı.

Faşist saldırılar her geçen gün artıyor. Kocaeli, Çanakkale, İTÜ, İstanbul Üniversitesi ve son olarak İ.Ü Edebiyat Fakültesi.

Bu saldırılar birkaç üniversite ile, birkaç

kentle sınırlı olarak görülmemelidir. Belli yerlerde yoğunlaşmış olsa da, okullarda varolan artıklarına dışardan takviyeli olarak gerçekleşen saldırılar merkezi olarak planlanmakta ve polis tarafından desteklenmektedir. Gençliğin devrimci mücadelesinden rahatsız olan iktidar, faşistleri kullanarak, soruşturmaları ve polis terörünü devreye sokarak bu mücadelenin gelişimin durdurmak, bastırmak istemektedir. Bu nedenle anti-faşist mücadele düzene, oligarşiye karşı mücadeleden bağımsız değildir. Faşist hareketin bugün iktidara ne kadar bütünleştiğinden bağımsız bir olgudur bu gerçeklik.

Yıllardır egemenlerin piyonu olan faşistler, halk muhalefeti-nin her yükselişinde, gençliğin sesinin daha fazla duyulmaya başladığı anlarda ortaya çıkmışlardır. Özellikle 1980 öncesi halk muhalefeti-nin yükselmesine paralel olarak artan ve binlerce insanı katleden faşist saldırılar unutulmamalıdır. Faşistler ya provokasyon yaratıp devletin saldırısına zemin yaratma, ya da halk örgütlülüklerini dağıtmada doğrudan kullanılmışlardır.

Faşist saldırıların özünde egemenlerin halkın, gençliğin örgütlenmesinden duyduğu korku vardır. Bugün de bu korku ve faşist terör devam ediyor. Faşizmle yönetilen bir ülkenin gerçektir yaşadıklarımız.

İktidara geldiği günden bu yana her anı baskı, hak gaspı, halkı aşağılama olan AKP iktidarı da faşislerden medet umuyor. 6 Kasımlardan duyduğu rahatsızlığı yasal bir dergi bürosunu basarak gösteren bir iktidar gençliğe düşmanlığını son yaşanan saldırılarla ortaya koyuyor. Evet bu ülkenin iktidarı, egemenleri gençliğe düşmandır ve bu düşmanlıklarını faşist çeteleri gençliğin üstüne salarak gösteriyorlar.

Oligarşi faşist çeteler aracılığıyla gençliğe saldırırken, burjuva basın da gerçekleri çarpıtarak aynı kampanyanın parçası olmaktadır. "Sağ ve sol görüşlü öğrenciler çatıştı", ya da "70'lere geri mi dönüyoruz" türü başlıklar bu yüzden atılıyor. Herkes biliyor ki, yaşananlar faşist saldırdır, "sağ sol çatışması" değil. Faşistler planlı bir şekilde, bu ülkenin vatansever gençlerine satırlarla, sopalarla saldırıyor, kan döküyor. Gençlik buna karşı kendini savunuyor ve faşizme boyun eğmeyeceğini haykırıyor.

Bugün gençlik olarak tarihsel bir görevle karşı karşıyayız. Ya faşist saldırılara boyun eğeceğiz, ya da anti-faşist tarihimize aldığımız güçle barikat olacağız. Başka bir yol yoktur. Biz tabi ki anti-faşist mücadele geleneğimize sahip çıkarak, tüm gençliğin susturulması, sindirilmesi politikalarına gereken cevabı vermeye devam edeceğiz. .

Bunun için tüm gençlik faşist saldırılara karşı birleşmelidir. Küçük hesaplar, grupçuluklar bir yana bırakılmalıdır. Gün, birlik içinde, tüm gençliği bu mücadeleye katarak faşist saldırıları püskürtme günüdür. Faşizme karşı direnmeli ve faşist çeteleri üniversitelerimizden atmalıyız.

Gençlik Federasyonu

Gençlik Avrupa Birliği'ni Tartıştı Kurtuluş Bağımsız Türkiye'de

Ankara Gençlik Derneği 13 Aralık'ta, 'tecrite, AB'ye, soruşturmalara ve adaletsizliğe' karşı bir panel gerçekleştirdi. Dernek binasındaki panelde; Prof. Dr. Fikret Başkaya, ÇHD'den Av. Özgür Yılmaz ve Gençlik Derneği üyesi Ufuk Şafak konuşmacı olarak yer aldılar. Gençlik Derneği üyesi Didem Akman'ın yaptığı konuşmayla açılan ve iki buçuk saat süren panelde 'AB gerçeği' tartışıldı ve gençliğin düzenin medyasının yönlendirmek istediği gibi, AB'cilikten değil, bağımsız Türkiye'den yana olması gerektiğinin altı çizildi.

İlk konuşmacı olan Ufuk Şafak, AB'nin tarihçesini ve bugünkü konumunu anlattı. Şafak, bugünkü durumla Osmanlı'daki batılılaşma hareketleri arasında benzerlik kurarak, bu yolun ülkemizi demokratikleştiremeyeceğini, halkların birlikte ve örgütlü mücadelesiyle kurtuluşun mümkün olduğunu söyledi.

Prof. Dr. Fikret Başkaya ise, sözlerine AB'yi, "NATO'nun ideolojik birliği" olarak tanımlayarak

başladı. Başkaya, bugün AB'ye karşı çıkıyor gibi gözüken oligarşi içi kesimlerin tavrının da, ABD güdümlü politikaları nedeniyle AB'ye ters düşmelerinden dolayı olduğunu dile getirdi. AB'nin emperyalist yapısına vurgu yapan Başkaya, halkların kurtuluşunun emperyalistlerle işbirliğinde değil, devrimcilerin dayanışması ve işbirliği ile gerçekleşeceğini belirtti.

Av. Özgür Yılmaz ise, hukuki açıdan AB'yi değerlendirdi ve AB hukukunun, gösterildiği gibi temel hak ve özgürlükleri esas alan bir hukuk olmadığını anlattı. Yılmaz, işkencenin, F tipi hücre hapishanelerde ömür boyu ve sürekli işkence biçiminde sürdüğünü söyledi.

Bu arada; Ankara Gençlik Derneği'nin bir başka faaliyeti de 11 Aralık günü yapılan 'Sessiz Ölüm' filminin gösterimi oldu. Tecritin anlatıldığı filmin ardından, yapılan değerlendirmelerde F tiplerindeki tecrit işkencesine değinildi ve tecrite karşı mücadele anlatıldı.

Sayı 137

30

19 Aralık
2004

Diyarbakır'da Soruşturmalara Karşı Mücadele Sürüyor

Dicle Üniversitesi'nde aralarında Dicle Gençlik Derneği üyelerinde bulunduğu 83 kişi hakkında açılan soruşturmalara karşı eylemler sürüyor.

Dernek başkanı İlker Boğa'nın da bulunduğu çok sayıda üyesi hakkında da soruşturma açılan Dicle Gençlik Derneği, 9 Aralık günü bir yürüyüşle soruşturma terörünü protesto etti.

Kampüs içinde yapılan yürüyüşte, "Adalet İstiyoruz! Soruşturmalar Geri Çekilsin" yazılı Gençlik Federasyonu imzalı pankart taşıyan öğrenciler, Hukuk Fakültesi'nin önünde basın açıklaması yaptılar.

Ardından Hukuk Fakültesi'ndeki soruşturmaları protesto etmek için, dekanın siyah çelenk vermek üzere odasına çıkan öğrenciler, dekanın kapısını kapatarak kendilerinden kaçtığını gördüler.

Bunun üzerine, çelenk kapıya bırakıldı. Eylemde yapılan açıklama

çizilerek, Hukuk Fakültesi'nin açtığı soruşturmalara özel olarak değinildi ve böyle bir zihniyetin hukukçu yetiştiremeyeceği söylendi.

Fen-Edebiyat Fakültesi önünde kurulan çadırdaki açlık grevi ise sürüyor. Gençlik Federasyonluların da bulunduğu eylemde, öğrenciler soruşturmalara teslim olmayacaklarını haykırıyorlar. Çeşitli DKÖ'lerden de destek geliyor. Bunlardan biri de Diyarbakır Barosu avukatlarıydı. Okula girmek isteyen avukatlar polis engeliyle karşılaştılar. Bunun üzerine kampüsten Dicle Köprüsü'ne marşlar, sloganlarla yürüyen öğrencileri burada, 'Herkes için adalet istiyoruz' önlükleri giyen avukatlar karşıladı. Yapılan basın açıklamasının ardından 200 kişilik öğrenci kitlesi slogan ve marşlarla açlık grevi çadırına geri döndü.

Bu arada Yıldız Teknik Üniversitesi Rektörlüğü 20 öğrenci hakkında, "saz çaldıkları, halay çektikleri, Kürtçe türkü söyledikleri, stant açtıkları ve pankart astıkları" gerekçesiyle soruşturma başlattı.

mada, soruşturmaların polisin direktifi ile açıldığının altı

İzmir Gençlik Derneğinden...

İzmir Gençlik Derneği müzik grubu Grup Harmanyeli, Aliağa ve Bornova ilçelerinden dinletiler verdi.

Aliağa'da ki konser, Petrol-iş Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi. 100 kişinin izlediği konserde kitle marşlarla coştı. Konser çekilen halaylarla sona erdi.

Ertesi günü de Bornova Akçay Düğün Salonu'nda bir konser düzenlendi. 150 kişi Grup Harmanyeli'nin türkü ve marşlarına hep bir ağızdan eşlik etti. Harmanyeli'nin, Grup Yorum'un marşları ve halk türkülerini seslendirildiği konser, çekilen halaylar ve sloganlarla sona erdi.

Topraklarımız Amerikan üssü İncirlik'te 90 Atom Bombası

Türkiye halkı, kendi topraklarında olan bitenden ne kadar haberdar?

Emperyalistlerle yapılan anlaşmaların büyük bölümünün halkımızdan gizlendiğini tecrübelerimizle biliyoruz.

Geçen hafta The Atomic Scientists (Atom Bilim Adamları) adlı kuruluş tarafından yapılan açıklama, topraklarımızın atom bombası üssü haline getirildiğini gösterdi.

Sözkonusu kuruluşun raporuna göre, ABD'nin **6 Avrupa ülkesinde, sekiz üste toplam 480 atom bombası** bulunuyor. Bu ülkelerden biri de ülkemiz. ABD'nin Belçika'da 20, Almanya'da 150, İtalya'da 90, Hollanda'da 20 ve İngiltere'de 110 adet bombası bulunurken, tam 90 atom bombası da Adana'daki **İncirlik Üssü**'nde tutuluyor. Raporda ayrıca, 1990'a kadar Ankara'daki Akıncı Üssü ve Balıkesir Üssü'nde de atom bombası bulunduğu, ancak bu üsslerin daha sonra bakım üssü statüsüne dönüştürülmesi nedeniyle bu iki üsteki bombaların çekildiği belirtiliyor.

Genelkurmay veya AKP hükümeti, muhtemeldir ki, bunu yalanlayacaklardır.

Ama kim inanır onlara?

Yıllar önce de yine yalan söylemişlerdi bu konuda. 1960'ların başında ülkemize ABD'nin nükleer füzelerinin yerleştirildiği haberleri çıktığında, iktidardakiler yine yalanlamıştı. Türkiye halkı, bu söylentinin gerçek olduğunu ancak

1962'de yaşanan "**Füze krizi**" sırasında öğrenebilmişti.

Türkiye 1952'de NATO'ya girerek emperyalizmle aynı safta sosyalist sisteme karşı yeralecağını resmileştirmiştir. 1960'ların başında, Amerika, Sovyetler'e en yakın **NATO** ülkesi olduğu için Türkiye topraklarına uzun menzilli nükleer füzeler yerleştirdi. Sovyetler Birliği, bu saldırganlığa, Küba'ya orta menzilli (ABD'yi vurabilecek) nükleer füzeler yerleştirerek cevap verdi. Bu gelişmeler üzerine ABD ve SSCB arasında yaşanan tartışmalarda Türkiye halkı öğrendi ki, topraklarımız nükleer silahlarla doldurulmuş. Gelişmeler sonucunda nükleer füzeler karşılıklı söküldü. ABD Türkiye'deki füzelerini sökme kararı alırken hükümete bilgi vermeye bile gerek duymamıştı.

Türkiye halkı, ABD'nin U-2 casus uçaklarının İncirlik'ten kalktığını da, yine 1960 yılında bir U-2 casus uçağı, Sovyetler semalarında düşürüldüğünde öğrenmişti.

Bu topraklar, 50 yıldır Amerikan Üssü'dür. ABD istediği silahları, istediği yere yerleştirmiş, bazen işbirlikçi hükümetlerin haberi bile bunlardan olmamıştır. Ülkemizin atom bombası deposu olduğuna dair bir rapor yayınlanıyor ve burjuva medyada tık yok; çünkü doğal görüyorlar.

Biz vatanseverler, doğal görmüyoruz. Topraklarımız, dünya halklarına karşı bir saldırı üssü olarak kullanılamaz. Emperyalizme karşı mücadelemizin nedenlerinden biri de budur.

Sayı 137

31

19 Aralık
2004

İşgalci ve işbirlikçi kazanırken, Şoförler, mühendisler ölmeye devam ediyor!

14 Aralık'ta Afganistan'da kaçırılan mühendis Eyüp Örel öldürüldü.

15 Aralık'ta Irak'ın kuzeyindeki Balad'da iki Türkiye'li kamyon şoförü daha öldürülürken, kamyonları da yakıldı. Şoförlerin Musul'daki ABD Üssü'ne gittikleri bildirildi.

Ve 2004'te Irak'a Türkiye'den **1 milyar 800 milyon dolarlık** mal ta-

şındığı açıklandı. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin tüccarların kasaları dolarken, AKP, ABD'den afetin alırken, tabutlar emekçilerle doluyor.

İşbirlikçilik suçuna ortak olunmaya devam edildikçe, AKP bu suçu işlemeye, tabutları çoğaltmaya devam edecektir. **Irak'a gitmeyin! işgale, işbirlikçiliğe ortak olmayın!**

BOP'a Arap Halkı'ndan Protesto

Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkeleri, emperyalistlerin de katıldığı bir toplantıda Büyük Ortadoğu Projesi için bir araya geldiler. 11 Aralık'ta Fas'ın başkenti Rabat'ta yapılan toplantılarda emperyalistler tarafından "Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Girişimi" adı verilen projenin uygulanma koşulları tartışıldı. Toplantıya Türkiye'den katılan AKP'nin Devlet Bakanı Beşir Atalay, bu proje çerçevesinde Türkiye'de bir konferans düzenleyeceklerini belirterek BOP planını desteklediklerini tekrarladı.

Toplantı sürecince Arap halkı bir çok gösteriyle BOP'u protesto etti. Fas Parlamentosu önünde yapılan büyük gösteride Amerikan emperyalizmi protesto edildi.

Küreselleşmenin ve Küreselleşme Savunucularının İflası

3

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanarak hazırladığımız yazının ilk bölümünde; küreselleşme diye tanımlanan emperyalizmin Marksist-Leninist tanımını ortaya koymuş ve küreselleşme efsanesinin nasıl yaratıldığını ele almıştık. İkinci bölümde ise; küreselleşmenin sadece yeni-sömürgeleri değil, aynı zamanda emperyalist merkezlerin emekçilerini de vurduğunu belirtmiş, küreselleşmenin ideolojisi ve ideolojisizleştirme operasyonunu açmıştık. Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Küreselleşmeye uyumlu muhalefet ve küreselleşmeci sendikacılık

Emperyalistler, “küreselleşme” adını verdikleri süreçte ekonomi politikalarının güçlü sendikalar karşısında uygulanmasının zor olacağı bilinciyle, büyük ölçüde düzen içileştirilmiş, uzlaşmacı çizgiye çekilmiş sendikalara karşı, küreselleşmeye paralel olarak yeni bir operasyon daha geliştirdiler.

Bu operasyonun nasıl yürütüldüğüne geçmeden önce şunu da vurgulamalıyız; gerçekte yürütülen operasyon tüm muhalif güçlere karşıdır. Fakat sendikal alanda yapılan emperyalist müdahaleler, toplumsal muhalefetin bütününe yapılan müdahalenin **karakteristik** özelliklerini taşımaktadır. Sivil toplumculuğun hakim kılınmasının, halkın izlenen politikalara karşı mücadelesinin geriletilmesinin en önemli aracı ve uygulama alanı sendikalar olmuştur. Bu nedenle muhalefetin “küreselleşmeye uyumlulaştırılması”nın bir örneği olarak özellikle sendikalar üzerinde duracağız.

Emperyalist sömürü ve talanın önündeki en büyük engellerden biri, sınıf sendikacılığıydı. Sınıf sendikacılığının tasfiyesi ve sindirilmesi politikaları elbette “küreselleşme”yle başlamadı. Ülkemizden Latin Amerika’ya kadar tüm ülkelerde faşist cuntaların ilk işlerinden biri sendikaları kapatmak, sendikacıları hapsedmek olmuştur. İşçi hareketinde sosyalizme sempatinin yoğun olduğu 1960-70’li yıllar boyunca sendikacılara karşı infazlar, tutuklamalar birbirini izledi. Bu terörün yanı sıra, emperyalizmin çizgisine giren her sendika, emperyalist tekeller veya onların aracısı olan “uluslararası kuruluşlar” aracılığıyla maddi desteğe boğuldu. Tüm bunlar tek bir noktada

birleşiyordu: “ya sınıf sendikacılığından vazgeçin, ödüllendirilin, ya bedel ödersiniz”.

Emperyalizmin yeni dünya düzeni, tek kutuplu dünya ve küreselleşme olarak adlandırılan dönemde ise, bu politika çok daha yoğunlaştırılmış ve inceltilmiş biçimde uygulandı. Sendikacılar da “küreselleşme gerçeğini kavramak ve kabul etmek zorunda”ydı! Tersi durumda onlar da terörist ilan edilecek, belalardan bela beğenecekti. Küreselleşmeciliğin sendikacılık alanındaki karşılığı işçinin ve patronun çıkarlarının birlikte gözetin **“çağdaş sendikacılık”** oldu.

Bu “çağdaşlık” üzerinde kısaca duralım; çünkü sivil toplumculuk ideolojik gıdasını çoğu kez buradan almıştır. Günümüz siyasi literatüründe çağdaşlık, kelime anlamının ötesinde, **“tek merkez ve ulaşılması gereken tek model olarak Batı’nın kabul edilmesi”** anlamına gelmektedir. “Çağdaşlık” bu içeriğini özellikle sosyalist sistemin yıkılmasından sonra kazanmıştır. Artık tek kutuplu dünyada, çağdaşlığın da tek ölçüsü vardır; bu ölçü gelişmiş emperyalist ülkelerdir. Özgürlükler ve refah, en mükemmel şekli orada bulunmuştur. DİSK’in sınıf sendikacılığını reddedip resmi programına “çağdaş sendikacılığı” geçirmesi veya Öcalan’ın “20. Yüzyılda zafer burjuva demokrasisinindir” diyerek İngiltere’yi, Amerika’yı özgürlüğün en iyi gerçekleştirildiği yerler olarak ilan etmesi, bunun kabulünün ifadesidir. Siyasi çizginin “çağdaşlık” olarak ifade edildiği her yerde bu kabul vardır.

Çağdaş sendikacılığın yaratıcısı ABD ve Avrupa’dır. Bunun için ABD’de farklı, Avrupa’da farklı yöntemler kullanılmıştır. Teorisi ise esas olarak Avrupa burjuvazisi ve işçi aristokrasisi tarafından yapılmıştır. Bu teoriye göre, “sınıf mücadelesi”nin yerine “diyalog ve uzlaşma” konulmalıydı. Avrupa emperyalizmi, bu politikayı sendikalara kabul ettirmek için bir süre sendikaları mali olarak destekledi, sendikacıları aristokratlaştırdı, sosyal haklara bir süre için saldırmadılar ve “işyeri yönetimi”nde sendikalara kısmi söz hakkı verildi. Sınıf sendikacılığı bir kez tasfiye edildikten sonra, verilenleri geri almak zor olmayacaktı.

“İşçilerin çıkarlarıyla işyerinin çıkarlarının birliği” teorisine somutluk kazandırmak için işçilere, sendikacıları işyeri hisseleri satıldı. Bunun karşılığında sendikalar, toplu sözleşme hak-

larından taviz vererek tek tek işçilerin sözleşme yapmalarının önünü açtı. Bugün “esnek çalışma”, “grup sözleşmesi” olarak adlandırılan bu yöntemler, giderek örgütsüzleştirme ve bireyselleştirmenin ana yöntemleri haline geldiler. Emperyalist tekellerle uyumlu bu sendikacılık, esnek çalışmadan önce “esnek grev”i gündeme getirdi. Sendikalar güçlü, genel, yaygın grevler yerine “uyarı grevleri” adıyla grevleri böldüler, parçaladılar. O kadar ki, fabrikadaki grevler bile, bir gün işçilerin şu kadarı, öteki gün şu kadarı diye bölündü. Çünkü genel ve güçlü bir grev olduğunda işyerinin borsadaki hisseleri düşecekti ve hisse sahibi işçiler de zarar(!) görecektiler! Avrupa’daki sendikal mücadelenin geleneklerinden ve kazanımlarından biri olan “İşçi konseyleri”, yerini bir çok yerde “İş konseyleri”ne bıraktı. İşçi’nin değil, iş’in önceliği olacaktı artık (Tayyip Erdoğan’ın “önce işyeri güvenliği olacak ki, işçi güvenliği olsun” sözü işte bu anlayışın ifadesidir). Böylece patronun çıkarlarını gözetmek, sınıf mücadelesinin önüne geçirildi. İşçilerle patronların çıkarlarının “aynılığı” anlayışı belli kesimlerde de olsa hakim kılındı. Bütün bunlar Mussolini faşizminin sendikaları fiilen işlevsizleştirmeyi amaçlayan kooperatif devlet anlayışıyla geliştirdiği sendikal anlayışın daha inceltilmiş bir halidir ve “küreselleşme”nin çalışma yaşamında kurmak istediği düzen, faşist bir düzenden başkası değildir.

1990’larda özellikle Dünya Bankası ve uluslararası sendikal örgütlenmeler aracılığıyla bu anlayış yeni biçimlere büründürülerek sürdürüldü. “Yönetişim”, “toplum kalite yönetimi” gibi kavramlar, küreselleşmeye paralel olarak yaygınlaştırıldı. “Toplum kalite yönetimi” denilen şey, işçinin görünürde “yönetime ortak edilmesi”, bu vesileyle kendi kendini “denetleyici” hale getirilmesi, üretim için “fazla mesai, tatil günleri çalışmak” gibi fedakarlıklarda(!) bulunması, yani kısacası işçiyi kendi çıkarını savunmaktan vazgeçirmenin, işçide “patronla kendi çıkarının ortak olduğu” yanılgısını yaratmanın bir başka adıdır.

“Sosyalizmin öldüğü”, “sınıf mücadelesinin bittiği”, “artık Marks’ın sözettiği bir proletaryanın olmadığı”, “kapitalizmin alternatifsiz olduğu” gibi ideolojik saldırılarla atbaşı yürütülen bu politikalarla hem emperyalist ülkelerdeki, hem bağımlı ülkelerdeki sendikalar, sınıf sendikacılığı çizgisinden uzaklaştırıldı. Emekçi örgütleri, mücadele örgütü olmaktan çıkartılıp “sivil toplum örgütleri” haline dönüştürüldü. Temsili eylemler, hükümetlerle, patronlarla “diyalog”un ötesine geçmeyen, grevleri göstermelik hale getiren bu sendikacılık, emperyalizmin hakim kıl-

TARİH DÜN OLDUĞU GİBİ BUGÜN DE SINIFLAR MÜCADELESİ TARAFINDAN BELİRLENİYOR. SINIFLAR MÜCADELESİNDE BUGÜN ÖNE ÇIKAN ÇARPIŞMA EMPERYALİZMLE HALKLAR ARASINDAKİ ÇARPIŞMADIR. BU ÇARPIŞMADA, EMPERYALİZMİN HALKLARIN GÜCÜNÜ, İRADESİNİ AŞACAK BİR GÜCE SAHİP OLMADIĞI GÖRÜLMÜŞTÜR.

maya çalıştığı sivil toplumculuğa uygundu. Küreselleşmenin ‘makbul’ sendikası, “Sendikalar, sosyal politikaları etkileyerek küreselleşmeye insani bir çehre kazandırılmasına katkıda bulunabilirler.” (Petrol-İş Dünya Sendikal Hareketi Dosyası) diyen sendikacılıktı. Küreselleşmeye, yani emperyalizmin hegemonyasına itiraz yoktur. Yalnız küreselleşme biraz “insanileştirilmeli”dir. Dünya zenginlerinin en irilerinden Bil Gates’le, milyonlarca üyeli sendikaları, tüm sivil toplumcuları aynı yerde buluşturan bu anlayıştır.

‘Küreselleşme’nin önünde halklar var!

Küreselleşme teorisyenlerinin “tartışılmaz” gördükleri önkabulleri; emperyalizmin ekonomik ve askeri gücünün önünde durulamazlığıdır. Küreselleşme üzerine öngörülerini iflas ettiren de işte bu tartışılmaz kabul edilen önkabullerdir. “Küreselleşmenin önünde durulamaz bir süreç olduğu”na hükmedenlerin beyninde halklar yoktur. “Hakimdirler, kabul etmek gerekir” diyenlerin halklara güveni yoktur. Ama toplumlar tarihinin odağında hep halklar vardır ve öyle olmaya devam etmektedir.

Sosyalist sistemin yıkılmasıyla “emperyalizm ve proleter devrimler çağı”nın bittiğine hükmedenleri halklar yanılttı. Henüz bir proleter devrim olmadı, ama halkların emperyalizme

Sayı 137

33

19 Aralık
2004

karşı mücadelesi ve direnişi dünya çapında yükselerek sürdü bu 15 yıl boyunca. Ne emperyalizmin başvurduğu yeni sömürü ve sömürgecilik yöntemleri, ne sosyalist sistemin yıkılışı, dünyanın **baş çelişkisinin** emperyalizmle halklar arasında olduğu gerçeğini değiştirmemiştir.

‘Sınırlar kalkıyor, dünya artık ortak bir köy’ tezlerinin seslendirilmesinin üzerinden yaklaşık 15 yıllık bir zaman dilimi geçti; ne sınırlar, ne sınıflar kalktı, ne tarih bitti, ne dünya “ortak bir köy” oldu. Ne de halkların mücadelesinin üzerine bir çarpı çekilebildi. “Küreselleşmenin önünde durulamaz” öngörülerinin, emperyalizmin kadr-i mutlak olduğu düşüncelerinin yanlışlığı Afganistan ve Irak’ta hiç kimsenin reddedemeyeceği kadar açık biçimde görüldü. Sadece Irak ve Afganistan değil; dünyanın dört bir yanında oligarşilere karşı silahlı mücadele yürüten örgütlerin, devrim ve sosyalizmdeki kararlılıkları, Ekvador, El Salvador, Arjantin, Bolivya gibi Latin ülkelerinde Fransa, İtalya, Avusturya gibi Avrupa ülkelerinde gerçekleşen son 30-40-50 yılın en büyük eylemleri, küreselleşmecilerin hayalindeki dünyanın üzerine bir çarpı çekti.

Türkiye devrimci hareketi, bütün bu yıllar boyunca savrulmaların, teslimiyetlerin önündeki en güçlü barikatlardan biri olmanın onurunu taşıyor. Küreselleşme aldatmacasına karşı, halkları ve sol örgütleri uyaran olduk. “Yeni dünya düzeni”ne teslim olmadık, “tek kutuplu dünya”ya teslim olmadık, “küreselleşme”ye teslim olmadık; askeri gücümüzle değil, herşeyden önce ideolojimizle önünde durduk bu dünya çapındaki saldırının. Bu saldırıya direnecek bir ideolojisi olmayanların askeri gücünün olması hiç bir şeyi değiştirmezdi çünkü. Saldırının özü ideolojiktir. Sağlam bir ideolojisi olmayanlar, Marksizm-Leninizmle sıkıca sarılmayanlar, bu saldırının karşısında tutunamayarak sağa sola savrulmaktan kurtulamadılar.

Amerikan emperyalizminin dayattığı “yeni dünya düzeni”ne karşı direnişimiz sadece ideolojik olarak sosyalizmi savunma kararlılığıyla sınırlı değildi. Bir çok kesimin silah bırakmayı, emperyalist düzene yanaşmayı içeren yeni açılımları tartıştığı bir dönemde, biz anti-emperyalist mücadeleyi yükselttik. 1990-91’deki Irak saldırısı bu konuda önemli bir sınavdı. Biz bu sınavı dünya halklarının emperyalizme karşı öfkesinin sesi olarak verdik. Küreselleşme propagandasının iyice yoğunluk kazandığı 1990’ların ikinci yarısında emperyalizmin saldırıları “çağdaşlık, uygarlık” söylemleriyle Afganistan, Sudan gibi ülkelere yöneldiğinde, yine nettik. Emperyalist saldırıyı “Şeriatçı terör”, “Ortadoğu

diktatörlükleri” gerekçeleriyle meşrulaştırılmaya çalışılması, 11 Eylül eylemlerinden sonra değil, öncesinde başlayan bir süreçti ve biz bu süreçte çok net olarak şunu söyledik:

“... ABD emperyalizminin saldırganlığına böyle bakıldığında, saldırının kime ve nasıl yapıldığının büyük ölçüde önemi kalmamaktadır.

*Halkların hangi kesimine yönelik olursa olsun, anti-emperyalist tüm güçler saldırganlığa karşı tavır almak durumundadır. Bunun aksi her tavır ya da sessiz kalış, saldırganlığa onay vermektir, emperyalizmi güçlendirir, saldırılarını daha da artırması için cesaretlendirir. Mesele ABD için tek başına **Afganistan, Usame Bin Laden meselesi veya Sudan’da “kimyasal silah üretilmesi”** meselesi değildir. Bu saldırılar özelinde emperyalizmin amacı, başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya halklarını terörlere etmektir.”* (Devrimci Sol, sayı 11, **Ağustos 1998**)

11 Eylül’de bu gerçek, emperyalistler tarafından çok daha açık ilan edildi. Tüm dünya “küreselleşme”nin ABD’nin akıllı bombalarıyla hakim kılınmaya çalışılan bir politika olduğunu gördü. Tarih dün olduğu gibi bugün de sınıflar mücadelesi tarafından belirleniyor. Sınıflar mücadelesinde bugün öne çıkan çarpışma emperyalizmle halklar arasındaki çarpışmadır. Bu çarpışmada, emperyalizmin halkların gücünü, iradesini aşacak bir güce sahip olmadığı görülmüştür. 1970’lerde bunu ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarıyla gösterdik. 2000’lerde Irak’ta, Afganistan’da, Filistin’de, Türkiye’de yokedilemeyen direnişlerle, Kolombiya’da, Nepal’de büyüyen gerilla hareketleriyle, Avrupa’da hatta Amerika’da meydanları dolduran milyonlarla gösteriyoruz.

Küreselleşme bugün artık halkların direnişi ve Marksizm-Leninizmin berraklığı karşısında iflası kanıtlanmış bir illüzyondur. Bir yere kadar bu illüzyona esir olup sağa savrulmak, bir siyasi yanlış olarak görülebilirdi. Ama bugün artık küreselleşme yanlışlığını sürdürmek, siyasi ahmaklık veya iflah olmaz bir kapitalizm hayranlığı ve emperyalizme teslimiyettir. Biz **“küreselleşmenin olumsuz sonuçlarına”** değil, tümüne, kendisine karşıyız. Çünkü küreselleşme, emperyalizmdir. Kısa süre önceye kadar yeni dünya düzeni, küreselleşme diye adlandırılan ama esasın Amerikan imparatorluğu hedefi olduğu görülen saldırılar, dünya halklarını ezip geçemeyecek; imparatorluk zafer kazanamayacak. Zafer, tüm olumsuz koşullara, askeri, politik kuşatmalara rağmen emperyalizmin hesaplarını bozan halkların olacak.

- bitti -

Filistin Halkı Teslimiyete İzin Vermez!

Arafat'ın ölümünden sonra, başkanlık seçimlerinin en güçlü adayı durumundaki Mahmud Abbas'ın peş peşe yaptığı açıklamalar, Filistin direnişinin önümüzdeki süreçte yeni bir teslimiyetçilik, uzlaşmacılık dayatmasıyla karşı karşıya kalacağını gösteriyor.

Mahmud Abbas, halen Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) Başkanı sıfatını taşıyor. Filistin mücadelesinin en eski isimlerinden biri. 9 Ocak 2005'te yapılacak Filistin devlet başkanlığı seçiminin de tek favorisi olarak gösteriliyor. İsrail'in elinde tutsak bulunan Mervan Barguti'nin adaylıktan çekilmesiyle seçimlerin sonucu şimdiden kesinleşmiş görünüyor.

İşte bu nedenle Abbas'ın söyledikleri daha da büyük bir önem taşıyor.

Abbas geçen hafta peş peşe üç önemli açıklama yaptı:

Bir; İkinci intifada hatadır. Abbas, Londra'da yayınlanan Eş Şark El Avsat Gazetesi'nde yayınlanan demecinde, *Filistinlilerin İsrail işgaline karşı şiddet kullanmadan direnmesi gerektiğini* belirterek, İsrail'e karşı intifadanın hata olduğunu söyledi.

İki; şiddete son vermeliyiz. Abbas, aynı açıklamada İsrail'e karşı silahlı mücadeleye son verilmesini isteyerek, Filistinlilerin İsrail'in işgalciliğine karşı direnme haklarını *şiddete başvurulmadan* yapması gerektiğini söyledi.

Üç; Kuveyt'ten özür diliyoruz. Kuveyt'i ziyaret eden Abbas, Irak'ın Kuveyt'i işgalini destekledikleri için bu ülkeden özür diledi.

Bütün bunlar, açık ki emperyalistlerin duymak istedikleri sözlerdir. Kuveyt'ten dilenen özür ise, esas olarak Amerika'dan özür dilemektir.

Hemen bu noktada Abbas'ın bir özelliğini daha hatırlatmalıyız.

Mahmud Abbas, daha Arafat döneminde **Avrupa** ve **ABD** emperyalizminin baskısıyla Başbakanlığa getirilmiş, ancak istediklerini yapamadığı için istifa etmek zorunda kalmıştı. Arafat'a karşı emperyalizmin ve İsrail'in tercihi olduğu açıktı. Bu anlamda yaptığı açıklamaların "sürpriz" bir yanı da yoktur.

Filistin'in iç dengeleri, bugün için Abbas'ı öne çıkarmış durumdadır. Ancak Filistin halkının vazgeçilmezlerinden, devlet başkanı da olsa, FKÖ başkanı da olsa, kimse vazgeçemez. Kimse Filistin halkının meşru direnme hakkını tartışma konusu yapamaz. Filistin'in etrafına duvarlar örülürken, Filistin halkının üzerine hergün İsrail helikopterlerinden, tanklarından bombalar, kurşunlar yağmaya devam ederken, siyonist katiller ev yıkmadan çocukları katletmeye kadar her yonteme başvururken, "*şiddete başvurulmamalı*" demek, Filistin davasını inkardır. ABD'nin ve İsrail'in Ortadoğu politikaları gözönüne alındığında Abbas'ın sözleri çıkmazdır. O çıkmaza o da çarpacaktır.

Abbas, iktidar yolunda emperyalizmin desteğini kazanacak açıklamalar yaparak ilerliyor. Sözlerinin ne kadarı "Ortadoğu politikacılığı"nın takiiyeleri, ne kadarı manevradır, zaman gösterecek. Ancak aynı günlerde El Fetih lideri Faruk Kaddumi'nin "*İsrail ile barış görüşmeleri yapabileceklerini, ancak bunun başarısız olması halinde silahlı mücadeleye devam edeceklerini*" açıklaması önemlidir. Arafat'la özdeşleşen çizgi budur. Uzlaşmacı yanları vardır ancak Filistin davasının meşruluğu tartışılmaz.

Filistin halkı buna izin vermez. Filistin direnişi, Filistinlilerin en meşru haklarını, tarihini mahkum eden bir yönetimi aşmasını da bilir.

İsrail karakolu bombalandı! Halkların yaratıcılığı sınır tanımaz

Filistin savaşçılarının Gazze Şeridi-Mısır sınırındaki bir İsrail karakoluna karşı düzenlediği saldırıda 4 İsrail askeri öldü, 8'i yaralandı.

Hamas ve El Fetih Şahinleri tarafından üstlenilen eylem büyük bir emek ve yaratıcılıkla gerçekleştirilmişti. Filistinli savaşçılar, kontrol noktası görevini yapan karakolun altına kadar yaklaşık 250 metrelik bir tünel kazarak, tünelin ucuna da 1,5 tonluk patlayıcı yerleştirdiler.

Bombayı patlatmadan önce tünelin ağzında bir

bildiri okuyarak bunu videoya kaydeden savaşçılar, eylemlerinin İsrail'in katliamlarına bir misilleme olduğunu belirttiler.

Filistin topraklarının dört bir yanı duvarlarla, tel örgülerle kuşatıldı. Her yere "kontrol noktaları" kuruldu. Gerekçe, Filistin savaşçılarının eylemlerini engellemekti.

Ama yine engelleyemediler. Halkların örgütlü iradesi ve yaratıcılığı, büyük emekler gerektirse de, yüzlerce metre tünel kazıp yine vuruyor.

İşbirlikçi “Şii” İttifakı Seçim Oyununda Felluce Direniyor!

Onbinlerce askerle kuşatıldı Felluce. Havadan, karadan haftalarca bombalandı. Sokaklar cesetlerle doldu. Tüm dünyaya kapatıldı. Ve emperyalistlerin, işbirlikçilerinin adeti olduğu üzere “direnişi kırdık” diye açıklama yapıldı dünyaya. Oysa hemen her gün Felluce’den çatışma haberleri gelmeye devam ediyor. Amerikan işgalcilerine yönelik eylemler devam ediyor. Direnişi bitirdiyseniz, kimle çatışıyorsunuz? Amerikan askerlerine kim kurşun sıkıyor?

Direnişçiler, Felluce’nin 6 büyük mahallesinin kendi ellerinde olduğunu, ABD’nin havadan saldırı dışında buralara giremediğini açıklarken, kimyasal silahların kullanılması karşısında Felluce’den çekilen bazı gruplardan çok sayıda direnişçinin de yeniden Felluce’ye dönüp savaşa girdikleri belirtiliyor.

İşgalcinin daha da büyük korkusu ise, kendi yurdunda sürgün edilen Felluce halkının geri dönüşü. Önceki sayımızdan hatırlayacağınız gibi, işgalci ABD güçleri, kente dönen Fellucelileri, “Vatandaş İşlem Merkezi” adlı merkezlerde fişliyor, DNA ve retina taramalarından geçiriyor, ev adreslerinin yazılı olduğu bir kimliği üzerlerinde taşımayı zorunlu kılıyordu. Keza, Fellucelilerin özel araçlarını kullanmaları da yasaklanmıştı.

ABD İşkencesiz işgali sürdüremez!

Irak’taki işkence olaylarına ilişkin belge ve bilgilerin kamuoyuna yansması da neredeyse sistematik hale geldi. Zaten Guantanamo örneği ortada dururken, Felluce’de yaşananlar ortada dururken ABD’nin Irak’ta işkence yapıp yapmadığını tartışmak saçma.

Irak’taki işkencenin son kanıtları, ABD’de Federal Mahkeme kararıyla yayınlandı. Bu belgelere göre, El Mahmudiye’de tutuklulara **elektrik** verildi... bir tutuklunun vücudu **kimyasal madde** kullanılarak yakıldı... Di-vaniye’de tutukluların kafasına boş silah dayayarak **infaz provası** yapıldı... İnsan Hakları İzleme Örgütü de, Afganistan’da ABD’nin gözetiminde bulunan 3 Afganlı mahkumun daha öldüğünü açıkladı.

Yöntemler hiç yabancı gelmiyor değil mi?

ABD ordusu tarafından yapılan açıklamada işkence olayları kabul edilirken “*olayların incelendiği ancak çoğunun cezai müeyyide gerektirmediği*” açıklandı. Bu açıklama da yabancı olmasa gerek!

Bütün bu önlemlere rağmen korkuyor işgalci. Korktuğu için geçen hafta yapılan yeni bir açıklamayla toplama kamplarında tutulan Fellucelilerin daha önce 15 Aralık olarak açıklanan dönüşünün bir hafta daha ertelendiği belirtildi.

Bu arada yine Felluce’de “**Amerikan utanmazlığı**”na yeni bir örnek daha eklendi. Felluce’yi yakıp yıkan, ölü, yaralı vermeyen ev bırakmayan işgalciler, Felluce’deki ailelere zararlarının karşılığı olarak 500 dolar verileceğini açıkladılar. Açıklamayı yapan deniz piyadeleri komutanı Paul Batty “*Bu kentte olan bitenden dolayı üzgün olduklarını*” belirtirken sözlerine şunları da ekledi: “*Aileler kente döndüklerinde görecekerlerinden çok öfkelenecekler, ben de olsam çok öfkelenirdim*”. Ne “özür”leri, ne “500 dolar”ları, o öfkenin bir damlasını bile azaltmayacaktır. İşgalci o öfkeyi biliyor ve o öfkeden korkuyor. Felluce’yi hiç hedef gözetmeden haftalarca havadan bombalaması, halkın dönüşünü sürekli erteleyip durması da bunu göstermiyor mu zaten.

Sansürün Irak taktiği: Önce doktor, gazeteci ve imamları etkisiz hale getir!

Hatırlanacaktır, Felluce’yi işgal operasyonu, Felluce Hastanesi’ne yapılan baskınla başlamıştı. Direnişin Musul’un büyük bölümünü ele geçirmesi üzerine Musul’a yapılan saldırıda da ABD askerleri, Musul’a girerken ilk olarak El Zaharavi Hastanesi’ni ele geçirdiler.

Keza Felluce operasyonu sürerken, imamlara yönelik çok yoğun bir baskı uygulandı, kimileri tutuklanırken, kimileri infaz edildi.

Bütün bunların rastlantısal veya o çatışmaya özgü olmadığı açıktır. ABD, bu “taktiği” özellikle ilk Felluce saldırısının başarısız olmasından sonra geliştirdi. İlk Felluce saldırısında halktan insanların katledildiğinin hastaneler, bazı gazeteler ve imamlar aracılığıyla dünyaya duyurulmuş olmasından “ders” çıkaran işgalciler, Felluce Hastanesi’ni, El Cezire’yi, camileri “propaganda merkezi” olarak suçlayan açıklamalarıyla sonraki saldırıların hedefini de işaret etmişlerdi. New York Times Gazetesi, ABD ordusunun “*halktan ölümler hakkında*” bilgilerin kaynağı olarak gördüğüne inandığı için ilk hedef olarak Felluce

Hastanesi'ne saldırdığını yazdı.

Direnış altında seçim oyunu

Direnışı kırarak yapılacak bir seçim, ABD'yi ve kukla yönetimi çok rahatlatacaktı. Ama şimdi seçim oyununu direniş koşullarında oynamak zorundalar. Bu oyundan vazgeçemezler. ABD, direniş karşısındaki acizliğini bir seçim "meşruluğu"yla perdelemek istemektedir.

Bu oyundaki baş yardımcılar ise, işbirlikçi Kürtler ve Şii'lerdir. Kürtlerin Irak'ın kuzeyini kontrol altında tutuyor olmaları, Şii'lerin ülke nüfusunun yüzde 60'ını oluşturmaları, işgalciler için büyük bir avantaj; ama bu avantaj yine de işgali güvenceye almaya yetmiyor. Çünkü ülkenin gündemini nüfus içindeki oranlar değil, işgale karşı direniş belirliyor ve işgale karşı direnenler, tüm Irak halkını temsil ediyor.

İşbirlikçiliğin 'azı', 'çoğu', aynı zeminde buluşuyor...

Şii dini ve siyasi örgütlülüklerin büyük çoğunluğu, 30 Ocak 2005'te yapılacak seçimlere "Birleşik Irak İttifakı" adını verdikleri bir listeyle katılacaklar.

Uzun görüşmeler sonucu kurulan bu ittifakın en önemli adayları geçen hafta içinde belli oldu. Bunlardan dördü, Sistani'nin desteğindeki bu "Şii ittifakı"nın niteliğini de gösteriyor.

Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi'nin Başkanı Abdulaziz El Hekim bir numaralı Şii aday. Yıllarca yurtdışında Irak'ın işgal edilmesi için ABD'nin kuklası olarak kullanılan, işgalden sonra da işgalciler adına hükümet kuran Ahmed Çelebi, halen geçici Devlet Başkanı Yardımcısı olan İslam Davası Partisi'nden İbrahim El Caferi ve de halen Başbakanlık görevini sürdüren **katliamcı İyad Allavi**.

Değişik boyutlardaki işbirlikçilik, bu ittifakta buluşmuş bulunuyor.

Sistani, açık bir işbirlikçi pozisyonunda değil. Ama direniş saflarında da değildi. "Arada"ydı. İşgali yok sayıp mevcut statüko içinde kendilerini güçlendirme hesapları yaptılar. Ve bu tavır, onları Çelebi'yle, Allavi'yle işbirliğine kadar getirdi. Gelinek noktada Sistani liderliğindeki Şii hareketi, işgali meşrulaştırarak işgalcinin seçim oyununun basit bir aleti olmuştur. Şimdi işgalcinin Irak'a yerleşmesinde ve Irak'ta kurumlaşmasında, Sistani, Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi, Çelebilerden daha fazla ABD'nin işine yarayan bir rol oynamaktadır.

Bundan kuşkusuz çıkarılacak büyük bir ders vardır. Emperyalist işgal karşısında "arada" bir

yer yoktur. Direniş saflarında değilsen, işgalciye hizmet edersin. Soruna sadece dini ve sadece "mezhep" bakış açısından bakmak, Şii hareketlerinin büyük çoğunluğunu bu noktaya sürüklemiştir.

Şiiilerin yoğun olduğu kentlerde geliştirdiği direnişle işgalcileri sıkıştıran ancak işbirlikçi Sistani'nin manevralarıyla şimdilik belli ölçülerde etkisizleştirilmiş görünen Sadr hareketinin seçimlerde ne yapacağı da bir başka soru. Sadr adına yapılan açıklamalarda en azından seçim oyununa tam angaje olmayacakları anlaşılıyor. Mukteda Sadr adına seçimler konusunda yapılan açıklamada, seçimlerden hemen sonra veya bir takvim çerçevesinde işgalcilerin çekilmesi gerektiği belirtilerek, *"siyasi ve dini liderlerin işgalcilerin ülkeden çekilmeleri konusunda güvence almaları"* istendi. *"Aksi takdirde seçimlere katılmamız mümkün olmayacaktır"* denildi.

Irak'taki işgalci, işkenceci asker, ABD'de sokaklarda sürünüyor

Bilindiği gibi, ABD için Irak'ta savaşanların bir çoğu bu işi "vatan" için değil, sadece ABD vatandaşlığını kazanmak, yeşil kart sahibi olmak için yapıyor. Ama ABD vatandaşlığını kazanmak da onları kurtarmıyor. Geçen hafta gazetelerde *"ABD askeri sokağa düştü"*, *"Irak'tan dönenler sürünüyor"* gibi başlıklarla verilen haberler, ABD'nin kullandığı askerlerin yaşadığı bir başka trajediyi gösteriyordu.

ABD'deki **Ulusal Evsiz Gaziler Koalisyonu**'nun açıklamasına göre, *Irak'tan dönüp yaşamadıkları travmalar yüzünden sokaklarda yaşamaya başlayan Amerikan askerlerinin sayısı her geçen gün artıyor*. Bu askerlerden biri Irak'ta yaralandığını, ordunun kendisini tedavi etmeden ortada bıraktığını, kendilerine "sığır gibi" davranıldığını anlatıyor.

Evet, ABD'de **Evsiz Gaziler Koalisyonu** diye bir kuruluş var. Çünkü şimdi Irak'tan dönen askerlerin yaşadığını daha önce de Vietnam Savaşı'ndan dönen askerler yaşamış. Şu anda ABD'de yarısı Vietnam'da savaşmış 500 bine yakın evsiz bulunuyor.

Bu tablo emperyalistlerin insana verdiği değeri gösterirken, aynı zamanda ABD'deki "sosyal güvenlik" denilen sistemin nasıl çürümüş, çökmüş bir sistem olduğunun da göstergesidir.

Sayı 137

37

19 Aralık
2004

'Felluce halktır halk yenilmez'

Temel Haklar Taksim'de ABD Bayrağı Yaktı

İstanbul Temel Haklar, 10 Aralık günü yaptığı eylemde, ABD'nin Irak'ta sürdürdüğü işgal sonucu binlerce insanın hayatını kaybettiğini belirterek, işgalci ABD bayrağını yaktı. Taksim Tramvay Durağı'nda yapılan eylemde sık sık "ABD Irak'tan Defol", "Kazanan Irak Halkı Olacaktır", "Felluce Halktır Halk Yenilmez" sloganları atıldı.

"ABD Irak'tan Defol" pankartının taşındığı eylemde konuşan Özgür Aydın, Irak halkı, halkların emperyalizme karşı nasıl direnmesi gerektiğinin yolunu gösteriyor dedi.

Direnen halkın teslim alınamayacağını altını çizen Aydın, "işgalin başından beri işgalcilerle işbirlikçilik yapan AKP iktidarına ve emperyalizme karşı mücadelemiz devam edecektir. Ülke topraklarını işgalcilere açan,

lojistik destek veren AKP iktidarı, Irak'ta dökülen kandan ve yıkılan her evden sorumludur." dedi. Açıklamanın ardından ABD bayrağı sloganlar eşliğinde ateşe verildi.

Sayı 137

38

19 Aralık
2004

Koordinasyon Eylemleri Sürüyor

Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu'nun işgale karşı eylemleri sürüyor.

10 Aralık akşamı İstanbul Eminönü Mısır Çarşısı önünde toplanan Koordinasyon üyeleri, katliamları meşalelerle protesto ettiler. Eylemde "İşgalin Adı: Emperyalizm-Siyonizm; Direnişin Adı: Irak-Filistin; Direnen Halkların Yanındayız" yazılı pankart taşındı. Koordinasyon bileşenlerinin kendi flama ve dövizleriyle

le katıldığı eylemde, HÖC'lüler kızıl bayraklarıyla yerlerini aldılar. 200 kişi, ellerinde meşalelerle emperyalizme öfkesini, halkların kazanacağına olan inancını sloganlarla haykırdı.

Koordinasyon adına yapılan açıklamada, Felluce saldırısı hatırlatılarak, "ABD emperyalizmi, barbar Roma'nın gladyatörleri haçlı ordularının yağmacıları gibi bütün Ortadoğu coğrafyasının üzerine karabasan gibi çöküyor" ifadelerine yer verildi. Felluce'de katliam ve direnişin sürdüğü belirtilerek, "Kuşatma ne kadar güçlü olursa olsun, zalimler ne kadar çok katliam yaparlarsa yapsınlar ne Felluce, ne Ramadi, ne Irak, ne de Ortadoğu'nun bir başka bölgesi asla teslim alınamayacak." denildi. AKP iktidarının ABD ve İsrail ile işbirlikçiliğine de vurgu yapılan açıklamanın ardından, "Yaşasın Felluce Direnişimiz, Direnen Halklar Kazanacak" sloganları atıldı. Yazar Abdurrahman Dilipak'ın da kısa bir konuşma yaptığı eylem, Grup Yorum, Grup Vardiya ve Grup Yürüyüş'ün marşları ile sona erdi.

Mitinglerde ABD'ye Öfke

Samsun İşgal Karşıtı Platform 11 Aralık günü bir miting düzenledi. Samsun Temel Haklar'ın, "AMERİKA IRAK'TAN DEFOL" pankartı ve kızıl bayraklara yerini aldığı mitinge, işçi memur sendikaları, siyasi partiler ve DKÖ'ler katıldı. Kitle, miting alanına "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Katil ABD İşbirlikçi AKP, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşu Kadar Savaş" sloganlarıyla girdi. Alanda yapılan konuşmalar da Felluce katliamı lanetlenirken, direniş selamlandı.

EMEP, DEHAP ve SDP Ankara il örgütlerinin 12 Aralık günü düzenlediği "Direnen Felluce, Direnen Filistin Seninleyiz. ABD Vahşetine Son" mitinginde yaklaşık 800 kişi, "Filistin'de, Irak'ta İntifada Sürüyor, Direniş Büyüyor" pankartı arkasında yürüdü. Eyleme bazı DKÖ'ler de destek verdiler.

İzmir'de EMEP tarafından aynı gün düzenlenen mitingde de emperyalizme öfke vardı. Direnen Irak halkına destek sloganlarının atıldığı Bornova Cumhuriyet Meydanı'ndaki mitinge 2000'e yakın kişi katıldı.

Saadet Partisi tarafından değişik kentlerde düzenlenen 'Zalimlere lanet' mitingleri sürüyor. 11 Aralık günü Trabzon'da yapılan mitinge katılan 7 bin kişi, ABD ve İsrail'i protesto eden pankart ve dövizler taşıdı. Saadet Partisi Genel Başkanvekili Recai Kutun'ın AKP ve ABD'yi eleştiren bir konuşma yaptığı mitingte sık sık 'Felluce'ye selam, direnişe devam' sloganları atıldı. 12 Aralık günü, Adana İstasyon Meydanı'nda düzenlenen mitinge bazı siyasi parti ve sendikalar da destek verdi. 5 bin kişinin katıldığı mitingde "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları atıldı. Recai Kutan, mazlumların mutlaka zafere ulaşacağını belirtti.

Bir ilanının verdiği siyaset dersi

Burjuva siyaset tarzıyla, devrimci siyaset tarzı, birbirinden tümüyle ayrı şeylerdir. Halkı savunduğunu iddia edenlerin siyaset tarzı, burjuvazinin tarzıyla aynı olamaz. Olduğu noktada, o siyasetçi, burjuva politikasının ayak oyunları içinde kaybolur, halkın çıkarları bir yanda kalır.

Kürt milliyetçi aydınların, politikacıların Herald Tribune gazetesi'ne verdikleri **"Türkiye'deki Kürtler ne istiyor?"** başlıklı ilandan sonra yaşananlar, herkese bunu bir kez daha gösterdi.

İlanın ardından Kürt sorunu'yla ilgili her girişimde olduğu gibi tartışmalar ve saldırılar gündeme geldi.

İlan, Kürt halkının haklarını garanti altına alan yeni bir Anayasa, genel af, zorla göç ettirilenlerin eve dönüş koşullarının sağlanması gibi demokratik talepler içermektedir. Ancak bunlar yok sayılıp hiç tartışılmayarak ilanının *"Türkiye'nin Kıbrıs'taki Türk azınlık dile getirdiği taleplerden, Avrupa ülkelerinin Basklar, Katalanlar, İskoçlar, Laponlar, Güney Tirollüler ve Valonlar gibi azınlıklarına tanıdığı haklardan"* söz eden cümlesi üzerine fırtına koparıldı.

Oligarşinin her kesimi, şovenizmin en azgın haliyle *"vay, nasıl otonomiden, Bask modelinden"* söz edersiniz diye saldırıya geçtiler. Çarpıcı olan, oligarşi içindeki AB'ciler ve *"AB karşıtları"*, şovenistlikte biraraya gelivermişti. En keskin AB savunucusu da, en keskin AB karşıtları da aynı ağızdan saldırdılar.

Ne var ki, tartışma, Kürt halkının demokratik taleplerini savunanlarla, şovenist kesimler arasında kalmadı. Bu defaki tartışmaları öncekilerden farklı kılan, ilanının aynı zamanda Kürt milliyetçileri içinde bir tartışmaya da dönüşmüş olmasıydı.

İlanın içeriği üzerine kısaca söylenebilecek olanlar şunlardır; bir: Talepler demokratik taleplerdir. Desteklenecek taleplerdir. İki: İlandaki AB'ci bakış açısı, *"Türkiye'nin AB'ye katılması, demokrasiler ailesine katılması ve gerçek bir demokrasiye sahip olması anlamına gelmektedir"* gibi ifadeler yanlıştır, halkların bakış açısı değildir.

Ancak biz burada esas olarak, ilanının oligarşiye karşı bir hak mücadelesinden Kürt milliyetçiliğinin birbirine karşı mücadelesine dönüşmesine ne neden olan bu siyaset tarzı üzerinde durmak

istiyoruz.

Oligarşinin her kesiminin ilana karşı şovenist saldırısı üzerine, Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan ve Selim Sadak, 10 Aralık'ta yaptıkları ortak bir açıklamayla, ilandaki sözkonusu bölümleri savunmadıklarını açıkladılar. Yine daha başka imzacılar da *"ilan metninin değiştirildiği"* gibi gerekçelerle imzalarının arkasında durmadılar.

Bunun üzerine bir kesim de Zanalar'a karşı hücumla geçti. Yaşar Kaya, ilanının Türkiye'deki organizasyonunu yaptığı anlaşılan Ümit Fırat, Dr. Tanık Ziya Ekinci gibi isimler, *"temsil şansını yitirdi... Zana da kimmiş, formasyonu yeterli değil... Leyla, kadın olmasaydı, bu konumda olmazdı. Fotojenik diye ön planda... liderlikleri kendilerinden menkul, bilgisiz, cahil, korkak, muhteris..."* gibi değerlendirmelerle, oligarşinin kürsüsünden kendi iç çatışmalarını gündeme getirdiler.

Böyle bir noktada, o demokratik taleplerin önünde engel olan güçlerle savaşı bir yana bırakıp birbiriyle uğraşmak, devrimcilik, yurtseverlik değildir. Düşünülmesi gereken şuydu; karşımızda yüzyıldır bize zulmeden bir güç var. Bunun karşısında dik ve birlikte durmalıyız.

Oysa yapılan tersi olmuştur. İç tartışma, oligarşinin önüne taşınmıştır. Tabii oligarşi de fırsatı kaçırmamış, tepe tepe kullanmaktadır.

İcazet ve kullanma anlayışıyla politika yapılamaz

Kürt milliyetçi aydın ve politikacılar, oligarşinin önünde birbirine düşünce, ilanla amaçlanan tersine döndü. Bu sonuç, politikayı, burjuva siyaset tarzıyla yürütmenin sonucudur.

Oligarşi, ilanının bir bölümünü öne çıkarmış, oradan şovenist bir linç kampanyası açmış ve kampanyanın hedefindeki Zanalar, bu noktada dik duramamışlardır. Peki neden?

Çünkü, AB'ye endekslenilmiş, oligarşinin icazetine girilmiştir. İlan karşısında gösterilen şovenist tepki karşısında da *"oligarşinin icazetinin, AB'nin himayesi"*nin kaybedilebileceği telaşıyla demokratik talepleri savunmak yerine atılan imzanın arkasında durulmamıştır.

Bu tavrı *"kişilik"* sorunu olarak değil, siyaset sorunu olarak tartışılmalıdır. İcazetçi siyaset tarzı, attığı hiçbir adımdan emin olamaz, attığı hiçbir adımda kararlı davranamaz; çünkü onun sonraki tavrını belirleyecek olan icazet sahiplerinin ne tepki vereceğidir. İlanda AB'nin kabul edebileceği çerçevede çözümlerden söz edildiği halde, oligarşinin şovenist tepkisi üzerine, AB kriterleri bile savunulamamıştır.

Öte yandan, Kürt hareketi içinde “iktidar” mücadelesi veren kimi kesimler de bu durumu “fırsatçı” bir bakışla değerlendirmeye kalkmıştır.

Zana için diyorlar ki, “*o da kim ki, fotojenik diye ön plana çıktı*”... Eğer öyleyse, niye o ilanı birlikte vermek istediniz? Demek ki onlar da Zana’yı –Zana’nın fotojenikliğini– kullanmak istemiş.

AB ve oligarşi Zanalar’ı kullanmak istiyor. Zanalar, 17 Aralık görüşmelerini fırsat sayıp AB’yi kullanmak istiyor. İlanın organizatörü Paris Kürt Enstitüsü Başkanı Kendal Nezan hem AB’yi, hem Zanalar’ı kullanıp kendine bir misyon sağlamaya çalışıyor. Herkes şu veya bu gücü, kişiyi nasıl kullanırım peşinde.

Politika, kullanma ve takiiye esasına göre süremez. Böyle sürdürmeye çalışanlar, yaptıkları her işi ellerine yüzlerine buluştururlar.

Oligarşinin AKP’den başlayarak tüm düzen partilerini, medyasını seferber eden şovenist tepkisi, sadece Bask Modeli ve benzerlerinin telaffuz edilmesine değildir. Oligarşi, Kürt milliyetçi hareketine siyaset yaptırmak istemiyor. Sadece kendisine tabi olmayı dayatıyor. Oligarşi ve emperyalistler içinde ittifaklar arayarak, halk güçlerinin birliği yerine kullanma mantığıyla davranarak oligarşinin dayatmalarına göğüs gerelemez. Eski DEP milletvekillerinin hapishaneden çıktıklarından bu yana izledikleri zig-zaglar bunun göstergesidir.

Bu basitliklerle, oligarşiye karşı halkların hak ve özgürlükleri savunulamaz.

Önce, **net** bir politik hatta sahip olunmalı, sonra bu netliği savunacak **kararlılık** gösterilmelidir. Kürt milliyetçi hareketi açısından ise, ne savunulduğu belli değildir. İlan üzerinde açığa çıkan sorunun bir kaynağı da budur. Oligarşi içinden Çiller, Özal gibi birileri çıkıp Bask modelinden, federasyondan söz ettiğinde Kürt milliyetçileri de bunların en keskin savunucusu kesiliyor, sonra “icazet” bitince, bunlardan da vazgeçiyorlar. Şu anki politika ve talepler de takiiye üzerine şekillenmektedir. Genelkurmay’a, AB’ye verilecek “mesajlara” göre “çözüm”lerden söz edilmektedir. Almanya’daki, Amerika’daki federalizmi örnek veren de, bunları “çağdışı” ilan eden de Kürt milliyetçiliğidir.

Tabii bu durumda, bir ilan üzerinde oligarşi bu kadar oynayabilmekte, ve aynı ilan üzerinden Kürt milliyetçiliğinin iç çatışması sürdürülmektedir. Kürt milliyetçi hareketi artık takiiyeyle, kullanma mantığıyla politikanın sürdürülemeyeceği görmek durumundadır. Görmediği sürece, büyük taktikleri, politikaları, ertesi gün dönüp kendisini vurmaya devam edecektir.

Samandağ Köylüleri AKP’yi Protesto Etti “İMF TARIMDAN ELİNİ ÇEK!”

İMF politikaları, köylünün ürününü tarlada bahçede bırakmaya başladıkça, köylülerin eylemleri de artmaya başladı.

14 Aralık günü Hatay’a bağlı Samandağ İlçesi merkezinde narenciye üreticileri, getirdikleri mandalinaları yollara dökerek AKP’yi ve IMF’yi protesto ettiler.

“KAHROLSUN IMF İŞBİRLİKÇİ AKP!” sloganlarının atıldığı eyleme, bine yakın çiftçi katıldı; çeşitli demokratik kitle örgütleri de eyleme destek verdi.

Eylemde Samandağ çiftçisi adına bir açıklama yapan Samandağ Ziraat Odası Başkanı Selim KAMACI, Samandağ ekonomisinde tarım ve özellikle narenciye ve sebze üretiminin önemli bir yer tuttuğuna değinerek, şunları söyledi. “AKP’nin uyguladığı ekonomi politikaları sonucunda bu yıl hiçbir mandalina üreticisi masrafını karşılayamamış, zarara uğramış, üreticilerimiz 100 bin liraya alıcı bulamayan narenciye bahçeden temizleyebilmek için dahi ek masraf koymak zorunda kalmıştır... Çiftçilerimizi ve ziraatımızı yok ederek, dışa bağımlı hale getirme senaryoları ile karşı karşıyayız.”

Samandağlı köylüler, Kamacı’nın konuşması sırasında sık sık “HÜKÜMET İSTİFA, İMF TARIMDAN ELİNİ ÇEK” sloganlarıyla tepkilerini dile getirdiler.

SEKA KAPATILAMAZ

Kocaeli SEKA Fabrikası’nın kapatılmasına karşı çıkan Selülöz İş Sendikası üyesi işçiler, 15 Aralık günü Selülöz İş’in önünden Büyükşehir Belediyesi’ne yürüdüler.

“SEKA Kapatılamaz” pankartı taşıyan işçiler, Saraybahçe Belediyesi önünden geçerken, belediyenin işçi kıyımlarını ‘yuhlayarak’ protesto ettiler. Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapan Selülöz İş Genel Sekreteri Halil Bahçeci, kapatma kararına karşı direnmekte kararlı olduklarını belirtirken, 700 işçi, “**Direnış Var Yılgınlık Yok, Direne Direne Kazanacağız, SEKA’ya Uzanan Eller Kırılır**” sloganları attı.

Saraybahçe Belediyesi önündeki protestoda ise, “**Tayyip Bu Şarkı Burada Bitti, Her Yer SEKA Her Yer Direniş, Sefa’yı Gönderdik Sıra Sende**” sloganları atıldı. İşçiler eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

Atılım'ın Hayaller Dünyası ve Öncülük Krizi

Biliyoruz, “statükoculuk” sözü, solun belli kesimlerine “diken” gibi batıyor. Çünkü bu tek kelimelik durum tasviri, sola, 1980 öncesinden başlayarak günümüze kadar ki birçok yanlış politika ve taktiklerini hatırlatıyor. Bu tek kelimelik tasvir, bugün en “komünist, Marksist-Leninist” diye sundukları teori ve pratiğin aslında reformizmden çok da kopamamış olduğunu gösteriyor. Diken gibi batması bundan olsa gerek. Ama böyledir diye, bu durum sürdüğü müddetçe, bunu dile getirmekten vazgeçecek değiliz. Biz adını koyuyoruz. Ve eğer “10-20 yıl önceki yazılarımızda da aynı yaklaşım var” ise, bu bizim suçumuz değil, soldaki statükoculuğun aşılammamış olmasının sonucudur.

22 Ağustos 2004 tarihli 120. sayımızda yayınladığımız “Solda iddiasızlaşmanın yansımaları(2): Statükonun kanıksanması” başlıklı yazımıza Atılım “ölçüsüz” bir tepki gösterdi. Bizim yazımızda Atılım’ı doğrudan veya ima yoluyla hedef alan bir cümle yoktu, sola dair genel bir değerlendirme söz-konusuydu, fakat anlaşılan o ki, Atılım “diken”i kendi etinde hissetmişti.

“Bırakın artık şu nakaratı” başlığıyla “statükoculuk” eleştirisine karşı bir yazı yazdılar.

Atılım’ın 4 Eylül 2004 tarihli 18. sayısında yayınlanan bu yazı, bir eleştiriye cevaptan çok, alelacele yazılmış, daldan dala atlayıp içinde biriktirdiklerini dökmüş, kışkırtıcı bir yazıydı. Üstelik, “Solda iddiasızlaşmanın yansımaları” üst başlığıyla dizi halinde yayınladığımız dizinin devamını bile beklememişti; bekleseydi, ileriki bölümlerde kendisini daha yakından ilgilendiren –örneğin “Abartıcılık ve keskinlik” konusu gibi– başlıklar da vardı, ama beklemedi. Panik halinde söz-konusu yazıyı ortaya attı.

Bizim bu yazıda en fazla dikkatimizi çeken nokta, ölüm orucu, Okmeydanı direnişi, statüko gibi konularda söylediklerinden önce, Atılım’ın durup dururken, doğrudan kendilerine yönelik bir eleştiri yokken, bu hakaretimsi, kışkırtıcı yazıya neden ihtiyaç duyduğunu.

Kışkırtıcı, maksatlı, açıkça provoke eden bir yazıdır. Atılım’a bu yazıyı yazdıran öncelikli neden, önerilen “devrimci bir merkez oluşturulması” girişimini sabot etmektir. Basit, oportünist faydacılık, kurnazlık bunlarla politika yapıyor. Biz devrimciyiz ve bu politikaları reddederiz. Atılım, hep birlikçidir. Birlik silahını hep elinde tutmak ister. Ama kimseyle de doğru dürüst bir birlik yapmaz. Eğer kendi reklamı olmayacaksa, kendi “öncü” damgası yoksa, ya katılımını sınırlar, ya ağırdan alır. Bugünkü gibi “öncülük” krizi ağır basıyorsa, kendisinin “ön-

cülüğü”nün olmadığı her şeye hayır der. Gerekçesi yoktur. Devrimci bir merkez oluşturulması önerisi karşısına tastamam böyle çıkmıştır. “Hayır, olmaz” demiş, neden karşı çıktığını açıklayamamış, karşı çıkışının nedeni esas olarak bu kışkırtıcı yazıyla ortaya çıkmıştır.

Atılım’a durup dururken bu yazıyı yazdıran ikinci neden ise, Atılım’ın “öncülük krizi”dir. Atılım “bırakın artık şu nakaratı” yazısında, baştan sona “ben öyle değilim, ben özelim, ben güzelim, ben, ben, ben...” deyip durmaktadır. Adeta reklam spotları. O, o kadar özeldir ki, sola ilişkin genel bir değerlendirme yapan mutlaka ve mutlaka “Atılım hariç!” diye belirtmelidir. Belirtmemişse, Atılım’dan “kendine güzelleme” tarzında bir cevap alacaktır. Bakın, Atılım, kendine yazdığı güzellemede neler diyor?

Atılım, statükoları, bırakın bozmayı “parçalamış” da kimsenin haberi yok!

Ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin, devrimci savaşın boyutlarına bakan herkes, bunda bir yetersizlik, mevcut sömürü ve zulüm politikalarıyla bir oransızlık olduğu tespitini yapıyor. Ki böyledir. Ama Atılım hiç de böyle düşünmüyor. Diyor ki Atılım; “Öncesi bir yana son iki yıldır Marksist Leninist komünistler, statükoyu bozmaya değil onu adeta parçalamaya yöneldi.”

Atılım bunun kanıtları olarak da şunları sıralıyor:

“Genel ve yerel seçimlerde, 4857 sayılı kölelik yasasına karşı mücadelede, emperyalist işgal ve savaşa karşı duruşta, 1 Mayıs’ta, gençliğin 13 Mart Kızılay eyleminde ve en son NATO karşıtı eylemlerde kendini ortaya koyuş tarzı herkesin malumu.

... Okmeydanı bütün canlılığıyla belleklerdeki yerini korumuyor mu? Başından itibaren NATO vadesine yürümeyi, barikatları parçalamayı öneren, bunun için somut bir hazırlık yapan kim? Ankara’da HÖC de dahil herkes statükoya uygun davranırken NATO’cu polis barikatlarına yürüyen kim? 27 Haziran akşamı bir parkı işgal ederek orayı savaşa karargahı olarak kullanmayı öneren ve haftalar öncesinden başlayarak bunda ısrar ederek gerçekleştirilmesini sağlayan kim?”

Kim gerçekten?

Biz, “Genel ve yerel seçimlerde”, “4857 sayılı kölelik yasasına karşı mücadelede”, statükoyu parçalayan, hatta ondan geçtik “bozan” bir şey hatırlamıyoruz. Hatırlayan var mı?

“Emperyalist işgal ve savaşa karşı”, ülkemiz

devrimcileri onurlu ve olumlu bir rol oynamıştır. Ama bu mücadelenin “statükoları parçalayan” bir düzeye ulaşmadığı da açıktır. Aksine, genel olarak küçük grupların gösterileri ve birkaç mitingle sınırlı kalan bir mücadeledir. Atılım “statükoyu parçalayacak” örnekler verebilmek için zorluyor. 1 Mayıs 2004 ise, statükoyu bozan bir eylem olmuştur; ama bunda da Atılım’ın kendine özel bir misyon biçmesini gerektirecek hiçbir neden yoktur. Atılım kendine olur olmaz misyon biçmeye kalkmak yerine, 1 Mayıslar’ın bu ülkedeki tarihini ve o tarihteki kendi yerini hatırlamalıdır.

Hele **Okmeydanı direnişinde** ve **Ankara’da** kendine böyle bir misyon biçmesi iki kelimeyle, **yalan** ve **komiklik** tir.

Atılım bu konuda resmen ve alenen yalan söylüyor. Atılım’ın “Okmeydanı direnişi”nde ne yapıp yapmadığını direnen herkes biliyor ama **“Atılım’ın Okmeydanı yalanları”**ndan bu gidişle bir külliyet oluşacak.

Okmeydanı tercihinin nasıl doğduğunu herkes bilmektedir. NATO toplantısında dışardan gelenler için bir yer arayışına girilmiş, böyle bir yer Şişli ve Kağıthane’de aranmış ancak olmamıştır. Sonuçta Haklar ve Özgürlükler Cephesi Okmeydanı’nı önerdi ve bu karar haline geldi; Okmeydanı’nın seçimi de, hazırlanması da bu kadar basit bir olaydır.

Ama Atılım’a bakılırsa, orayı **“savaş karargahı”** olarak düşünmüşler de, herkese karşı bunda ısrar etmişler de, bunu haftalarca hazırlamışlar da, masal bunlar... Okmeydanı’nda insanların toplanmasında, o gece orada toplananların çatışmaya hazırlanmasında Atılım çevresinin hiç bir rolü yoktur. O gece oraya gelen herkes direnmek için gelmiştir.

Öncelikli tercih de Okmeydanı’nda çatışma değildir; ama saldırılırsa çatışılacaktır. Hedef, Mecidiyeköy’e gitmektir. Bu nedenle de Okmeydanı’nda yürüyüşün başında pankartlar tam açılmamış, yolun kenarından yürünmüştür. Polis Mecidiyeköy’e gidişi engelleyeceği netleşince, çatışma iradesi kararlı bir biçimde ortaya konulmuştur. Atılım’ın bunun ötesinde yazdığı *karargahlar, kurmaylıklar* hi-kayedir.

Atılım’a göre, NATO Zirvesi’ne karşı mücadelede de, sadece onlar çatışmaktan yanaymış, başkaları karşıymış da onlar önerip ikna etmişmiş... Bu da tamamen yalan.

HÖC ve ESP arasında bir görüşme yapılmış, bu görüşmede HÖC de ESP de NATO vadisine çatışarak girmekten yana görüş belirtmiştir. Ama aynı zamanda HÖC bir eleştiri getirmiştir. Çünkü bu görüşmede ESP’li böyle derken, NATO Karşıtı Birlik’teki ESP’li hiç de o havada değildir. Tersine, çatışma iradesine zıt şeyler söylemektedir. Çelişkiyi oradaki arkadaşlarının “yetersizliğiyle” izah ettiler. Sonuçta reformistler dışında hemen bütün siyasetlerin düşüncesi bu noktada, yani NATO vadisini zorlama

konusunda ortaklaştı. Bu amaçla gece Okmeydanı’nda kalındı ve sabah Mecidiyeköy’e varmak üzere harekete geçildi. Buralarda kendilerinin hiç bir özel rolü yoktur. Ama Atılım, öncülük kriziyle, grupçuluk hastalığıyla yalan söylüyor, direnişi sadece ve sadece kendine maletmeye çalışıyor. Başkalarının ortak eylemini alıyor.

Tabii Okmeydanı’nın bir de “ikinci gün”ü var. Birinci gün polisin vahşice saldırdığı görülmüştür. İkinci gün ESP çevresi ve diğer bazı gruplar yelkenleri suya indirmiş, tam bir panik havası esmektedir. İkinci gün, HÖC’ün daha önce alınan karar gereği NATO vadisini tekrar zorlamalıyız düşüncesine başta ESP olmak üzere hemen hiçbirisi yanaşmamıştır. Önceki kararı anında çığnemişlerdir. Statükoları “parçalayanlar”, o gün *“Galatasaray önünde gösteri yapalım... KESK’in açıklamasına katılım”* gibi tali eylemlerle geçiştirmek istemişlerdir.

Öncü oldun mu, kurnaz olacaksın; bu ikinci günkü aleni kaçışın “öncülüklerine” hanel getirmemesi için daha sonra iki satır yazdılar. 17 Temmuz 2004 tarihli Atılım’ın başyazısında, ikinci günkü tavır, *“parti çizgisinin uygulamada kırılması”* olarak tanımlandı. Peki, birinci günkü “öncü”, ikinci gün ne oldu da “kırıldı”? Onun cevabı yoktur tabii Atılım’da.

Köylü kurnazı Atılım ben ben ben sadece ben yaptım diyor ve herkesin de buna inanmasını istiyor. Ona kalırsa NATO ile ilgili ne varsa her şeyi kendileri yapmış... Tüm eylemleri olayları kendine bağla, öncü ol! Kolay ve basit yoldan öncü olma taktikleri!

Atılım’ın **“Ankara’da barikatlara yürüyüşümü”** dediği ise tam bir komedidir. Dahası provokasyondur. Ortak yapılan bir mitingden bir grup eli metre ayrılıyor, polis barikatına gidiyor, pat pat pat polis kalkanlarına vuruyor tekrar mitinge, kitle içine kaçıyor. Polis gaz bombalarını mitingin içine kadar atıyor. Yapmayın deniliyor yine yapıyorlar; tekrar kırk elli kişilik bir grup ayrılıyor yine gidip otuz saniye polis kalkanına vuruyor ve kitle içine kaçıyor. İşte buna “barikatlara yürümek, statükoyu parçalamak” diyor. Komiktir. Direniş nedir, statükolar nasıl parçalanır bilmemektir. Bu komik ve provokatif sahneyi büyük direniş saymak, Türkiye devrimci hareketinin tarihine hakarettir. Atılım’ın ruh hali, direnişten, öncülüğten ne anladığı bu sahnede vardır.

Atılım’ın abartılarla şişirilen hayal dünyası

Peki, bütün bunlar ortadayken, Atılım’ın *“statükonun, bozulmaya değil, parçalanmaya yöneldiği”* tespiti nereden, nasıl çıkıyor? Onun cevabı Atılım’ın hayal dünyasıdır.

Öyle ki, bildiri dağıtmada, sıradan bir dergi satımında, sıradan bir gösteride, kitleler onları elleri

patlayıncaya kadar alkışlıyor, gözleri çıkmak çıkmak parlıyor, onlara tebessüm ediyor, helal olsun diyor, rüzgar estiriyorlar, fırtınalar yaratıyorlar, “kitlelere hücum” ediyorlar ve gittikleri her yerde neredeyse devrim oluyor. Bunlar ancak mizah konusu olabilir. Bu tür ajitasyon yapan bir örgütün anlayışı tarzı çok açıktır: Abartıcıdır ve bir hayal dünyasında yaşamaktadır. Atılım diyor ki bizim palavracılığı-mızı, abartılarımızı, bizim hayal dünyamızı herkes onaylasın. Bu, Atılım’ın öncülük krizidir. Birkaç yılda bir Atılım’a bu tür bir kriz gelmektedir. Kâh öncü olur, kah öncülüğten önderliğe terfi eder, ama nedense dışlarındaki hiç kimse bu “devasa” gelişme ve değişimleri fark etmez; kendisi çalıp kendisi oynar. Yalan söyler, abartır, resmen palavra atar sonra buna inanmaya başlar. Ve ben öncüyüm ben öncüyüm diye başlar yazıp çizmeye. Tabii kimse ciddiye almaz. Sinirlenir. Sekterleşir. Başlar hezeyanla sağa sola saldırmaya.

Pullama yapar, “başkenti kuşattık” diye yazar... Falan yerin “çeperlerinde”, “kızıl milisler” eylem yapar... Olmayan komutanlar, olmayan savaşlar icat ederler... Sarsarlar, parçalarlar... Bu anlayış grupçuluğun, hayalciliğin ve kariyerizmin doruğunda yaşıyor. Böyle bir kafa, ülkenin, solun ve mücadelenin durumuna ilişkin doğru bir tespit yapılabilir mi?

Atılım’ın derdi bir değil

Yaziya göre, Atılım’ın silahlı mücadele derdi de var. Silahlı mücadele veriyormuş da görmezden geliniyormuş...

Tabii öncelikle belirtelim ki, Atılım silahlı mücadele diye bir şeyi öğrenmişse, onun gerekliliğini görmüşse, bu iyi bir şeydir ve Türkiye devrimci hareketinin başarısıdır. 1970’lerin başından bu yana sürdürülen silahlı mücadele, Atılım’a da bunun zorunluluğunu göstermişse, bunu devrim için kazanç sayarız. Fakat Atılım’ın silahlı mücadele konusunda sağa sola laf etmeden önce öğrenmesi gereken çok şey var.

Atılım “tugayları”, “karargahları”, “kurmaylıkları” çok sever, savaşı bu kavramlardan ve bir yerlerin “yakınında” yapılan bazı patlamalardan ibaret görür. Silahlı savaş gerçeği ise başka bir şeydir. Dünya solunda da, ülkemiz solunda da örneklerine zaman zaman rastlanmıştır: Oportünizm “silahlı eylem” şubeleri kurar, bunlar geçicidir, stratejik bir anlayışa tekabül etmez. Böyle bir durum tasvir Mahir Cayan’da da vardır; hatırlatalım: “*Silahlı propagandanın prestij kazanması üzerine solda prestij kaybına maruz kalan bu örgütler, sonradan gerilla yapan bir şube de açmışlardır. Tabii bu gerilla hikaye olmuştur.*” Tabii, sonucun böyle olmasını dilemeyiz. Çünkü oligarşiye, emperyalizme vurulan her darbeyi, devrimin hanesine yazarız. Silahlı mücadele verenlerin çoğalmasını isteriz, zaten yıllardır bunun ideolojik mücadelesini veriyoruz. Ama şu da bir ol-

gudur ki, silah, savaş gerçeğine göre kullanılmazsa, bu veya benzeri trajik sonuçlar da kaçınılmazdır.

Atılımı bütün Türkiye solu tanır. Hiçbir zaman istikrarlı bir stratejileri olmamıştır, onların karakterini belirleyen **taklitçilikleridir**. Tabii her taklit aynı zamanda karikatür oluyor. Bütün taklitçiler gibi aşırı derecede kıskanç ve kariyeristtirler. Bu hastalık onları her türlü saçmalığa, kışkırtıcılığa, basitliğe götürecektir.

Atılım “bırakın artık şu nakaratı” yazısında bizim “FESK”in, “Ölüm Orucu Tugayları”nın eylemlerinin haberlerini yapmayışımızdan, görmezden gelişimizden de söz ediyor.

Doğrudur, dergimiz, FESK ve Ölüm Orucu Tugayları adıyla yapılan eylemlerin haberini yapmamıştır. Yapmayacaktır da. Çünkü, Türkiye solunda bizim bildiğimiz böyle iki örgüt yoktur. Deklare edilmemiştir. (Sahi, şu Ölüm Orucu Tugayları ne oldu, bilen var mı?) Kim oldukları, neyi savundukları belli değildir. Bizim örgüt ve devrim mücadelesi anlayışımızda böyle bir tarz yoktur. Bu tarzı kabul etmek durumunda da değiliz. Bu tam bir megalomani halidir; birkaç tane tartışılır patlama eylemiyle öncü olduğunu düşünüyor. Daha doğrusu bu hayalle yatap kalkıyor. Silahlı mücadele çocuk oyunu değildir.

Dediğimiz gibi, **Atılım’ın derdi bir değil, sepetinde dert çok. Ölüm orucu** konusunda da dertli. Uzun uzun cevap gereksiz. Çünkü kendileri de ordan burdan söz ederken, ona da değinmiş. Atılım’a göre, 2000’de ölüm orucuna başlama konusunda başlayanlarla, kendileri arasındaki tek fark **zamanlama** konusundadır. Sürecin nasıl bir seyir izlediği, sorunun sadece zamanlama olmadığını yeterince göstermektedir zaten. Sorun sadece “**zamanlama farkı olduğu için mi?**” Atılım daha sonra emperyalizmin “uluslararası standartları”nı savundu? İşte gerçek fark o standartların savunulmasındadır. Reformizmin ve küçük-burjuva aydınların beyniyle düşünülerek savunulmuştur o standartlar. Ölüm orucu da aynı kafayla bırakılmıştır. Atılım’ın çok bozulduğu statükoculuğu bu konuda tüm çıplaklığıyla sabittir. Ölüm orucuna başlandığı dönemde de Atılım statükocudur; bırakırken de. F tiplerine karşı dört yıllık süreç, öyle Atılım’ın üç dört satırla “*aramızda fazla bir fark yoktu*” diye geçiştirebileceği bir konu değildir.

Atılım’ın gerçeği, statükoları dağıttık, parçaladık hayali içinde olup da, statükolar içinde yaşamaktır. Anlaşılan, Atılım’ın da, hemen tüm oportünist ve reformistlerin muhtelif tarihlerde, zamanlarda yaptığı gibi kendisinin öncü olduğunu kanıtlayabilmek için bize saldırmaları gerekiyordu. Hayallerle ve öncülük kompleksiyle ne eleştiriler cevaplanabilir, ne öncülük kanıtlanabilir. Atılım direniş derken, statükoların parçalanması derken, barikatlar derken, Türkiye devrimci hareketinin tarihini incelemelidir. Kısacası diyeceğimiz, hayal dünyasından çıkıp gerçeğe dönmeleridir.

Yardım yataklık yapabilme ihtimaliyle JİTEM'de İŞKENCE

'Demokratikleşen Türkiye'yi Gören Var Mı?'

İstanbul Temel Haklar, 9 Aralık günü düzenlediği basın toplantısında, "Demokratikleşen Türkiye'yi Gören Var Mı?" diye sordu. Dernek binasında yapılan basın açıklamasına kitlesel bir dinleyici grubu katıldı.

Özgür Aydın tarafından okunan açıklamada, yaşanan hak ve özgürlük ihlallerinden örnekler verilirken, geçen hafta gözaltına alınan Grup Yorum üyesi İnan Altın da bir konuşma yaptı. Özgür Aydın, katliam, baskı ve işkencenin, hak gasplarının, işsizliğin, örgütsüzlüğün kol gezdiği bir ülkede Avrupa Birliği ve demokratikleşme söylemleriyle bu gerçeklerin üzerinin örtülmeye çalışıldığını dile getirdi.

Tek çare örgütlenmek

Temel hak ve özgürlükler için mücadelenin yalanları gün yüzüne çıkartacağını hatırlatan

Aydın, bu mücadelenin ülkemizin bağımsızlığı ve özgürlüğü için bir adım olacağının altını çizdi. Açıklama şu çağrıyla sona erdi:

"Bunu gerçekleştirebilmenin tek çaresi ise örgütlenmektir. Hak ve özgürlük isteyen herkesi haklar ve özgürlükler mücadelesine destek vermeye çağırıyoruz."

JİTEM sorgusunda işkence

İnan Altın ise, yaşadığı haksız gözaltıdan bahsederek, demokratikleşmenin ve işkencenin bittiğinin palavradan, yalandan ibaret olduğuna değindi. "O gün evimizin bahçesi, önü, arkası jandarmalar tarafından kuşatıldı. Görenler, darbe mi oldu diye sordu." şeklinde konuşan İnan Altın, götürüldüğü Ümraniye Jandarma Komutanlığı'nda JİTEM tarafından sorgulandığını belirtti. Altın konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Sorgu sırasında zorla göz-

lerim bağlandı. Karşı çıktığımda ellerim arkadan kelepçelendi. Sorgu sırasında sürekli kaba dayak, zorla çöktürme, duvara çevirmeye çalışma, devamlı olarak hakaret ve küfürle karşı karşıya kaldık."

'Yardım yataklık ihtimali'

Gözaltı gerekçesinin "Yardım yataklık yapabilme ihtimali" olduğunu söyleyen Altın, "yardım yataklık yapıyorsun demiyorlar, çünkü ellerinde hiçbir kanıt yok. Teşebbüs etmeye çalıştın ama beceremedin de demiyorlar. Söylenen 'yapabilme ihtimali taşıyorsun'. Herkese çok kolay yapıştırılabilecek bir yafta." sözleriyle yaşanan hukuksuzluğu ve keyfiliği ifade etti.

Hak ve özgürlükler mücadelesine destek verme çağrısının ardından basın toplantısı sona erdi.

İKM'DE HALK TOPLANTISI

Ankara İdilcan Kültür Merkezi'nin 'pisliği üretenlere, gençlerimizi çürütenlere karşı herkesin birlikte mücadele etmesi' çağrısı sürüyor. İKM, bildiriler, el ilanları ile "uyuşturucuya, fuhuşa, çeteleşmeye, yozlaşmaya karşı" örgütlenme çağrısı yaptığı etkinlikler çerçevesinde 12 Aralık günü bir halk toplantısı düzenledi.

Toplantıya mahalle halkı, öğrenciler, velileri ve esnaflar katıldılar. Bir İKM'li, mahallede yaşanan sorunlara değinerek kampanya ile ilgili bilgi verdi ve "mahallemizde, okullarımızda uyuşturucu tacirleri kol geziyor. Genç kızlarımız fuhuş batağına sürükleniyor. Artan çeteleşme ve hırsızlık can güvenliğimizi tehdit ediyor. Sorun hepimizin sorunu." şeklinde konuştu.

Sırayla söz alan Şirintepe, Şahintepe, Fahri Korutürk ve Boğaziçi Mahallesi halkı, duyarsız kalmayacaklarını dile getirdiler. sözleriyle gösterdiler. İKM'nin kampanya kapsamındaki eylem ve etkinlik programı

halk tarafından destek buldu. Toplantı sonunda öğrenci, öğrenci velisi, esnaf ve İKM çalışanlarından oluşan 6 kişilik bir komisyon kuruldu. Komisyonun ilk faaliyeti, okul müdürleri ve mahalle muhtarları ile görüşülmesi olarak belirlendi.

Muhtarları Tehdit Eden Albay İçin Suç Duyurusu

Elazığ'da bulunan Tunceliler Kültür Sanat ve Dayanışma Derneği, Hozat'ta muhtarların tehdit edilmesini Hozat Garajı önünde protesto etti. Hozat'tan gelen muhtarlarla birlikte, Temel Haklar ve DKÖ temsilcilerinin katıldığı eylemde, "10 Kasım günü Tunceli İl Jandarma Komutanı Kurmay Albay Namık Dursun'un Hozat ilçesinde sergilediği hukuk tanımaz tavrı bardağı taşıran son damla oldu." denildi. Kurmay Albay Namık Dursun, muhtarları "kafalarını ezmekle", "Pülümür ve Elazığ karayolunu kapatarak fiili ambargo uygulamakla" tehdit etmişti. Açıklamanın ardından, albay hakkında, suç duyurusunda bulunuldu.

Polis Devleti Manzaraları

✓ Vali Polisin Yasadışılığının Arkasında

Polisin basın açıklamalarında video, fotoğraf çekimi yapması güya yasak. Türkiye gerçeğini tanımayanlar böyle düşündürsünler, polis devleti kendi gerçeğini dayatmaya devam ediyor. Kamera çekiminin yapılmadığı neredeyse hiçbir basın açıklaması yoktur. Ama sanmayın ki, polisin bu yasadışı tutumu mahkemeler, valiler tarafından soruşturulmaktadır. Tam tersine, bu görüntülere dayanılarak davalar, soruşturmalar açılmakta, böylece yasadışılık ödüllendirilmekte ve “devam edin” denilmektedir.

Son örnek Van’da yaşandı. Eğitim-Sen’in kapatılma davasını protesto etmek amacıyla 11 Eylül 2004 tarihinde oturma eylemi yapan 30 KESK üyesi hakkında Valilik tarafından idari soruşturma başlatıldı. Soruşturma eylem sırasında polislerin yasaya aykırı olarak 5 ayrı kamerayla çektiği görüntülere dayanılarak yürütüldü.

✓ Başarılı İki İşkenceciye Ödül!

Diyarbakır’da Veli Tosun’a işkence yaptıkları için mahkemece 8 yıl hapis istemiyle yargılanan iki polis, işkenceyle suçlandıkları tarihte, “Başarılı çalışmaları nedeniyle” ödüllendirildi. İşkenceci polis Hüseyin Demir, 1999 tarihinde Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü’nce 22, İçişleri Bakanlığı’nca da 21 maaş taltifi ile, yine işkenceci Haluk Bayram Deniz ise, aynı tarihte 24 maaş taltifi ile ödüllendirildikleri ortaya çıktı. (14 Aralık, Hürriyet)

“O zamanlar sıradandı işkenceciyi ödüllendirmek” mi diyorsunuz? Aynı işkenceciler, yargılandıkları davada, beraat ederek bugün de ikinci kez ödüllendirildiler. Çünkü Susurluk devleti sürüyor, işkence devlet politikası olmaya devam ediyor. Dün, işkencecileri maaşla ödüllendiren İçişleri Bakanlığı ile, bugün arasında hiçbir fark yoktur.

✓ Ne Kadar Tutuklatırsa, O kadar Ödül!

Polisin görevi nedir? “Güvenliği sağlamak” diye yazar yasalarda. Mesela, “mümkün olduğu kadar fazla insanı tutuklatmak” diye bir görevinin olduğu yazmaz. Ama fiili olarak yapılan budur. Üstelik daha fazla insan tutuklatmaları için de özendirildikleri, ödüllendirildikleri bir ülkedir burası.

Ankara’da 46 ESP’linin tutuklanmasının ardından çevik kuvvet polisleri, sinema filmi ile ödüllendirildi. Ayrıca öğreniyoruz ki, daha önce de F tiplerini protesto gösterilerinde gözaltına alınanlardan tutuklama fazla olduğunda polisler, opera, 3 boyutlu film ve tiyatro gösterileriyle ödüllendirilmişler. Emniyet, “bu tür motivasyonların etkili olduğunu memurların moralini yükselttiğini” söylüyor. (Sabah 14 Aralık)

Başka bir konuda değil, resmen fazla insanın tutuklatılmasına ödül veriliyor. “Ne kadar insan tutuklatırsan, o kadar ödül alırsın” kuralının işlediği bir Emniyet’te, elbette polis sahte belgeler de hazırlar, komplolar da kurar, işkenceli ifadeler de alır.

Bombaladıkları Eve Bayrak Astılar

2 Kasım tarihinde Dersim Çiçekli Köyünün Robaik mezrasında ordu güçleri ile TKP/ML-TİKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada TİKKO gerillası Muharrem Yiğitsoy şehit düşmüştü. Çatışma sırasında, 500 metre uzaklıktaki Tayan ailesinin evi de hedef alınarak bombalanmış, aile ertesi günü gözaltına alınarak zorla ifade imzalatılmıştı.

Olaya ilişkin olarak, Dersim’deki demokratik kuruluşlardan temsilcilerin yer aldığı heyet 8 Aralık günü incelemelerde bulundu.

Ayrıca mahkemece görevlendirilen bir hakim de sözde inceleme yaptı, ancak sadece zarar ziyan tespitiyle yetindi. Dersim Temel Haklar’ın da yer aldığı heyet ise, Tayan ailesinin anlatımları doğrultusunda inceleme yaptı. Evin, askerler tarafından basıldığı, her yerin dağıtılmış, mobilyaların parçalanmış olduğu, evdeki gıda maddelerine el konulduğu ya da tahrip edildiği öğrenildi. Ayrıca, evi bombalayan, baskını yapan özel timlerin eve bayrak astıkları görüldü.

Dersim Temel Haklar temsilcisinden alınan bilgilere göre; çatışmanın evin ilerisindeki ormanlık alanda meydana gelmesine rağmen, ev hedef olarak seçilmiş, ev kurşun yağmuruna tutularak bombalanarak insan hayatı hiçe sayılmış. Eve sıkılan birçok kurşunun dışında, direk hedef olarak çatıya isabet etmiş 3 roket izi bulundu. Olaydan sonra odunlara el konulmuş, birçok tahrip edilmiş.

OHAL hukuksuzluğu; ölüm mangalarının terörüyle, mahkemelerin bu teröre desteğiyle sürdürülüyor. Çatışma ile hiçbir ilgisi olmayan bir evi bombalayıp, bayrak asan bir zihniyet, bu halka düşman faşist zihniyettir. AB maskesi işte bu terörü gizlemek için kullanılıyor.

Sayı 137

45

19 Aralık
2004

Fidan Kalsen

Durdurulacak bu karanlık bir yerde O yerin yüreğın olduğunu biliyorsun

Ve Newroz gözleriyle şöyle bir bakıp

Karanlığın ortasına dalıyorsun

Ve Munzur çağlıyor, bu bizim **Fidan**

Şimdi yürekte büyüyen bir Fidan var Çanakkale geçilmezdi ya evvel zamanda

Ve **İlker** ve **Fahri** ve **Sultan** ve **İdiller** Çanakkale'yi yine geçemedi emperyalistler

İlker Babacan

Tabyadan tabyaya, mevziden mevziye / Koşuyor Çanakkale'nin vatansever neferleri

Kanamamış ve yanmamış yerleri kalmamışken

Hala dimdik, hala ayakta,

Ve yıkılan duvarlara inat, kazandıklarını biliyorlar...

Fahri Sarı

Dışarda kar ve karanlık hüküm sürüyor

Ve onlar karanlığın üzerine **Fidan'la** Suskunluk ve yalanın üzerine **Fidanlar'la**

Ve ateşli yürekleriyle koşuyorlar Her adımlarında yalan yıkılıp, zulüm yeniliyor

O içli türküdeki gibi Çanakkale'de vurulsalar da / Bir kez daha "Çanakkale geçilmez" diyorlar...

Sultan Sarı

Çanakkale cephesinde **Fidan Kalsen** vardı. Fidan Ölüm Orucu

1. Ekibi'nde direnişçilerindendi. Ve zulmü durdurmak için bedenini ilk tutuşturanlardan. Tunceliliydi, 36 yaşındaydı, hemşireydi... 22 yaşındaki İstanbullu **İlker Babacan** 3. ekipte idi. 96'dan beri zindanlarda direniyordu... **Fahri Sarı** 1990'ların başlarında beri mücadeleye katılan **Sultan Sarı** da 1993'ten beri tutsaktı...

Çanakkale'yi geçilmez yaparak ölümsüzleştiler.

Halil Önder

Allah'na kadar kavga adamıdır **Halilim** / Serden geçip sevdadan geçmeyen cinsten

Ve zulüm dayanmışsa kapılara şayet Hele hele kim tutar kavrık **Halilimi** Ve ille de ille dayatılıyorsa teslimiyet

19-22 Aralık

"Yüreğimizi za"

Ezelden yanık yüreğiyle karşılar zalimi / Ve dikilir karşılarına Hasan Dağı gibi

1970, Osmaniye-Düziçi doğumlu Halil Önder, DEV-GENÇ'liydi tutsak düşmeden önce. 8 yıllık tutsaklığının sonunda ise Ölüm Orucu 1. Ekibi direnişçisiydi. Ceyhan'da zulmün önüne Hasan Dağı gibi dikilip ölümsüzleşti.

İrfan Ortakçı

Komünü dağıtmak için yüklen-diler Paris'e / Lakin komünarların başındadır **İrfan** ve **Hasan** Orman sakallı iki can yoldaşıydılar

Komün için sonuna kadar ayakta yandılar / Ve tarih onların aydınlığında yazıldı; / Paris'te düşse de komün Çankırı'da yaşıyor...

Hasan Güngörmez

İrfan Ortakçı 1971 Çorum doğumluydu. İmam Hatip Lisesi'ni bitirmişti ve 91'den beri devrimci, 93'ten bu yana tutsaktı, 1. ölüm orucu ekibindeydi... 1964, Konya Cihanbeyli Göl-yazı köyü doğumlu Hasan Güngörmez, 1987'den beri kavgadaydı. Çankırı'da yarakarak yaşattılar komünü...

Murat Özdemir

Barikatların üzerinden Madrid'e bakar gibi / Hayata ve ona kastedenlere baktı **Murat** Çerkezoğlu bilge ve yiğit diliyle konuştu; "Kardeşler bu gece Madrid düşecek... Keder ardımızda kaldı, artık bahtıyarız. Ki Madrid'le beraber biz de düşeceğiz. Lakin Non Pasa-ran hep yaşayacak"

Geçemediler işte yine direnenleri

Karşılarında bir **Murat** bir de **Ali İhsan**

Ve Adalıların yüreklerinden barikatlar

A. İhsan Özkan

Şehitlerimiz ptedemediler"

Yasemin Cancı

Bursa barikatlarındaydı onlar. 39 yaşında, İstanbul Kumburgaz doğumlu Çerkez kaması Murat Özdemir, bir gazeteci olarak başlamıştı devrimci yaşamına. Sonra başka görevler üstlenmişti. 7 yıldır tutsaktı, ölüm orucundaydı... Ali İhsan Özkan da 1. ekip direnişçisiydi. Çorumlu, 26 yaşında zindanlarda bir direnişçiydi.

Hangi şehrin adı bu denli güzeldir

Aşıklar şehri burası nam-ı diğer **Uşak**

İçinde dar duvarlara sığmayan yürekler / Bir güzel, bir umutlu, bir yiğit **Berrinler**

Ve kirli ve kanlı ve katil eller uzandığında / Efeler gibi harmandalıya durur **Yaseminler...**

Bir dal kibrit, bir **Yasemin**, bir **Berrin**

Ve zor zamanlarda kuşandılar yaratıcılıklarını...

Bu vatan bu kızlara minnettardır

Ki bu kızlar vatanın fedai evlatlarıdır...

Uşak direnişinin komutanı Yasemin Cancı, 1967'de İstanbul'da doğmuştu. 89'dan beri kavganın içindeydi. Ege kır gerilla birliğinin ilk kadın savaşıydı. 92'den beri de tutsak...

22 yaşındaydı İzmirli **Berrin Bıçkılar**. Liseli bir devrimciyken 94'te tutsak düşmüştü... Başağmıyan kadınların tarihinde bir destan oldular...

Gül G. Öztürk

Yanıyor meşale, meşale kadınlar
Karanlığa saplanan ateş oldular...

Bu dağlar **Sağmalcılar**

Bir yanı Berdan bir yanı İlginç

Her yanı **Yazgülü** her yanı **Gülser**

İçli bir yangındır şimdi **Özlem**

Diri diri yaktilar, bu dağlar **Sağmalcılar**

Bir yanı **Seyhan** bir yanı **Şefinur**

Açsın şimdi **Nilüferler**, bahar olsun

Kızlarını görüyorsun değil mi Sabo

Zulüm karşısında nasıl da Sabolaşıyorlar

Edalarında sen varsın, ve dillerinde aynı haykırış; Cesaretiniz varsa gelin

Geliyorlar ama namert ve korkakça

Yakıp yıkıp, kan döküyorlar

Lakin yine mağluplar ve sen yine mağrursun
/ Ki evlatların umudun bayrağını dalgalandırıyorlar

Duvarlar, demirler, kitaplar yanıyor

Gülser Tuzcu

Şefinur Tezgel

Kalemler, kağıtlar, türküler ya-nıyor

Kadınları yanıyor gülüm, kadınlar
Diri diri yanıyor herkes ve her-şey.

... Ve sonra kömür gözlü **Özlem**'i gördüm / Kömür gözlümün kömüre dönen bedenini

Bir karanfili korumak isterken ka-panmış gözlerini gördüm...

Ve sonra zulüm karşısına geçen bir başkası / "Takoza şöle koy ki, aradan giremesinler" diyor

Lakin zorba korkaktır, yakma-dan girmiyor / Ki şimdi zulüm havaya karışmış kimyasaldır / İçine çeksen için yanar, dışarısı zaten alevlidir...

Ve sonra korkudan küfredenlere dönüp diyor ki "yeri geldiğinde gösterim ben size bir devrimcinin nasıl öl-mesi gerektiğini"

Bunu diyen aman dilemeyen bir karanfildi / Ve sonra o da uzandı kömür bedeniyle...

Adalıların yüreği harlı yanardı zaten / Asırların yangını gözle-rinde şavkırdı

Sağmalcılar Hapishanesinin kadınlar koğuşundaki Adalıları onlar. Dersim doğumlu, 28 yaşında ve 1988'den beri mücadele içindeki Yazgülü G. Öztürk... 23 yaşındaki, Dersim'li ve TÖDEF'li Özlem Ercan... Malatya Kürecik'ten 29 yaşındaki gecekonduların emekçi devrimcisi Şefinur Tezgel... TAYAD'ın emekçilerinden, Bolu Göynük'lü 36 yaşındaki Nilüfer Alcan... Kastamonulu, mahalli alanda sorumluluklar almış 95'ten beri tutsak Gülser Tuzcu... Dev-Genç'li, Samsun Havza'dan çıkıp İstanbul'da kavgaya katılan 1973 doğumlu Seyhan Doğan... Devrime meşale oldular o zulüm ateşinde.

Aldı hakikatin sazını eline Adalı-lar

Ve dediler ki / Ne dedilerse gümbür gümbür dediler

Ki sesleri gelecekte yankılandı...

Özlem Ercan

Seyhan Doğan

Nilüfer Alcan

Murat Ördemci

Aşur Korkmaz

Aileden soyluyum ben, soyum halktır
Nerede, ne zaman, nasıl olursa olsun
Kanlı çizmelerle ezilince halkım
Haykırır geçerim karşısına emperyalizmin
Ve kraldan çok kralcı satılık soytarılarnın / Cümle soysuzların korkusu **Korkmaz Aşur**'um...

Ali Ateş

Aileden soyluyum ben, soyum vatandır
Ve vatanım biçare bir sömürge iken
Bilincimin bıçkın kılıcını çekerek
Çıkarım karşılarına o emperyalist puştların / **Ateş Ali**'dir namım, bu toprağın evladıyım / Hem de varım, yansam da varım, ki Adalıyım...

Aileden soyluyum ben, soyum onurdur
Fırat'ım ben zaptedilmez ve bereketli
Akıyor damarlarımda başeğmez bir onur
/ Ki bu toprakların al yeşil mağrurluğuyum

Fırat Tavuk

Ateşten soyluyum ben, soyum umuttur / Varlığımla yılgınlığı yok eden **Yılmaz Mustafa**'yım
Dalga dalga bir kurtuluş yıldızıyım halkın semasında
Ve tohum olup düştüm, yarın harman nasılsa...

Aileden soyluyum ben, soyum bağımsızlıktır / Ki bu yanan İstiklal cenginin **Cengiz**iyim

Mustafa Yılmaz

Baldırım çıplak, kılıcım yalın çarpışırım / Ya istiklal ya ölüm diyenlerin nefesiyim / Ta ki soyum esaretten kurtulana dek çarpışacağım...

Sonuna kadar çarpıştılar Bayrampaşa'da. Fırat Tavuk Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisiydi. 1971 Manisa doğumluydu. Bedenini ilk ateşleyen oldu... Ali Ateş, 1970 Adana doğumluydu, 89'dan beri kavganın içindeydi. Ölüm orucundaydı... Aşur Korkmaz, İstanbul'da doğmuştu, liseli devrimci gençliktendi. Gecekonduların direnişinde pişmişti. O da Ölüm Orucu 1. Ekip direnişçisiydi... Fatmalı Mustafa Yılmaz, 32 yaşındaydı. Küçükarmutlu direnişlerinden gelmişti zindanlara... Cengiz Çalıkoparan, 68 doğumlu bir İstanbullu'ydu. 1991'de devrimci mücadeleye katıldı. 1996'daki Ümraniye katli

Cengiz Çalıkoparan

Alp Ata Akçayöz

amından ağır yaralı kurtulmuştu...
1972 Adıyaman-Besni doğumlu
Murat Ördemci, işçiydi, 1994'te tutsak düşmüştü... Omuz omuza, beden beden döğüşerek şehit düştüler Bayrampaşa barikatlarında...

Ve Ümraniye'de sürmektedir artık çarpışma... İbili var en önde.
Toroslar'ın kara yağız evladının
Altı kelimedede saklıdır hayatının özü;
Bir canım var feda olsun halkıma...

Ve o gece köstebekler tavanı deldi / Kara namlular uzandı Ercan'a doğru / Kustu ejderha ateşini ve kıyamet koptu
Ah bile demedi, sırt üstü devrildi Ercan / İsyanın harman olduğu diyarlardandı

Artık gün doğmadan geliyorlar gizli saklı / Ve hep siperlerdedir Rıza / Ki Rıza hayatın hudut boylarında nöbetçidir / Ve gelenlere hayatın parolasını sorar / Ki umut ve onurdur hayatın parolası
Onurdan nasibini almayanlar bilemez bunu / Bilemediler, bilemezlerdi ve ateş kustular
İnanç zırhına karşı metalikler beyhudedir / Ki poyraz gibi esti Rıza, karanlık geriledi...

Karanlığa karşı Ümraniye Cephesi'nde savaşçıların başında Ahmet İbili vardı. Ölüm Orucu 1. Ekibi'ndeydi. 32 yaşında, Silifkeli, ve 80'lerin sonlarından beri kavganın içindeydi... Alp Ata Akçayöz vardı; 1971 Kars doğumlu ve İstanbul'da esnaftı. Ve devrimci olduğu için tutsak düşmüştü... 1974, Tunceli Mazgirt Ataçınar köyü doğumlu Ercan Polat, 95'den beri devrimci hareket içindeydi. 96'dan beri de tutsak... 30 Mart 1977 Trabzon doğumlu Umur Gedik, doğdu güne uygun olarak Mahirler'in yolundaydı. Bir SPB savaşçısıydı tutsak düşmeden önce... Göç dalgalarıyla İstanbul'a gelen 1971 Sivas doğumlu Rıza Poyraz, devrimci hareketin sempazitanı olarak mücadele ederken tutsak edilmişti... 83 saat boyunca direndiler kurşun bomba yağmurları altında... İbili'nin altı kelimesi klavuzları oldu, feda ettire hayatlarını halka...

Ahmet İbili

Ercan Polat

Rıza Poyraz

Umur Gedik

kahramanlar Ölmez

18 Aralık - 24 Aralık Şehitlerimiz

Şahin AYDIN

19 Aralık 1974

12 Mart sonrası yeniden örgütlenen gençliğin ilk örgütlenmelerinden İYÖKD'ün yöneticisiydi. Bunun için hedef seçildi; İstanbul Üniversitesi önünde durakta faşistler tarafından katledildi. Şahin Aydın devrimci gençliğin '73 sonrası ilk şehididir. Devrimci Gençlik, Şahin'in katledilmesine uygun bir cevap verdi. Birçok okulda boykot ilan edildi. Cenazesinde o güne kadarki en büyük kitlesellik sağlandı. Bu törenle, 12 Mart sonrası devrimci potansiyeli tüm görkemiyle açığa çıktı...

Asaf TUNÇ

19 Aralık 1978

İstanbul Çarşıkapı'da faşistler tarafından kurulan pusuda katledildi. 1953 Denizli Güney doğumluydu. İDMMA'da anti-faşist mücadele içinde yer alan bir DEV-GENÇ'liydi.

Fevzi AZIRCI

22 Aralık 1977

Galatasaray Mühendislik Yüksek Okulu'nu basan faşistleri püskürtmek için kitlenin önünde dövüşürken bıçaklanarak katledildi.

Nadir ÖLMEZ

23 Aralık 1979

Bir kitle eyleminin güvenliğini sağlarken çıkan çatışma sırasında vurularak şehit düştü. 1957 Nevşehir Ürgüp doğumluydu. Bursa DEV-GENÇ saflarında yer alıyordu.

Berkan'a...

Göğsünde zalimin kurşunu
Sırtında hainin hançeri
Yine de yürüyorsun be aslanım
Bu ne sabır ne tahammül
Yine de yürüyorsun Berkan'ım
Yüreğinde halkın sevgisi
Alnında yıldız umudun
Dilinde onurun ezgisi
Yürü be aslanım, yarın bizimidir
Düşlerini iyi sakla zulanda
Sakin ola yitirme o sözü
Vakti gelecek bir zaman
Mazlumlar da gülecek
Yürü be aslanım, görülecek gün
Daha sorulacak hesap var
Yürü Berkan'ım yarın bizimidir...

KAYIP

İsmail BAHÇECİ

24 Aralık 1994

1968 doğumluydu. İstanbul'da yüksek öğrenimi sırasında devrim mücadelesine katıldı. İstanbul'da ilk kurulan öğrenci derneklerinden MÜBYÖD'ün başkanlığını yaptı. DEV-GENÇ içinde birçok faaliyette bulundu. TÖDEF'in kurucuları arasındaydı. 1992 yılından itibaren Devrimci Sol savaşçısı olarak mücadelesine devam etti. İstanbul DEV-GENÇ'in sorumluluğunu yaptı. 24 Aralık'ta polis tarafından gözaltına alınarak kaybedildi.

(Ümit İlter, Umut Yağmuru'ndan)

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Yasemin Cancı (DHKP-C)

21 Aralık 2000

Devlet Uşak Hapishanesi'ne ikinci kez saldırdığında DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi Uşak Hapishanesi Siyasi Sorumlusu olan Yasemin, yoldaşlarının önüne bedeniyle bariyer oldu. Direnme hakkına müdahaleyi engellemek ve yoldaşlarına saldırıyı durdurmak için genç yoldaşı Berrin Bıçkılar ile birlikte bedenini ateşe vererek şehit düştü.

Yasemin 22 Ekim 1967'de İstanbul'da doğdu. Aslen Çanakkale-Ayvacık-Yeşilyurt köyündendir. Büyüdüğü çevreden dolayı devrimcilere sempatisi çocukluğundan başlamıştır. 1989 yılında Devrimci Sol'cularla tanışarak örgütlü faaliyetler içinde yer almaya başladı. Bu yıllarda Kadıköy bölgesi mahalli alan örgütlenmesi içinde çeşitli sorumluluklar aldı.

Daha sonra gerilla eğitimi aldı; ve 1992'de ilk Ege Kır Gerilla Birliği'nin oluşturulmasıyla, Ege dağlarına çıkan ilk kadın gerilla oldu.

Aynı yılın sonlarında tutsak düştü ve Buca Hapishanesi'ne gönderildi. Direnişlerle geçen tutsaklık yıllarında 1996 Ölüm Orucu Eyleminin 1. Ekibi'nde yer aldı. Daha sonra Uşak Hapishanesi'ne sevk edildi. Uşak Hapishanesi siyasi sorumluluğunu üstlendi. Katliam saldırısında yoldaşı Berrin ile birlikte yoldaşlarını kurtarmak, operasyonu durdurmak için bedenini tutuşturarak şehit düştü.

Berkan Abatay (DHKP-C)

20 Aralık 2002

4. Ölüm Orucu Ekibi'ndeydi Berkan Abatay. Açlığın koynundaki ölüm yürüyüşünü tam 589 gün sürdürdü. 19 Aralık katliamında üç kurşun girmişti vücuduna. 589 günü tecrit işkencesi altında geçirdi. Yılmadı, durmadı.

Berkan, 1975'te İstanbul Şişli'de doğdu. Aslen Erzurumludur. İki kardeşi yoksulluktan dolayı yeterince bakılamadığı için zatürreden öldü. Berkan da, sadece ilkokulu okuyabili. Elektriği, suyu olmayan kondularda oturdular yıllarca. İlkokuldan sonra, hep çalıştı.

Gecekondu gençlerimizin önemli bir kısmının yaşadıklarını yaşadı. Bir dönem fanatik bir futbol taraftarı olarak Beşiktaş Çarşı Grubu'na katıldı. Ancak Devrimci Sol'cularla tanıştıktan sonra yaşamı değişti. Okmeydanı'nda mücadele içinde yer aldı. Bu sürecin sonunda örgütlü oldu. Silahlı bir ekipte istihdam edildi. 1997'de tutsak düştü. Hayatının rotası belliydi artık; kendi sözleriyle "Devrimci olmak, devrimci yaşamak, devrimci ölmek..." Böyle ölümsüzleşti.

İade Politikası Faşizmle İşbirliğidir

Topraklarından kopmak zorunda kalan devrimci, demokrat, yurtsever insanların Türkiye'ye iadeleri konusunda, Avrupa kendi hukuk kurallarını zorlayarak faşizmle işbirliği yapıyor. Onlarca insan bu şekilde iade edilirken, birçoğu da tehdit altında tutuluyor.

Bunlardan biri de Hollanda'da, 9 Aralık gecesi gözaltına alınan Güler Korkulu.

Rotterdam Anadolu Kültür Merkezi'ndeyken, içeride kimsenin bulunmadığı bir sırada Hollanda polisi tam bir eşkiyalık örneğiyle gözaltına aldı Güler Korkulu'yu. TAYAD Komite - Hollanda tarafından yapılan açıklamada, hiçbir yakınına haber verme gereği dahi duyulmayan gözaltı nedeninin "Türkiye'ye iade" olduğu öğrenildi.

Türkiye'de, devrimci kişiliğinden ve düşüncelerinden dolayı hakkında tutuklama kararı bulunan Güler Korkulu; Hollan-

da Devletine siyasi iltica talebinde bulunmuş bir devrimcidir. Halen 2007 yılına kadar geçerli oturum hakkı tanınmıştır. Ancak Avrupa'da hukukun değil, faşist Türkiye devletinden çıkarların ön planda olduğu bir kez daha görülmektedir.

AB'nin çıkarları için "iyi yolda" dediği Türkiye'nin hukuksuzluk ve zulüm gerçeğini Hollanda Devleti de çok iyi bilmektedir. En iyi ihtimalle, 117 insanın ölümüne neden olan F-tipi tecritle yok edilmek isteneceğinin de farkındadır. Tüm mesele tekelin çıkarlarında.

Hukuksuzluğa, eşkiyalığa son verilmelidir. Tekellerin çıkarları için, halkların kanıyla kazandığı özgürlükler askıya alınmaz.

Hollanda Devleti kendi hukukuna saygılı olmalı, iade kararından vazgeçmeli ve Türkiye'deki işkence ve katliamlara ortak olmaya son verilmelidir.

İsviçre Parlamentosu Önünde Gösteri

İsviçre TAYAD Komite Başkanı Bern'deki Parlemonto binası önünde 19 Aralık katliamını protesto etti.

13 Aralık günü yapılan eylemde, Almanca "**19-22 Aralık 2000 - Türkiye hapishanelerinde katliam, Tecrit-**

direnış devam ediyor, Ölümleri durdurun!" ve "**Türkiye'de Ölüm Orucu 5. Yılında, Tecrit ve Sansür Sonucu 117 Ölü, Sorumlusu Avrupa'dır, Ölümleri durdurun!"** pankartları ve kırmızı bayraklar açıldı ve İsviçre halkına bildiriler dağıtıldı.

Protesto sürerken, 3 kişilik bir heyet Parlemontoda SP Milletvekili Remo Gysin ile görüştü ve ölüm orucu ile ilgili belgelerin yer aldığı bir dosya verdi. Gysin, tecrit işkencesini onaylamadıklarını, parlemontoda bilgilendireceğini, ancak İsviçre AB üyesi olmadığı için AB parlemontosu üzerinde bir yaptırım gücü olmadığını belirtti. Bir buçuk saat süren eylem görüşmenin ardından sona erdirildi.

Uğur'un İnfazına Protesto: İsviçre TAYAD Komite 10 Aralık'ta yaptığı bir eylemle de, Uğur Kaymaz nezhinde emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin infaz ve katliam politikalarını protesto etti. İsviçreli anti-faşistlerin de katıldığı eylemde "Çocuk Katliamına Son" pankartı ve Uğur'un, Irak ve Filistin'de katledilen çocukların resimleri taşındı.

Sinan Bozkurt Açlık Grevini Sürdürüyor

Almanya'ya iade kararını protesto amacıyla 3 Kasım'dan bugüne açlık grevi yapan devrimci Sinan Bozkurt, Yunanistan'ın Komotini Cezaevi'nden Atina'daki Kordollo Cezaevi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Atina merkezindeki Propileia Meydanı'ndaki direniş çadırında iki kişinin destek açlık grevi ise sürüyor. Devrimci Demokrasi okuru 2 kişi de 3'er günlük açlık grevi ile destek verdi. 11 Aralık'ta Dayanışma Komitesi'nin çağrısı ile çadıra toplu bir ziyaret düzenlendi. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlikte Bozkurt'un sağlık durumu ile ilgili bilgi verilirken, karar vermeyi geciktiren Adalet Bakanlığı'na bir an önce iade kararını reddetmesi çağrısında bulunuldu. Dayanışma ve destek eylemleri 16 Aralık'ta konser ile sürdü.

Dudaklarını Dikerek Açlık Grevi Yapıyorlar

8 Aralık'ta Güney Avustralya'da çöl ortasındaki Baxter Mülteci Kampı'nda açlık grevine başlayan 70 mülteciden ikisinin durumunun ağırlaşması üzerine hastaneye kaldırıldı. Dudaklarını dikerek açlık grevini yapan mülteciler, üzerlerindeki izolasyonun kaldırılıp kamptan salıverilmelerini istiyor ve yaşadıkları Nazi koşullarına dikkat çekmeyi amaçlıyorlar. 40 derecenin üzerindeki kampta, sağlık sorunları, depresyonlar gibi her gün ağırlaşan koşullarda yaşamaya mahkum edilmiş durumdalar.